

Viola Zoltán

A zene hatalma

2024

Viola Zoltán

A zene hatalma

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

E történet főhőse egy Isin nevű kisgyerek. Gyerekekről ritkán írnak regényt, de ő megérdemli e megtiszteltetést, mert igazán nem sok gyerekről mondható el, hogy neki köszönheti egy egész bolygó a benépesülését, s egy egész társadalom megteremtője! Ami nagyon érdekes már amiatt is, mert ezt annak ellenére hajtotta végre, hogy igazán nem buzgott benne az emberszeretet, sőt gyűlölte az egész világot.

Bár az „emberszeretet”-szó igazán nem helyénvaló. Később nagyonis megkedvelte az embereket, de ez akkor sem azt jelentette az ő esetében, mint más gyereknél jelentette volna – Isin ugyanis nem volt ember!

Nem, mert ő a *kucsájok* fajához tartozott. A kucsájok majdnem teljesen úgy néznek ki mint az emberek, de rendkívül vad népség. Náluk teljesen hétköznapi dolog például a szomszéd agyonverése, annyira nem tudnak uralkodni az indulataikon. Emiatt az efféle tettet nem is büntetik szigorúan, csak csekély pénzbírságot szabnak ki az elkövetőre. Nem is tartják igazi férfinak ott azt, aki nem ölt már meg életében legalább egyvalakit. Na de mégis igyekeznek valamennyire kordában tartani az indulataikat, s erre kiváló módszernek találtatott esetükben a zene! Bizonyos melódiák kifejezetten megnyugtatóan hatnak a kucsájok idegrendszerére. Ezekből mindenhová úgy járkálnak, hogy a fülükbe valami szerkentyű állandóan megnyugtató melódiákat duruzsol. Náluk tulajdonképpen illetlenség nélkül megjelenni társaságban, mert azt a többiek már fenyegetésnek érzékelik, az olyan kucsájt már veszélyesnek tartják.

Történt pár éve, hogy a kucsájok csillagbirodalmába berepült egy emberek által készített űrszonda, valami rém kezdetleges hipertéri meghajtással, minden jel arra mutatott, hogy az ezt küldő nép most próbálkozik a hipertéri közlekedés kikísérletezésével...

És a kucsájok, mert ez egy hódító nép, már épp készültek is, hogy meghódítsák a Földet, ám ekkor észrevették, hogy a szondában van néhány órányi zeneanyag is! Meghallgatták, és ennek iszonyú következményei lettek, mert az emberek olyan zenét küldtek nekik, amik a legkevésbé sem voltak megnyugtatóak! Több kucsáj belehalt e zenék meghallgatásába, olyan dühroham tört ki rajtuk; mások összeverekedtek és lemészárolták egymást... de a leglényegesebb, hogy a kucsájok el sem tudták képzelni, hogy a zenének más szerepe is lehessen mint a megnyugtató, relaxálás, idegcsillapítás! Azt hitték, hogy az emberek természetesen a lehető legmegnyugtatóbb zenéiket küldték oda nekik, méghozzá cselből, megmutatni, milyen békés faj az övék! Na de ha ilyen náluk a megnyugtató zene, ha efféle zenére nyugodnak meg, akkor milyenek amikor nem ennyire nyugodtak?! Szóval valami rémséges cselre gyanakodtak, valami iszonyatos galádságra, s úgy megijedtek a földiektől, hogy inkább elköltöztek a világűr egy jó messzi zugába!¹ A földiek legnagyobb szerencséjére természetesen.

A kucsájok fura zenei ízlése kapcsolatban áll a külsejükkel. Tulajdonképpen teljesen emberiek, eltekintve a fejüktől. A férfi ott elég magas, legalább két méter húsz centi, de ez csak a homloka magasságát jelenti, mert e magasságra még rátesz valamennyit az a valami amit a fején visel, ami magasan kiemelkedik a hajzatából, s ami leginkább egy legalább harminc centis

¹ Ennek története részletesen a „Rockzene” című novellában van leírva.

kakastaréjra hasonlít, bár ugyanezzel az erővel hasonlítható az ókori páncélsisakok középvezetékén végigfutó taréjhoz is. Ha a kucsáj megdühödik, ez a taréj kivörösödik.

E taréj bonyolult üregrendszerrel van ellátva, ezek az üregek a kucsájok orrüregébe nyúlnak, e taréj képes felfűvódni, s ezen át, az üregek rezonanciáját kihasználva, felerősödve hallatszik mindenféle zaj, akusztikai effektus, amit a kucsáj férfi produkál a hangszálaival. Arra nem alkalmas hogy a beszédet érthetően felerősítse, de mormogást, nyöszörgést, sírást vagy épp hangos üvöltést már igazán félelmetessé képes torzítani. Tekinthető lenne tehát egyfajta dorombolás-erősítő eszköznek is, épp csak nagyon ritka hogy valami barátságos mormogást, dorombolást erősítene, mert többnyire támadás előtt fújják ezt fel a férfiak, s az üvöltésüket erősíti.

Ne higgyük azonban, hogy ennek a párválasztásnál volna szerepe, hogy a legnagyobb efféle taréjjal rendelkező férfi a legtekintélyesebb, s azt választják a nők. Náluk ugyanis szó sincs róla, hogy a nők választhatnának bárkit is! Nincs egyenjogúság, még annak a látszata sem. A nő ott náluk egyszerűen egy vagyon tárgy, adni-venni lehet. Akkor is ha feleség, s akkor is ha a saját leánya a férfinak. Annyira semmi joga ott a nőknek, hogy még az sem bűncselekmény, ha valaki akár a saját leányával hál. A nőit szabad a férfinak tetszése szerint megvernie, akár megölnie is, ha úgy gondolja meg is kínozhatja, s ebbe senki bele nem szól.

Ugyanakkor viszont ne gondoljunk olyasmire, hogy gyakori lenne a nők verése vagy pláne megölése! Náluk alapvetően az, hogy amit nem tilt törvény azt szabad, s a nőkkel kapcsolatban ezt semmi nem tiltja, tehát szabad. Néha meg is teszik. De ez tényleg nagyon ritka, ugyanis a nő náluk roppantul értékes drága kincs, és ki az a hülye aki tönkreteszi a saját értékeit?! A nő náluk akkora kincs, hogy szóba sem került még soha például, hogy a nők is dolgozzanak a kucsáj társadalomban. Dolgoznak természetesen, néha nagyon keményen is, de sosem valami hivatalosan elismert szakmában, hanem mindig csak otthon, a földiek szavával élve tehát ott minden nő „háztartásbeli”. Náluk alapvetően az, hogy a nő nem hogy legfőbb, de egyetlen dolga a férjük kényelmének a biztosítása, vagyis annak kiszolgálása, a kedve keresése, és természetesen a gyerekszülés. Már a gyerekevelés is a férfiak dolga amikortól a csecsemő már nem szopós korú, fiúgyerekek esetében.

A nő a kucsájok közt amiatt akkora kincs, mert nagyon kevés van belőlük. Számszerűleg nézve ugyan nem születik sokkal kevesebb nő mint férfi, de a nők eloszlása nagyon igazságtalan, az erősebb és befolyásosabb kucsájok ugyanis egyszerűen háremet tartanak, nem ritkán 100-200 nőt is, emiatt a szegényebbeknek alig-alig marad nő. Ez azt eredményezi, hogy a nők nagyon sokba kerülnek. Mert a nők drágák, ezért csak a gazdagok tudják megvenni őket, s ez tovább fokozza a hiányt. Valóságos nőhiány is van azonban egy kissé, mert a kucsájok féltékenyek is a nőkre, emiatt ha egy nő megbetegedik, jó esélye van rá hogy meghal, ugyanis a kucsáj óvakodik a nőjét elvinni egy másik kucsáj férfihoz, akkor is ha az orvos, márpedig minden orvos férfi náluk. Ezekből persze hiába is vinné, mert nem alakult ki a körükben igazi nőgyógyászat. A szülések is otthon folynak, minden szakmai segítség nélkül, legfeljebb telefonos konzultációt folytathat egy orvossal a távolból, komplikáció esetén, ha van rá pénze a férjnek. Többnyire nincs, mert az orvosi ellátás az, ami a nők után a legdrágább náluk,

egy egyszerű kötés belekerülhet félhavi fizetésébe is egy szakmunkásnak! Ott nincs társadalombiztosítás, a haldoklótól is előbb a hitelkártyája számát tudakolják, s ha olyan nincs neki, vagy nincs rajta elég pénz, ott halhat meg a rendelőben, mert nem kapja meg az életmentő injekciót. Ez azért van így, mert az orvosok is kevesen vannak, s egyébként is óvakodik bárki attól hogy segítsen egy másik férfinak, mert az a vélemény, hogy ezzel a vetélytársainak segít, s lehet hogy legközelebb az őli majd meg őt egy vitában, akinek most mondjuk helyretette a ficamát. Törvénykezés is alig van a körökben, a vitákat többnyire párbajjal szokták megoldani. A párbajnak nagyon sok fajtája van náluk, de bármelyikről is legyen szó, természetesen az erősebb és ügyesebb szokott győzni, s ezekből is kevés az orvos náluk, mert az orvosláshoz sokat kell tanulni, s aki sokat tanul, az nem edzheti a testét eléggé! Aki egy párbajon nyer, általában megkapja a legyőzött teljes vagyonát, beleértve a feleségeit is. Ha a legyőzött férfinak van fiúgyereke, azt a győztes azonnal kivégzi, mert az a számára nem érték, csak költséget jelentene neki, valamint veszélyforrást, mert hátha bosszút áll. Ha leánygyermekről van szó, azt ha elég nagy, a feleségének nyilvánítja, s esetleg később eladja; ha ehhez nem eléggé nagy a leány akkor vagy megöli mint felesleges ételpusztítót, vagy felneveli és eladja. Ez utóbbi persze csak akkor lehetséges ha elég gazdag az ellátásához. A kucsájoknál ugyanis az ennivaló sem olcsó. Ott semmi sem olcsó. A több feleség tartása igazán nagy luxus! Ezekből a gazdagok is meg szokták gondolni, hogy egy kiöregedett, már nem nagyon szép feleséget tovább tartsanak-e vagy vegyenek helyette fiatalabbat; többnyire természetesen úgy döntenek hogy lecserélik egy szebbre. Az idős feleséget pedig vagy megölik, vagy eladják olcsó pénzen valami szegényebb férfinak. Na már most a feleségek természetesen ezek egyikét sem akarják, a halált érthető okokból nem, de az eladást sem mert a szegényebb férfinál rosszabbul élhetnek, s így minden lehető módon igyekeznek a férjük kedvét keresni, hogy az mégse adja el őket! Akit mégis eladnak, az ezt a maga szégyenének tekinti, mert lám nem volt elég kedves!

A kucsájoknál a nő tehát teljes mértékben a férfiaktól függ, emiatt elsődleges fontosságú a számukra, hogy kiismerjék a férfiak hangulatát! Hogy például a legcsekélyebb haragot is megérezzék a férjükön, mielőtt az még egyáltalán kimutatná azt, s ekkor vagy elmeneküljenek mellőle, vagy még inkább kedveskedéssel megszüntessék a haragot. Elmenekülésre úgyszólván ritkán nyílik mód... No és ez megmagyarázza, miért is eltérő a két nem fejének alakja! Mert ez a taréj a férfiakon olyan, hogy akkor is kibocsát enyhe hangrezgéseket, amikor a férfi nem üvöltözik. Elég ehhez pusztán lélegeznie a férfinak. Ha nyugodtan beszél, akkor is rezeg a taréj, s ez sajátos hangszínt kölcsönöz a beszédének. Persze nagyon kis különbségekről van szó, olyan csekélyről, hogy még a kucsáj férfiak sem hallják. Hallják ellenben a nők! A férfiak taréja ugyanis a férfi hangulatától függő mértékben telítődik vérrel, ez befolyásolja a benne levő légkamrák nagyságát, alakját, emiatt azt is, hogy a szavak, sőt a lélegzetvétel nesze miként erősödik fel illetve torzul el. S ennek észlelésére egy egészen külön szerve jött létre a nőknek! Nevezhetjük hangulatérzékelő receptoroknak is.

A kucsáj nők többnyire földi fogalmak szerint is gyönyörű teremtnék mondhatóak. Tökéletesen emberszerűek, épp csak roppantul aprók: alig érik el a 150 cm-es magasságot. A legislegnagyobb nők sem magasabbak a kucsájoknál mint 165 cm. A nőknél a legfurcsább azonban nem a kis termetük, hanem az, hogy meglehetősen apró fülkagylójuk fölött fejük mindkét oldalából tyúktójasnyi

dudor nő ki, melynek vége mintegy tíz csápfeleségre oszlik, ezek aztán még vékonyabb csápokra és így tovább, végül alig tíz centi hossz után e csápok már szinte vékonyabbak mint az emberi hajszál. Leérnek egészen a nő derekáig, E csápok idegei nemcsak a hallóidegre vannak rákapcsolódva, de egészen külön agyközpont nőtt ezeknek az irányítására és az innen jövő információ feldolgozására. E csápokat mozgatni is tudja a nő, bár csak kis mértékben, s csak azokat amik úgy néznek ki mint egy-egy copf. Ami a feje tetején nő, azt nem tudja mozgatni.

A kucsáj nőknek ugyanis annyira létfontosságú volt a férjük hangulatának kiismerése, hogy a haj olyan luxus volt amit nem engedhettek meg maguknak: haj helyett is inkább lehelletfinom hangulatérzékelő csápok nőttek végig a fejükön, bár ez szinte épp úgy néz ki mint a hajzat. Ezek természetesen nem olyan hosszúak, mint a füle mellől kinövő „copfok”.

A kucsájok közt csak a férfiak vadak. A nők nem vadak, sőt, genetikailag vannak kondicionálva az engedelmességre. Náluk az a természetes hogy habozás nélkül megtegyenek mindent amit a férfi mond. Annyira vadak ott a férfiak, hogy a férfiaknál gyengébb nők mire sem mentek volna holmi vadsággal, csak meghaltak volna ha engedetlenkednek, inkább a behódolás, meghunyászkodás volt számukra a túlélés módja, s ezt segíti e szerv, amit különben egyszerűen hajnak mondanak a nőknél, mert megtehetik, hiszen igazi hajuk nincs is! Ennek már udvariassági funkciója is van: ha olyan helyen vannak ahol netán több férfi is tartózkodik, akkor illik a férjük irányába fordítani, s ha nem teszik akkor a férjük meg is szokott mérgelődni, mert nem rá figyel a neje! Ez olyasminek felel meg mintha egy földi nő a férje mellett állva egy másik férfira kacintgatna és csókokat dobálna felé. Persze, a „haját” egy kucsáj nő nem is szokta csak úgy lelógatva tartani, mozdulatlanul: többnyire ide-oda mozgatja, hogy környezete minden kis neszét felfogja vele, minden férfi hangulatát analizálhassa, s időben észrevegye, a vad férfiak közül honnan leselkedik rá veszély! Ezt úgy mondják, hogy „letapogatja” vagy „radarozza” a környezetét. Ez is udvariassági cselekedet különben: amely nő ott nem így tesz hanem mozdulatlan a „hajzata”, azt kihívóan magabiztosnak tartják, gögösnek, pökhendinek, mert hogy is képzeletben nem figyel a férfiak hangulatára, mitől érzi annyira biztonságban magát, annyira erősnek hiszi tán magát?!

Ez különben nem fárasztó nekik, csak annyira, mint egy férfinak a légzés.

Akadnak azonban más nők is a kucsájok közt. Ezek a *déják*. A *déják* olyan nők, akik mutánsok. Legalábbis bizonyos elméletek szerint. Mert egyes kucsáj tudósok szerint a kucsáj nép réges-régen több alfajt is tartalmazott, s ezek egyike emelkedett a többiek fölé, s a *déják* egy másik alfaj képviselői, akik keveredtek a most uralkodó alfajjal, de időnként még ma is születnek efféle nők, atavisztikus vonás lenne tehát a *déjaság* ezen elmélet szerint... más tudósok szerint egyszerűen mutánsok. Akárhogy legyen is, de a *déják* olyan nők, akik a legkevésbé sem vonzóak egy kucsáj férfinak. Nem lehet megállni, hogy a kucsáj bele ne borzadjon ha csak rájuk néz: óriási a szemük, és a hajuk sem olyan mint a közönséges nőknek, mert a *déják* hangulatérzékelői nem szép egyenesszálúak, hanem göndör a hajzatuk, és számtalan lapos micsoda nő ki belőlük, mintha levelek nőnének a csápjaikon, de a csápok sem mindig hengeresek hanem néha laposak, tényleg olyan mintha valami növény, valami bozót nőne ki a fejükből!

Ilyen bozóttól a kucsáj szinte várja, mikor mászik ki belőle egy kígyó! De vannak más déják is, akiknek a haja úgy néz ki, mintha egy tollrengeteg nőne a fején, és nem akadt még olyan déjá, akinek a haja ne érne le minimum a fenekéig, de nem ritka a térdhajlatig érő sem! És még ez sem minden, mert ezt a fertelmet amit a fejükön hordanak, sokkal jobban képesek mozgatni mint a tisztességes nők a hangulatérzékelőket, némelyikük haja olyan erős, hogy akár egy villát is meg tud vele hajlítani...

A déjáknak az énekléssel is van kapcsolatuk. Ezek a kucsáj férfiak szerint fertelmes némberek a bolygón uralkodó elméletek szerint valami fura torokkal születnek, vagy lehet hogy a torkuk normális, csak van valami fura idegrendszeri rendellenességük, amitől szinte képtelenek egyetlen hangot is normálisan kiejteni. Hajlamosak a magánhangzókat elnyújtani, de nemcsak egyszerűen nyújtják őket, hanem közben változtatják a hangmagasságot is... kucsáj fülnek hallani ezt egymerő irtózat! Igaz, a déják igyekeznek rendesen beszélni velük, de néha-néha előtör ez a szokásuk, ha például izgatottak, ha félnek vagy ha örülnek valaminek, vagy ha már fáradtak...

Bármennyire utálják is azonban a déjá nőket a kucsájok, nem irtják ki őket. Ennek oka hogy déjá nagyon kevés születik: fiú nem is lehet soha déjá, de nőből is talán ha minden ezredik szülésnél történik meg ilyesmi... és ezeket általában nem öli meg az apa, hanem felneveli, hogy jó pénzért eladja, vagy ha úgy gondolja hogy ő nem fog kínlódni egy ilyen szörnyeteggel, akkor beadja a megfelelő állami neveldébe, mert a csecsemő déjáért is jó pénzt adnak, ha nem is olyan sokat, mint egy felnőttért! Értékessé teszi őket ugyanis – az *ízük*!

A kucsájok közt szokás ugyanis, hogy a megunt nőjét a férfi egyszerűen megeszi. Van speciális nemzeti ételük is, a *zastek*, ami egy sült húsféleség, és csak nőből szokták készíteni. És mindenki tudja hogy a *zastek* nagyon finom, na de ami egy déjából készül, az aztán az igazi királyi csemege – legalábbis a férfiak szerint!

Hát ezen a helyen született Isin, a kucsájok közé, férfinak, és rémségesen utálta a világot – holott nem volt déjá, még nő sem.

A világ iránti utálata már egész kis korában elkezdődött. Nem volt még egészen hat éves, amikor összeveszett apukája és egy másik férfi, és a verekezésben nem Isin apukája győzött... No és ekkor ahogyan az már lenni szokott, az idegen férfi – akinek a nevét is nagyon hamar megtanulta a kis Isin, úgy hívták hogy Kolpár – ő tehát ezzel a verekezéssel megszerezte magának mindazt, ami addig Isin apjáé volt, házat, nőt, mindent. S mert Isinék háza szebb volt mint az övé, a magáét eladta, beköltözött Isin apja helyére, s mostohaapai ténykedését azzal kezdte, hogy agyonverte Isint, mert minek is etesse ha nem muszáj... s ebbe még Isin anyja sem mert beleszólni, mert tudta hogy hiába is mondana bármit, legfeljebb ő is agyon lenne verve.

Aztán hogy Isinnel végzett, a kisfiú tetemét kidobta a kukába, ő maga pedig nekikezdett szórakozni, hogy élvezze Isin anyjánál férji jogait...

Ám a kisfiú nem halt bele az iszonyatos verésbe. Hiába volt vérbe fagyva, s eltört keze-lába is, de mégis magához tért a kukában. És ki is mászott belőle. Ez persze sok órával később volt már... messze menni ilyen állapotban persze nem tudott, és Kolpár észre is vette, s majdnem nekikezdett hogy befejezze az

agyonverést, ám aztán elgondolkodott a dolgon, s azt mondta, ha már ilyen szívós ez a kiskölyök hogy ezt túlélte, hát jól van, maradjon életben, gyógyuljon fel, remélhetőleg úgyis megjegyezte már hogy ki az úr a házban, s az ő dolga lesz mindenféle olyan munkák elvégzése, amikkel anyja nem bír, vagy épp nem ér rá! Például van egy hétvégi telke is, azt rendben kell tartania, meg el kell szaladnia bevásárolni, mert a felesége nem mehet ki egyedül az utcára...

Isint tehát meggyógyította az édesanyja, s ezután ő volt a családban a csicskás, a mindenes. Ütleget elég sokat kapott, de annál is több megaláztatást, nevelőapjának például kedvenc szórakozása volt, hogy tisztára nyalatta vele a talpát, de egyszer a fenekét is. És naponta többször is elmondta neki, legyen hálás, amiért egyáltalán életben maradhatott!

Isin cseppet sem volt hálás, és veszettül gyűlölte Koltpárt. Számtalanszor elképzelte, miként is ölhetné meg... de erre nemigen volt módja. Gyöngé, vézna legényke volt ő, később sem erősödött meg, ráadásul attól a gyerekkori veréstől meg is nyomorodott: akkor Koltpár bizony félig letépte a taróját, ami visszaforrt ugyan, de alig nőtt már valamit, s nemcsak kicsi maradt de görbe is, csálén állt, s valami a vérkeringésével sem volt rendben, mert akármilyen dühös volt is Isin, sosem fúvódott fel picikét sem, nemhogy nagyon!

Ez nem volt nagy baj amíg serdülni nem kezdett, mert a tarój a kucsáj fiúkon csak tíz éves kor környékén kezd el kifejlődni, addig csak valami picike kis bőrlebeny a fejtetőn – ezért is téphette le olyan könnyen azt a mostohaapja. Addig tehát nem volt feltűnő, miként áll és mekkora. Később azonban egyre több gúnyban volt része, hogy neki jószerivel hiányzik a férfiasság e jelképe a testéről. E sok gúny még annál is rosszabbul esett neki, mint hogy otthon reggeltől-estig csak dolgozott mint egy igavonó barom. Kertásás, ültetés, bevásárlás, meg minden ami belefér az idejébe, de ami nem fér bele az is, mert ha mégsem fér bele akkor valami cifra büntetést kap ebben biztos lehetett...

Szabadideje egyáltalán nem volt. Nem csoda hát, hogy az egyetlen, számára egyedül lehetséges módon szórakozott, úgy, ahogyan azt a sok munka mellett is tehette: zenét hallgatott!

Erre neki is mint minden kucsájnak, korlátlanul nyílt lehetősége. Még hozzá abszolúte teljesen ingyen! A kucsájok bolygóján ugyan mindent pénzért adtak, s aki szegény volt az akár az utca közepén éhen halhatott mindenki szeme láttára – de egy dolog állampolgári jogon járt mindenkinek, s ez a zene volt! Legalábbis azóta, hogy feltalálták a mikroelektronikát. Amióta képesek voltak kis, hordozható zenelejátszókat készíteni, melyek nem voltak nagyobbak mint egy borsóhüvely – s ezt már jó hatezeröt száz éve elérték – azóta államilag, milliárdszámra gyártottak efféléket, s ingyen osztogatták bárkinek. Ezek olyasfélék voltak, mint manapság minálunk az úgynevezett „MP3 lejátszók”, de a kucsájok ezeket úgy nevezték, hogy „zenemorzsák”.² Később még kisebbek lettek ezek a zenetároló kütyük, körömnnyiek majd borsószemnyiek, s mindegyikben elfért legalább tízezer órányi zeneanyag. Belefért az energiatároló rendszer is, s egy feltöltés elég volt egy teljes évre. Persze, hiába volt maga a zenegép kicsi, a távirányító már nagyobb kellett legyen, mintegy ujjnyi, de azt is ingyen adták. Nem volt gond ha elhagyta valaki azt vagy a zenegépét, hozzájuthatott bármelyik sarki automatából.

² Célszerű volna nekünk magyaroknak is e néven illetni e kütyüket, pláne mert nemcsak mp3 formátumot játszanak le de wma-t is, sőt a jobbak a kedvencemet, az ogg vorbis fileformátumot is.

Ennek természetesen az volt az oka Állam Bácsi szempontjából, hogy bőségesen megérte ezeket ingyen adnia, mert még mindig kevesebbe került, mint amibe az került volna ha nem adja ingyen, s az izgatott, dühös kucsájok közt lépten-nyomon tömegverekedés tör ki, s aztán újjá kell építeni a romokat. Emiatt természetesen a zenék sem voltak jogdíjasok, ötven-száz méterenként ingyen csatlakozóhelyek voltak, ahonnan a Központi Zenebankról bárki feltölthette zenékkal – de árammal is – a zenelejátszóját! És törvény volt arra is, hogy tilos házat építeni, ami nem rendelkezik efféle, a Zenebankhoz történő kapcsolódási lehetőséggel.

Zenét tehát bőven hallgathatott Isin, s ez volt jószerivel az egyetlen szórakozása. Még iskolába sem járhatott, mert nem volt kötelező iskoláztatás a Tongri bolygón, és nevelőapja úgy gondolta, bolond lenne pénzt áldozni erre!

Sokszor megkísértette a gondolat Isint, hogy agyonveri Kolpárt. Nem is lenne nehéz: éjszaka odamegy az ágyához egy baltával...

Egyszer már fel is kelt az ágyából ezért éjfél tájt, de aztán visszafeküdt. Nem volna ennek jó vége! Édesanyja már nem igazán fiatal... nem lehetetlen, bár nem is biztos, hogy a következő férj előnyösebbnek találná holtan, csemegeként, mint élve! De ő Isin is nagy valószínűséggel agyon lenne verve... még biztosabban mint anyja... eh, meg kell várni az ilyesmivel a nagykorúságot! Utána sem lesz könnyű élete éppenséggel... gyenge, girnyó, olvasni sem tud... hiszen nem járhatott iskolába... mondjuk, ezt nem is nagyon bánja, nyilván ott is állandóan csak csúfolták volna a többiek... de hát akkor is, semmihez sem ért, s az is egészen nyilvánvaló, hogy gyáva! Hamar meg fog halni... ám Kolpárt előbb még megöli! De csak a nagykorúsága után...

Ami az olvasni tudást illeti, ez a gondja érdekes módon hamar megoldódott. Méghozzá fölöttébb meglepő módon! Épp tizedik születésnapján történt, hogy nevelőapja meglehetősen rogyadozó, összevert állapotban esett be az ajtón, ám nem egyedül. Egy halálra rémült déj lánykát húzott maga után, hajánál fogva, aki nagyjából Isinnel lehetett egykorú, bár ezt teljesen biztosan nem tudták a kucsájok megállapítani a déjakról, mert egyrészt különböző mendemondák szerint a déjak már nem is öregednek egy bizonyos kor után, s addig is másként mint a többi nő, pláne a férfiak, másrészt meg a déjak mind rondák, s ronda nőről nehezebb megállapítani az életkorát. Ez meg ráadásul egy olyan iszonyatosan csúf bányarém volt, hogy olyat még fényképeken sem látott eddig Isin.

A leány hangosan sikoltozott, s erre minden oka meg is volt, tudni kell ugyanis, hogy az emberi hajtól eltérően az, amit a déjak, de már a közönséges kucsáj nők esetében is hajnak mondunk, az rendelkezik érző-idegvégződésekkel, muszáj is hogy rendelkezzen, hiszen érzékszerv, ráadásul mozgatható is. Vagyis képes fájni! Náluk elő sem fordulhat olyasmi hogy hajvágás, már a gondolat is hogy belevágjanak a hajukba, kész horror a számukra. Eképp most ezen érzékeny hajköteg húzgálása-rángatása igazán nem csekély fájdalmat okozott a leánynak. Ömlött a könnye mint a záporosó.

Ki tudja mióta szenvedhette ezt, mindenesetre amint hazaérkezett Kolpár, elengedte a lány haját: amint berángatta a szobába, lökött egy nagyot rajta hogy az végigterült a szőnyegen mint egy eltaposott béka, s így szólt büszkén:

—Győztem! Megint én győztem! Sok pénz ugyan nem volt annál az éhenkórásznál, még bútora is alig van, nem is tudom érdemes-e elmennem holnap abba a

pincelyukba a cuccaiért amit a lakásának hívott, de lám, magam sem hittem volna milyen kincsre lelek: ő az! - mutatott a lányra, s mert az épp feltápáskodni készült, rálépett a hátára, lenyomva így újra a földre. —Egy darabig most itt fog lakni, aztán majd megeszem. Életemben egyetlenegyszer csemegézhettem még csak déját, akkor is csupán pár falatot, s most egy egész déja minden porcikája az enyém lesz! Mázlista vagyok, nem vitás! De előbb kissé felhízlam, mert most csupa csont és bőr. Ha már ilyen ritka kincsre leltem, nem fogom elpotyázni!

Így került Isin családjába a déja kislány, akit úgy hívtak hogy Lalla. S alig is hihető, de Lalla tudott írni-olvasni!

Tudása úgy derült ki, hogy egy reggel, egyetlen héttel azután hogy hozzájuk került, munkábamenetel előtt az asztal mellett Kolpár újságot olvasott, amit aztán nem is vitt magával. Az újság persze kissé más volt mint amit földi fogalmak szerint jelentett: egy képernyő, ami azonban nem volt vastagabb egy papírlapnál, s nyugodtan össze is lehetett hajtani, akár gyűrni is, gombóccá, s utána magától kisimult nem is úgy mint egy papírlap, hanem mintha gumiháló lett volna. A margóján különböző speciális feliratok voltak, amiket ha megnyomott valaki, „lapozhatott”, azaz mindig más oldalt mutatott neki az újság. Ezeket egészen úgy árulták mint a Földön az újságokat, épp csak külsőre minden újság egylaposnak látszott. Bele volt építve az áramforrás is, tíz évnyi üzemidőre. Másolni nem volt értelme őket, mert mire feltörték volna az egyes újságok kódjait, elavult volna a bennük levő információ, s különben is annyira olcsók voltak. Elolvasás után ugyanúgy a szemétkébe kerültek mint a földi újságok. S ugyanúgy fel lehetett őket használni még fenéktörlésre is.

Az újság tehát ott maradt az asztalon Kolpár távozása után, és ekkor Lalla nagy merészen megkérdezte Isint, aki most, hogy Kolpár eltávozott, névleg a ház ura volt mint az egyetlen férfi:

—Megnézegethetem?

—Tőlem! - vont vállat a fiú közönyösen, s inkább azon törte a fejét, mit tegyen: menjen előbb bevásárolni, vagy a hétvégi házba fát metszeni. Vagy javítsa meg az ereszcsonát? De nem, előbb mégis a kutyát kéne levinnie sétáltatni... bár ha azt leviszi, esetleg a boltba is beugorhat közben...

Egy darabig ezen töprengett, majd látva hogy Lalla még mindig az újságot nézi, így szólt hozzá gúnyosan:

—Úgy bámulod azt az újságot, mintha értenéd is amit látsz! Pedig nem tükör, hogy a rondaságot megmutassa! - és bizony nagyon jólesett neki, hogy most ő nagy, erős, hatalmas, hogy ráförmedhet valakire, mert lám, van valaki, aki nála is gyengébb, nyomorultabb! Hiszen ő legalább férfi, őt nem fogják megenni, ő élhet még akár hatvan-hetven évet is, talán annál is többet, de Lalla nagyon szerencsés lesz, ha kihúzza húsz éves koráig, á, dehogyis él addig, legjobb esetben is megeszik négy-öt év múlva, amikor nem lesz már ilyen fogpiszkáló...

—Tudom hogy csúnya vagyok, nem kell hogy emlékeztess rá. Miért bántasz Isin, hát tettem én neked valaha is bármi rosszat?

—Ronda vagy. Borzalmas. Okádkhatnékam van ha csak rád pillantok.

—Igen, ilyen vagyok, de nem tehetek róla. Te talán tehetsz róla, hogy a taréjod nyomorék? Mert biztos nem te tetted tönkre akarattal!

—Ki engedte meg, hogy kritizáld a külsőmet?! - pattant fel ordítva Isin. S még a széket is megragadta, és bizony majdnem agyonütötte vele Lallát, tényleg a legutolsó pillanatban gondolt csupán bele, hogy ebből neki bizony nagy baja

lenne, mert ha agyonveri, Kolpár vele is végez az holtbiztos.

Visszatette hát a széket, s így szólt:

—Még egy gúnyos szó, és iszonyatosan meghúzgálom a hajadat!

—Bocsáss meg kérlek, én nem gúnyolódtam! Csak azt szerettem volna mondani, hogy egyikünk sem tehet róla, hogy milyen. Se te, se én.

—Megtiltom hogy a külsőmmel foglalkozz! Vagyok amilyen vagyok, mi közöd hozzá!

—Drága fiacskám – szólalt meg most Isin anyukája – azért légy ám igazságos, mert úgy volt az, hogy te kezdted el foglalkozni előbb Lalla külsejével!

—De amikor tényleg ronda!

—Akkor ne nézd. Miért bántod, van szegénynek épp elég baja, lesz is még sok, azt hiszed nagy öröm úgy élni hogy tudjuk, akármikor megehetnek, s meg is fognak enni előbb-utóbb?!

Isin elszégyellte magát. Bár ő is sokkal kevesebbre becsülte a nőket mint a férfiakat, de édesanyját mégis szerette, muszáj volt szeretnie, mert egyedül tőle kapott szeretetet egész életében. Emiatt hajlamos volt adni a véleményére. Legalábbis elgondolkozni a véleményén.

—Megérdemli hogy gúnyoljam, mert nemcsak ronda, de felvágós is!

—Miért lenne az?

—Hát mert láttad anyám, úgy tartja azt az újságot, mintha bizony tudna olvasni!

Erre Lalla nagy, szinte már-már kávéscsészényi szeme olyan gúnyos tekintetet produkált, amilyent talán még soha egyetlen déjáé sem, s a leány így szólt:

—Ami azt illeti, tudok olvasni. Minden gond nélkül megérttem, ami ide van írva.

—Hogy... hogy... micsoda?! - tört ki Isin.

—Írni is tudok. És egészen biztos, hogy sokkal szebben mint te, Isin, már bocsásd meg hogy szólok róla. De régóta észrevettem, hogy a nők ügyesebbek mint a férfiak mindenben, ami finom, aprólékos mozgást igényel. A déják pedig még az átlagos nőknél is sokkal ügyesebbek. Rondák vagyunk ugyan, de mintha ez járna bizonyos előnyökkel is.

—Nem hiszem! - hördült fel Isin.

—Kívánod hogy bebizonyítsam?

—Igen! Tessék, olvasd fel ami ide van írva az újságba!

Lalla belekezdett.

—Öfelsége, a dicső XII. Borzalmas király elrendelte, hogy mindazok, akik megkérdőjelezik nagynevű őse, 849. Rémszörny király döntését, ami a földiek elől való evakuációt illeti, ezek az alávaló bitangok tehát találtassanak bűnösnek államellenes összeesküvésben, és haladéktalanul ítéltesse nek kínhalálra! Egyben, hogy felvilágosítsa az ő derék népének ifjú nemzedékét is e döntés okai felől, nagy kegyesen elrendelte, hogy az emberek ideérkezett úrszondájában található összes úgynevezett „zenét” hozzáférhetővé kell tenni a Központi Zenebankban, hogy azokat is a mi népünk zenéihez hasonlóan bárki letölthesse, és elszörnyülködjhessék azon, mennyire vadak is az emberek, az a faj, amely az efféle zenéket tartja megnyugtatónak! A zenéket természetesen mindenki csak saját felelősségére hallgathatja meg, aki e zenéket hallgatva követ el valami bűnt, semmiképp sem számíthat elnézésre, ez nem számít enyhítő körülménynek! E zenék hallgatása továbbá kiskorúaknak még nagykorúak felügyelete mellett sem ajánlatos. De aki kételkedik az emberek vadságában, és dicső királyunk, 849. Rémszörny rendelkezésének bölcsességében, az csak hallgassa meg ezen

iszonyatos akusztikai förmedvényeket, ha nem fél az elmebajtól!

—Nem hiszem hogy ez van odaírva! Ezt csak kitaláltad most! Hogy is tudhatnál olvasni, még édesanyám sem tud, te meg csak egy déjá vagy!

—Édesapám tanított meg rá. Tudod, szeretett engem mert a lánya vagyok, még ha csúnya lány is. Megenni sem akart.

—Akkor sem hiszem el, hogy ez van odaírva!

—Semmiféleképp sem tudom bebizonyítani neked hogy nem hazudok... azaz, talán csak egy módon tudnám, ha hajlandó lennél megtanulni olvasni.

—Eh, akartam én azt már, de Kolpár nem enged iskolába...

—De ehhez nem is szükséges iskolába járni. Én meg tudnálak tanítani, ha elfogadod a tudást tőlem is.

—Igazán?! - kérdezte gyanakvóan, szinte vasvillatekintettel Isin. Rémségesen gyanakvó volt mindenkivel, az egész világgal szemben.

—Hát most mit veszíthetsz ha megpróbálsz...

—Hm... - mormogta bizonytalanul Isin, azzal nem is válaszolt, csak felállt és ment a dolga után.

Két teljes napig tartott, amíg megalkudott a hiúságával, hogy őt egy nő, pláne egy déjá tanítja majd valamire! Végül aztán Lalla arra ébredt egyik éjjel éjfél tájt, hogy Isin durván ébrenlétre rázza.

—Hé, remélem volt annyi eszed hogy eltedd azt az újságot! Mert most megtaníthatsz olvasni!

Beszélgetésüket senki nem hallhatta, mert az udvari fészerben kellett hogy aludjon Lalla, a déjákat ugyanis annyira csúfnak tartották a kucsájok, Kolpár pedig különösen, hogy már a látványát sem bírta elviselni sokáig, s nem akarta hogy a házban lakjon.

—Most akarsz tanulni éjszaka?!

—Te hülye, mikor van nekem időm ilyesmire napközben?!

Bár Lalla is álmos volt, bárki az lett volna a helyében, de bölcsen nem ellenkezett. Bármilyen girnyó volt is Isin, még mindig sokkal erősebb mint ő. Elkezdte hát tanítani a fiút.

Nagy lett Isin csalódása! Azt hitte egyetlen éjszaka alatt megtanulja a tudományt, de bizony beletellett bő három hónapjába is, míg úgy-ahogy elsajátította a tudnivalókat... pláne mert időnként azért neki is aludnia kellett. Kérdezte is:

—Te mennyi idő alatt tanultál meg olvasni?

—Nem tudom pontosan, talán úgy három-négy órámba tellett... - válaszolta bizonytalanul Lalla. —Ne haragudj, de nagyon rég volt, négy éves korom környékén, s már nem emlékszem tökéletesen!

Ezt hallva Isin nagyon szégyenkezett, bár nem volt benne teljesen biztos, egyáltalán igazat mond-e a leány. De hát ezt semmiképp sem dönthette el... mindenesetre tény ami tény, Lalla valóban tudott olvasni, és őt is megtanította erre. És ez tagadhatatlanul jólesett neki. Legalább már nem érzi annyira ostobának magát a többi gyerekhez képest...

Hanem az olvasástanulást azon a régi újságon végezték, emiatt aztán azt Isin többször is kiolvasta, mert muszáj volt neki. Lassan már kívülről tudta, ekkor persze kerítették egy szemeteskukából valami más újságot... de első olvasásélménye, az az első újság, mégis szinte maradandóan rögzült benne, sokat járt a feje az ott olvasott cikkeken – többek közt az embereken is! Már amiatt is,

mert az embereket amúgy látatlanban is kezdte szimpatikusnak tartani. Ő végülis majdnem mindenkit utált, érthető rokonszenvet érzett tehát azon faj iránt, akitől félnek azok, akik az ő elnyomói, megalázói, zsarnokai! És hát nyugodtan tarthatta rokonszenvesnek az embereket, mert nem kellett attól félnie, hogy idejönnek és őt is bántani fogják. Épp úgy volt tehát Isin az emberekkel, mint a földi embergyerekek a dinoszauruszokkal: rajongott értük. Ha meglátott valahol egy kukában valami újságot ami az emberekről szólt, kihalásztá és ezeket összegyűjtögette magának. És szívesen képzelődött olyasmiről, hogy majd eljönnek az emberek, és megölnék mindenkit aki vele undok volt, de őt nem bántják, mert miért is bántanák, hiszen kicsi, jelentéktelen, girnyó, vele nem törődnek majd, de bezzeg a többiek, a nagyhangúak, azok hogy fognak szorulni akkor, kushadnak majd és vinnyognak félelmükben, az biztos is...

Ehhez képest bizony határozott csalódás érte, hogy amikor megérkeztek a földiek, oly kevés kucsájt öltek meg. Isin azt szerette volna ha hetekig csak hullákat takaríthat, ha mindent ripityára lőnek, ha az utcákat-tereket bűzlő hullahalmok borítják, az sem baj ha még őt magát is megölik, csak utoljára öljék meg, hogy lássa a többiek pusztulását...

Na de ez jóval később volt. Kisgyerekként még nem is reménykedett benne, hogy eljönnek a rémületes emberek, pláne az ő életében, mindössze szívesen ábrándozott róluk. Azt tudta mindenki, milyen egy ember, mert a szondában az emberek küldtek képeket magukról. Ezen nem tűntek félelmetesnek, de hát mostohaapja, Kolpár is kifejezetten jóképű valaki, még mosolyogni is milyen barátságosan tud, ha akar... csak rá sosem akar. Szóval ettől a földiek még lehetnek akármilyen rémületesek és kegyetlenek is... Különben meg az is lehet hogy nem így néznek ki, ez is csak csel a részükről, vagy így néznek ki ugyan, de ha támadnak, átváltoznak valamivé, vagy kibújik valami iszonyatos karom a tenyerükből, vagy lézersugarat lő a szemük...

Álmairól nem beszélt senkivel sem, mert tudta hogy kinevetnék. Illetve, férfiaknak nem mondta el, de azért volt valaki, aki tudott az embermániájáról: Lalla, aki tudta hogy Isin gyűjti az emberekről szóló újságokat. S egy nap meg is kérdezte, miért hozza haza ezeket a régi lapokat.

—Hát mert izé... mi közöd hozzá?! - mordult fel a fiú. Máskülönben már nem beszélt barátságtalanul a déjá lánnyal, de most úgy érezte, legbensőbb magánügyeiről faggatja.

—Csak amiatt kérde, mert már elég sok helyet elfoglalnak a szobádban, és lehet hogy ha Kolpár észreveszi, haragudni fog rád, mert nem szereti a rendetlenséget.

Ez lecsendesítette Isint.

—Igen, ez lehet... de, izé... nem dobhatom ki ezeket...

—Annyira fontosak?

—Annyira, mert... hát jól van, na, elmondom... érdekelnek az emberekről szóló hírek!

Lalla figyelmesen nézett rá, látszott rajta hogy hangulatérzékelői teljes kapacitással dolgoznak, majd ezt válaszolta:

—Értem. Nem is csodálom, hogy vonzódol az emberekhez. Végülis logikus, hiszen te is kicsit úgy nézel ki, mint egy ember.

—Hogy én?! - költözött a döbbenet Isin szemébe.

—Persze. Gondolj csak bele: neked taréjod alig-alig van, olyan kicsi hogy szinte nincs is, az sem vörös soha, mert rossz a vérkeringése, gyakorlatilag majdhogy-

nem nem is látható, olyan mintha nem lenne – az embereknek pedig egyáltalán nincs is tarékjuk! Teljesen nyilvánvaló, hogy minden létező kucsáj közül te hasonlítasz a legjobban egy emberre.

—Ez... ez igaz?! - ámult el Isin, és olyasmi történt vele mint még soha: egész testén végigszalad a büszkeség hulláma. S ez valami csodálatos érzés volt! De annyira, hogy meg sem várva Lalla válaszát, ő maga szólalt meg ismét:

—Igen, hát persze hogy igaz, úgy van ahogyan mondod! És én hülye, még eddig soha nem is gondoltam erre! Hát persze hogy így van pedig! Ó hogy milyen aranyos vagy hogy elmondtad nekem, ha nem szólsz talán soha eszembe nem jut, hogy olyan vagyok mint egy ember! - azzal elkapta Lalla derekát, és csattanós pusztit nyomott a leány mindkét arcára. Ezen viszont Lalla hökkent meg.

—Mi történt veled, engem csókolgatsz, egy ronda nőt?!

—Hát izé... semmi kétség, akadnak nálad sokkal szebb nők is, de azért olyan *igazán* nagyon ronda nem vagy! Nem, nem, semmi esetre sem!

—Dehogynem, csak már megszoktad a látványomat.

—Lehet, de nem mindegy?

—Hát, végülis...

Annyi biztos, hogy ezután még sokkal melegebb érzelmeket érzett Lalla iránt, mint addig. Már azután is hogy a leány megtanította őt olvasni, kezdett úgy vélekedni, hogy Lalla egy kifejezetten rendes nő, s emiatt aztán nem is piszkálta, nem kellemetlenkedett neki. Persze, a leány is igyekezett semmivel sem kivívni a neheztelését, de hát egy déjának ez igazán nem nehéz, minden kucsáj nő ért hozzá, hogy nagyon kerülje a férfiak haragját, a déják meg aztán igazán mesterei az alkalmazkodásnak. Ezen beszélgetés után azonban tényleg kezdte a barátjának tartani a leányt. Félelmetesen jó érzés volt, hogy ő, a nyámnyila kis senki, valamiben is az iszonyatos, rémületes *emberekhez* hasonlít! Nem vitás, az emberek közt ő a legutolsó kis féregnek számítana, de hát azért ez már akkor is valami! Hiszen az emberek olyan borzasztóságosak, hogy még a király is retteg tőlük, elköltöztek miattuk a Világmindenség másik szegletébe nem kevés áldozat árán... s ő a nagy, a legyőzhetetlen *emberekhez* hasonlít!

Kezdett úgy vélekedni, hogy bizony a taréja nyomoréksága nem is szégyene ám öneki, hanem már-már dicsőség, amire büszke lehet!

S ezt Lalla hozta a tudomására. Kedves, rendes leány ez a Lalla, és tulajdonképpen illetlenség, hogy meg akarják enni!

Hanem a szobája valóban nagyon teli volt már régi újságokkal, és tényleg félt, hogy emiatt nevelőapja egyszer megharagszik rá, emiatt egy nap amikor valamiképp nem volt sok munkája, nagy pakolgatásba kezdett, hogy kiválogassa azokat amikért nem fáj úgy a szíve, s ezeket kiselejtezze. Ezt látva azonban bejött hozzá Lalla.

—Nagyon szomorúnak látszol. - mondta.

—Semmi ilyet nem mondtam!

—Nem is kell, hiszen hallom-érezem a sóhajaidból...

—Nem is igaz hogy sóhajtozom!

—Hát egy férfi nem is hallaná meg, de én déjá vagyok... érzékeltem még a szomszéd szobából is! És azt hiszem tudom is, hogy mi a bánatod. De ne dobd ki egyetlen újságodat sem.

—Hát?

—Majd én elrejttem őket. Hozd ki mindet a kamrámba, bedugjuk az ágyam alá, ott

soha senki nem fogja keresni.

—Hm... kedves vagy, de ha mégis?

—Aztán mi van akkor ha Kolpár megtalálja őket, vagy nem érdekli, vagy rám lesz dühös és nem rád.

—De ha rád lesz dühös, akkor, izé...

—Igen? - nézett rá hatalmas szemeivel Lalla.

—Hát ugye akkor, nos... megverhet...

—Nem hiszem hogy megverne. Legfeljebb agyonver.

—Na épp ez az!

—Mi?

—Hogy agyonver. És akkor meghalsz!

—Na és? Nem teljesen mindegy-e nekem hogy most, vagy egy hónap múlva, vagy mondjuk jövőre?

—Hát igen, igen, bizonyos értelemben persze teljesen mindegy, de, szóval... - és Isin elhallgatott, miközben ide-oda kezdett toporogni. Végül csak kimondta:

—Ez így akkor sincsen jól!

—Mi?

—Hát csak az, hogy nem akarom, hogy megegyenek téged.

—Ki ne egyen meg?

—Senki!

—Megértelek. És tudod mit, én magam is jobban szeretném ha inkább te ennél meg, és nem apád vagy más.

—Meg nem halljam mégegyszer hogy Kolpárt az apámnak nevezed! Te is tudod hogy nem az! Ezt határozottan megtiltom! Ezt hallanom egyszerűen tűrhetetlen sértés a számomra!

—Jól van na, ne haragudj, csak úgy kicsúszott a számon, bocsáss meg kérlek!

—Rendben, felejtjük el, el van nézve. Csak nagyon kérek nehogy így nevezd mégegyszer! Ha csak rágondolok, ölni tudnék! Már arra is gondoltam, hogy amikor meg akar enni téged, akkor a levágásod előtt gyorsan etetnem kéne veled valami mérget, aztán ha megesz téged, ő is belehalna!

—Kiváló ötlet, nem is kell hogy becsapj, csak hozd a mérget, megeszem azt önként is, boldogan!

—De ez akkor sem jó. Nem szeretném, ha megenne.

—Akkor szólj hogy mikor akarsz megenni engem te, és...

—Nem, nem, nem! Nem erre gondoltam. Persze, sokkal szívesebben ennék meg én, mint hogy más egyen meg, de én egyszerűen azt szeretném, ha senki nem enne meg téged, hanem életben maradnál, és csak soká-soká halnál meg, évtizedek múlva, öregkorodban!

—De miért?

—Hát mert izé... kivel fogok beszélgetni, ha Kolpár felfal téged?!

—Az olyan fontos?

—Naná! Mert ugye... ezt is te mondtad hogy én olyan vagyok, mint az emberek... meg olvasni is te tanítottál... olyan okos vagy, és olyan kellemes a közeledben lenni!

—De csúnya vagyok.

—Ez engem már egyáltalán nem érdekel, és különben is, egyre kevésbé látlak csúnyának! Még azt sem tartom lehetetlennek, hogy egyszer valamikor majd egyenesen szépnéked tartsalak.

—Ne haragudj, de ez nagyon hihetetlenül hangzik.

—Ugye? Én sem győzők csodálkozni magamon! Talán amiatt van ez így, mert *annyira* kedves vagy velem. Most is érezted a másik szobából hogy szomorú vagyok, bejöttél... holott nehéz lehetett a hangulatomat érzékelned taréj nélkül!

—Hát ha már szóbakerült a taréjod, nekem már egy ideje az jár a fejemben, Isin, hogy esetleg épp a taréjod miatt terád talán nem is volnának az emberek zenéi olyan szörnyű hatással.

—Mit beszélsz! - döbbsent meg a fiú.

—Most mit csodálkozol, gondold csak bele, teljesen logikus. Ha egyszer jobban hasonlítasz az emberekre külsőre, mint más kucsáj férfik, akkor jelentős az esélye annak, hogy bensőleg is jobban hasonlítasz rájuk, nemigaz?

—Ugyan, én csak a nyomorékságom miatt hasonlítok...

—Persze, de azért nekem mégis igazam van, mert milyen kedvesen bánsz velem, úgy valahogy, ahogyan az emberférfik bánhatnak az embernőkkel...

—Hagyd a mesét, halvány fogalmad sem lehet róla, miként bánnak az emberférfik az embernőkkel, ezt senki nem tudhatja!

—Én igen. - válaszolta nem kevés önbizalommal a hangjában a leány.

—Ne tréfálgj!

—Miért is tréfálkoznék?! Amikor láttam, mennyire érdeklődöl az emberek iránt, én is elkezdtem tanulmányozni ezt a témát, s mondhatom amit csak lehetett, letöltöttem a Világhálóról! És feltűnt, hogy az embernőknek nincsenek hangulatérzékelői, helyett szőr nő a fejükön. Ők azt nevezik hajnak. Vélhető emiatt hogy nem is nagyon törődnek a férfiak hangulatával. Sokkal szabadabban élhetnek mint mi, úgy vélem, náluk talán még az is egészen hétköznapi lehet, hogy egy nő egyedül megy el otthonról a boltba, és ezen senki sem csodálkozik!

—Na ne kábíts, ilyen nincs!

—Pedig logikus. Na és nem élhetnének ilyen szabadon, ha a férfiak nagyon zsarnokoskodnának felettük. De nem teszik, tehát kedvesen bánnak velük. Azaz, én így látatlanban is kedvelem az embereket, csakúgy mint te kedves Isin, és azt hiszem emiatt hogy te az érzelmeidben és gondolkodásodban hasonló vagy egy emberhez! Nem ugyanolyan, de hasonló, és emiatt a zenéiktől nem fogsz kiborulni. Sőt, gondold csak bele: neked a taréjod érzéketlen, s már emiatt sem hathat rád kellemetlenül egy egész sereg ritmus, ami más férfiakat az örületbe kerget!

—Csak nem azt szeretnéd, hogy meghallgassam azokat a zenéket, amiktől már több ezer férfi az idegosztályra került?!

—Vagy épp a temetőbe... - vigasztalta őt szende mosollyal Lalla. —De te nem fogsz odajutni.

—Ha rád hallgatok, egészen biztos!

—De hiszen mindenki tudja, hogy akár egy teljes percig is képes mindenki elviselni a földiek bármilyen zenéjét.

—De nem is tovább! S már azalatt is minden baja van a zenehallgatónak, és olyan dühroham jön rá, hogy utána órákig beszámíthatatlan lesz!

—Nem okvetlenül. Lehet hogy rémületében csak összepiszkítja magát, sírni kezd, rángógörccs tör ki rajta... - sorolta az alternatívákat Lalla. Mert ő ennek is utánanézett.

—És te ezt akarod nekem?!

—Ellenkezőleg, szeretném ha rájönnél, hogy neked ez a dolog nem árt! Hát nem

lenne csudajó érzés?!

—Naná, de te könnyen beszélsz! Te bezzeg nem mernéd meghallgatni egyik földi zenét sem!

—Olyan nagyon biztos vagy benne?!

—Az életemet merném rátenni!

—Nem illik ilyet mondanom egy férfinak, de most mondtad ki életed legnagyobb ostobaságát, kedves Isin! Ez így van ha megölsz is miatta! Gondolkozz már! Mi a búbánatos fittyfenéért ne merném meghallgatni az emberek *bármelyik* zenéjét, hiszen vagy semmi sem történik velem, vagy egyszerűen belehalok, de ha nem halok bele, akkor is meghalok nagyon hamar, tudniillik amikor megesznek majd! Akkor már sokkal jobb zenehallgatásba belehalnom, mert legalább kielégíthetem a kíváncsiságomat! Szóval, örömmel közölhetem veled, hogy már hónapokkal ezelőtt meghallgattam az összes zenét ami csak letölthető volt, mindent amit csak találtak az emberek szondájában, mind a nagyjából hatvan órás zeneanyagot, sőt, kívülről megtanultam mindet, nemcsak a dallamot de a szöveget is, bár egy kukkot sem értek belőle. De megtanultam, meghallgattam, s még élek!

—Ez... ez döbbenetes!

—Lehet hogy te ezen csodálkozol, de én meg azon csodálkozom, mi az ami olyan rettenetes ezekben, hogy ti férfiak idegbajt kaptok tőle. Igaz, a számok többsége nekem sem tetszett, de akad köztük talán egy tucatnyi is, amit kifejezetten szépnek tartok! Tetszenek! Főleg a tizenkettes sorszámú! Na de nem is ez a lényeg, hanem tudd meg hogy még édesanyád is meghallgatta ezeket! És amint láthatod neki sem lett semmi baja. Ami azt illeti a legőszintebben meg lennék lepve, ha akadna *egyetlenegy* nő vagy déjá az egész bolygón, akinek e zenék ártanának! No és mint tudod, se nekünk déjáknak, se a nőknek nincs tarójunk. És gyakorlatilag neked sincs, mert ha van is de olyan mintha nem volna. Szóval én azt hiszem te immunis vagy az emberek zenéire, kedvedre hallgathatod bármelyiket. A legrosszabb ami történhet veled, hogy nem tetszik majd neked.

Nagyon gondolkodott ezeken a szavakon Isin, de bárhogya biztatta is őt Lalla, egyelőre nem mert belevágni a nagy kalandba. Igazság szerint a kucsáj férfiak kevesebb mint egymilliomod része merte csak megkockáztatni, hogy belehallgasson az emberek zenéjébe, de ez is azt eredményezte, hogy megnövekedett a temetkezési vállalatok forgalma, s dugig teltek az elmeotthonok. Az óvatosabbak pedig talán tíz-tizenöt másodpercet hallgattak meg valamelyik számból, aztán kikapcsolták. Ezek életben maradtak, de azt mondták így is életreszóló élményben volt részük, mert ezután hetekig rémálmaik voltak, mert milyenek is lehetnek azok a lények, akik ilyen hangzavar hallatán nyugodnak meg! Ezek után a férfiak többsége nem volt kíváncsi az emberek zenéjére, s bölcsen nem törődött vele.

Isin tehát óvatos duhaj volt, s úgy vélte bármennyire rokonszenvezzék is az emberekkel, de a zenéjüktől óvakodni fog. Hanem alig egy hónappal a fenti beszélgetés után úgy esett, hogy mégis közelebbi ismeretségbe került az emberzenével.

Teljesen normális hétköznapi napnak indult. Még előző nap Kolpár összeírt egy csomó mindenfélét, amit Isinne be kellett vásárolnia. De mert légpárnás járművük nem volt, ahhoz túl szegények voltak, emiatt maradt a gyalog kutyagolás a boltba, és az áruk szatyorban hazacipelése. Ez nem is volt szokatlan

Isin számára, csakhogymost Kolpár attól tartott, hamarosan áremelkedés lesz, s ezért eszméletlenül sok mindent akart előre bespejzolni! S így Isin elhívta magával a boltba Lallát is hogy segítsen cipelni. Tudta, így is hogy ketten vannak, legalább négyszer kell fordulniuk.

Nem volt tilos, hogy egy déjá kimenjen az utcára, természetesen férfikísérettel, épp csak nagyon szokatlan. Mindazonáltal Lallának sem ez volt az első útja, s eddig még soha semmi baj nem történt. Ráadásul a bolt sem volt messze, csak a sarkon, alig kétszáz méterre.

Aznap azonban, hogy mentek a bolt felé, egy régi, bontásra ítélt ház bejárójából egyszer csak nyolc elhanyagolt külsejű fickó toppant eléjük. Külsejük alapján a Földön bárki csöveseknek, huligánoknak nevezte volna őket, bár a Tongri bolygón ezeket egyszerűen csak „lógósoknak” nevezték, ami alatt azt kell érteni, hogy a köznép szerint az ilyenek kerülnek a munkát, lógnak ha csak lehet. E vélekedés nem is volt minden alap nélküli...

Bár ezen illetők nem is mindegyike volt elhanyagolt. Egyikük kifejezetten jól öltözött, tisztességes benyomást keltő férfi volt. Akadt azonban egy olyan is a férfiak közt, aki mintegy az előbbi ellenpólusaként, nagyonis rozoga képet mutatott: be volt törve az orra, és össze-vissza volt karmolva a képe.

A jólöltözött férfi körbenézelődött, s amikor megállapította hogy a kora hajnali órák miatt nemigen van forgalom az utcán, így szólt Isinhez:

—Szeretném békésen, feltűnés nélkül elintézni az ügyet, tehát a saját érdekedben ne ellenkezz, öcskös! Fordulj meg és sipirc haza! A rondaság meg marad nálunk! - intett Lalla felé, akihez oda is ugrott az egyik „lógós”, és elkapta a karját.

—De hát izé... hiszen ő nem a tietek!

—Most már igen. Azaz, természetesen nem mindegyikünké, csak egyedül az enyém! A barátaim csak fizetséget kapnak a segítségért. - vigyorgott a férfi. Aki természetesen egymaga is sokkal erősebb volt mint Isin. —Na mi lesz már, futsz, vagy szeretnéd hogy megverjünk egy kicsit?!

—De hiszen ez közönséges rablás!!

—Jé, nem is vagy te hülye, nehezen bár de csak rájöttél... Miért, mit gondoltál, mi más, szentbeszéd talán?!

S most kiderült hogy Isin nem is olyan gyáva talán mint hitte magáról.

—Nem engedem hogy bántsátok! - lépett előre. De a férfi, a bandavezér azonnal mellbelökte, hogy a seggére csüccsent.

—Nyughass már te hülye, ki a faszom akarja bántani?! Nem verem meg, és ígérem neked hogy nagyon gyorsan vége lesz, csak egy ütés a fejére és kész! Na, vigyük a rondaságot fiúk... - fordult volna, de Isin felpattant.

—Meg akarjátok enni?!

—Miért, nem arra vannak talán a déják?! De különben se használj többesszámot. Mondtam már hogy a barátaim csak fizetséget kapnak... na kotródj amíg szépen beszélek mert únlak már. Mit kell erről ennyit pofázni?!

Most azonban Isin látta, hogy tényleg nem a szavaknak van itt az ideje! Előreugrott, és ahogyan csak bírta, öklével a szájába csapott annak a férfinak, aki Lalla karját fogta. Az persze azonnal elengedte a leányt, mert hiába volt Isin sokkal gyengébb mint ő, de ha valakit ökölrel szájon találnak, az nem köszöni ezt meg... és Isin tényleg akkorát ütött amekkorát csak bírt, ráadásul lendületből; igazság szerint ütése akkora volt hogy utána neki is fájt minden ujja, és nemegy helyen a bőr is felszakadt az ujjain. Nem is lehetett vitás, hogy ellenfelének több

foga kitört...

—Rohanj! - kiáltotta Lallára, aki meg is fogadta a jótanácsot. Eddig ugyan nem-egyszer kijelentette, hogy neki tulajdonképpen mindegy hogy most eszik meg vagy jövőre, de most mintha úgy gondolta volna, hogy talán mégsem mindegy. Neki-iramodott, és kiderült hogy képes egész tisztességes tempóban szaladni, Isin alig bírt a nyomában maradni. De persze futott utána az egész kompánia, még akkor is követték őket amikor kiértek egy forgalmas főútvonalra, holott Isin azt hitte, ide nem merik követni őket. De merték, és be is érték kettejüket, mert itt a tömegben már nem futhattak teljes sebességgel.

Persze, annyi esze volt azért Isinne, hogy időről-időre hátrapillantson, s mert látta hogy üldözői nem tángitanak sőt közelednek, emiatt a közeli banképület felé futott, mert tudta, hogy azelőtt áll egy rendőr, meg az előcsarnokban is vannak biztonsági emberek, természetesen fegyveresen... remélte, azoktól védelmet nyerhet. Mert bár a verekedésekbe a kucsájok nem szoktak beleavatkozni, a párbajba meg aztán pláne nem, de a rablás és egyéb bűncselekmények azért náluk sem voltak megengedhetőek. És megmutatkozott hogy Lalla milyen okos, és egy húrra jár az agya Isinével, mert ő maga is arra tartott, amerre a fiú szeretett volna.

Sikerült is odaérniük még éppen időben. A bank előcsarnokába felvezető lépcsősor előtt érték utol őket, szinte épp a rendőr orra előtt. Sőt, szerencsájuk volt abban is, hogy a rohanást s a nagy csődületet látva a bank biztonsági emberei közül is sokan kijöttek az utcára, kíváncsiskodni.

—Segítség! Segítség! - kiabálta Isin már messziről a rendőrnek. Az elő is kapta a fegyverét, ezért mire Isin odaért, az üldözői sem mertek verekedést kezdeni. Ehelyett...

—Még te kiabálsz segítségért te szemét?! - förmedt rá a betört orrú, összekarmolt arcú férfi, azzal a rendőrhöz fordult: —Biztos úr, ennek a fickónak a nője, ez a déjá undokság betörte az orromat, kérem szolgáltatasson nekem igazságot!

—A fiú pedig nekem tölte ki a fogaimat! - selypítette az, akinek valóban Isin csapott ököllel a szájába.

—Persze hogy betörtem a pofád, amikor el akartátok rabolni a déjamat! Azaz nem is az enyémet, nevelőapámét... de ez mindegy. Ezek aljas csirkefogók, tolvajok, rablók, lógósok rendőr úr kérem, az úgy volt hogy elem álltak, mondták hogy fussak el mert viszik a déját! És akkor védekeztem és elszaladtam és most itt vagyok!

—De nem úgy van ám az – furakodott előre a jól öltözött férfi – mert én ott voltam és láttam mindent! Ment az úton az a gyerek a déjával, és akkor ő – mutatott a betört orrúra – azt mondta hogy nem illik egy ilyen bányarémet így sétáltatni, hanem illene hogy eltakarja az arcát mert mégse forduljon fel mindenki gyomra ha látja, és akkor a fiú azt mondta a nőnek, hogy „verd pofán amiért gúnyolódik”, és akkor a déjá betörte az orrát, még össze is karmolta, erre ez a másik illető odaugrott hogy megfékezze a megvadult déját, de ez a fiú is odaugrott, szájon verte és elszaladt! Le se tagadhatja, mert ott a nyoma az ujjain!

—Követelem hogy megkapjam a déját fájdalomdíjként! Majd én tisztességre tanítom! - kiáltotta a betört orrú.

—Engem isz megillet fájdalomdíj! - követelte a jussát a kitört fogú.

—Jól van na majd megosztozunk rajta, de az felháborító hogy még ez a taknyos vádoljon minket rablással, amikor ő kezdte az egész verekedést!

—Az orrodát nem is én törtem be, a másikat meg csak jogos önvédelemből ütöttem meg!

—Na látod, magad is elismered, hogy te ütöttél elsőnek! Biztos úr a helyzet teljesen egyértelmű, kérlek mondd ki hogy nekünk van igazunk, vagy ne avatkozz a dologba, és hagyd, hogy mi magunk intézzük el az ügyeinket!

A rendőr megvakarta a fejét.

—És a többiek miért futottak a fiú után?

—Hát kíváncsiságból! - válaszolta egyikük.

—Én meg el akartam kapni a verekedő déját! - mondta gyorsan a másik.

—Nagyon hihetetlen, hogy verekedő déjákról meséltek. Mindenki tudja, hogy a déják nem szoktak verekedni, erőszakot alkalmazni, még veszekedni sem. Rondák, de az ilyesmi nem az ő szokásuk.

—De most ez a fiú megparancsolta neki hogy üssön! - szólt gyorsan a jól öltözött férfi.

—Ez akkor sem egyértelmű. Hanem jöjjetek csak, nincs is messze a bírósági épület, majd ott eldöntik ezt az ügyet. Miért én dolgozzak a bírák helyett, amikor azok kapják a nagy pénzeket, törjék ők a fejüket, azért vannak!

—Jó, nekem az is mindegy, úgylis egyértelmű a helyzet, hiszen mi vagyunk a sértett fél, látszik rajtunk, annak is ott a nyoma a fiú kezén, hogy ki ütött elsőnek... - morogta a betört orrú.

—Persze, én sem kétlem kinek adnak igazat, de azért mégis jobban szeretem ha nem nekem kell dönten. Minek idegesítsem magamat, ha nem muszáj?! - bólogtatt a rendőr.

—Ha úgylis egyértelmű a helyzet, minek húzni az időt, hiszen ez egyszerű ügy, a párbajokkal sem szaladgálnak mindig a bíróság elé, akkor most minek? - ellenkezett a jól öltözött férfi.

—Mert miért ne. Nekem nem sürgős! - vont vállat a rendőr.

Isin közben lázasan töprengett. Úgy vélte, a rendőr látja kinek van igaza, de nem akarja vállalni a felelősséget, ezért viszi bíróság elé az ügyet. A bírók is tudni fogják mi az ábra, de ennek ellenére a vádlói javára döntenek majd, egyszerűen mert a látszat ellene szól, és semmi érdekük nem fűződik hozzá, hogy az ő javára döntsenek. Azt is mindenki tudja, a bírák mennyire korruptak... és akkor neki nagyon rossz lesz, mert Lalla elvesztése miatt Kolpár őt agyonveri, de különben is, hiszen akkor Lalla még ma meghal!

Isin úgy érezte, ezt képtelen lenne elviselni. Meg kell mentse a leányt!

S egy hirtelen ötlet hatására így szólt:

—Jó, legyen akkor párbaj, ha már annyira a párbajt emlegeted! - fordult a jól öltözött férfihoz.

—Mi?! Párbaj, veled, úgy értetted?!

—Félsz talán?! - vágott annyira gúnyos és megvető képet Isin, amennyire csak képes volt erre.

—Félni?! Én?! Tőled, te vakarék?!

—Szóval visszakérdezel inkább, ahelyett, hogy válaszolnál! Biztos mert gyáva vagy! Egy jellemtelen, erkölcstelen korcs! Pfuj!

—Na majd mindjárt megmutatom hogy nem vagyok az, gyere csak, azonnal darabokra szakítalak, sőt, csak rádfigok és elszállsz mint a győzelmi zászló...

—Hohó, nem addig van ám az! Én ugyanis nem csak téged hívlak ki párbajra, hanem az egész bandátokat! Mindenkit!

—No fiam, te sem örülsz már meg... - nézett rá a rendőr.

—Eh, mindegyiküket legyőzöm, nem is lesz nehéz.

—Már az elsőt sem, de ha valami baromi mázlid van, akkor is megöl a második vagy a harmadik! De a te dolgod...

—Elő sem fordulhat hogy a másodikuk vagy harmadikuk öljön meg, mert nem lesz második meg harmadik. Egyszerre akarok megküzdeni mindegyikükkel!

—Ilyen bolondságot sem hallottam még! Különben is, ha olyan nagy legénynek hiszed magadat hogy egymagad elbírsz egyszerre mindőjükkal, akkor mi a nyavalyáért menekültél előlük, miért nem verted ott helyben agyon őket, amikor el akarták rabolni a nődet?!

E megjegyzés híven mutatta Isinne, hogy a rendőr tisztában van a helyzettel, csak nem akar senkinek sem a pártjára állni.

—Kérem biztos úr, vezessen engem a rendőrségre ezekkel az illetőkkel együtt, és majd ott történjék a párbaj, láthat és megérthet akkor mindent!

—Jól van! Erre magam is kíváncsi vagyok! Előre akkor mindenki, indulás, és ne akarjon senki lemaradni, mert az megismerkedik a fegyveremmel!

—Eszem ágában sincs lemaradni, olyan nincs, hogy le ne győzzem ezt a kis korcsot! - morogta a jól öltözött.

—Pláne mind egyszerre... - tette hozzá valaki a bandából.

Be is értek a rendőrkapitányságra, s amikor a rendőr előadta a történeteket a felettesének, az sajnálkozva pillantott a betört orrúra.

—Te aztán igazán peches vagy, Plicer! Nagyon utálhatnak téged a déják, ez az idén már a harmadik, aki betöri az orrodát!

—Lehet, hogy nem bírják a szagát! - kuncogott Isin.

—És mindegyik alkalommal a közeledben van Órusz úr, hogy tanúsítsa az esetet! - nézett a jól öltözöttre.

—Mert a barátom. S maga a tény hogy többször is előfordult az eset, bizonyítja hogy a déják cseppet sem olyan nyugis, szelíd, ártalmatlan lények mint hiszik róluk, különben meg logikus is hogy gonoszak, mert a ronda külső nyilván ronda lelket is rejt!

—Nem hiszek a lélekben. Szóval párbajról van szó? - nézett a közrendőrre a rendőrnyomozó.

Az vállat vont.

—Azt mondja a fiúcska... - mutatott bizonytalanul Isinre.

—Én csak annyit állítok, hogy ki merek állni egyszerre mindegyikük ellen párbajra, ha akarják. De szerintem nem fogják akarni, túl gyávák hozzá. Csak a déjakkal mernek vitézkedni, velem nem.

—Ez nem igaz! Akármikor kész vagyok párbajozni veled! - kiáltotta az Órusz nevű férfi.

—Akarjátok tehát a párbajt? - nézett végig rajtuk Isin.

—Igen, igen! - hangzott innen-onnan.

—Követeljük! - hallatszott máshonnan.

—Hallhatta rendőrfőnök úr, nem én akarok párbajt, hanem ők! De mert ők hívtak ki párbajra, jogom van megszabni a párbaj körülményeit, például a fegyvereket.

Erre mindenki elcsöndesedett. Órusz összeráncolta a homlokát, s látszott rajta hogy gyanakodni kezd. Eszébe villanhatott, hogy Isin valami nagy galádságra készül ellene.

—Nem is igaz, te hívtál ki bennünket párbajra!

—Hohó, csak csend legyen szépfiú, hallotta mindenki miket kiabáltatok! *Követelték* a párbajt! - vigyorgott a rendőr, és a gumibotját Órusz oldalába bökte. — Különben is, olyan szarcsimbók vagy, hogy ne bírnál el ezzel a kiskölyökkel akár-miféle fegyvert használva is?!

—Halljuk, milyen fegyverre gondolsz! - parancsolta a rendőrfőnök Isinnek.

—Végtelenül egyszerű. Azt szeretném kérni, hogy mindenekelőtt jöjjön ki ide egy közjegyző, aki igazolja, hogy teljesen szabályosan történik a párbaj! Csak az ő jelenlétében történjék minden.

—Ennek semmi akadálya, épp itt van nálunk egy közjegyző két szobával arrébb, telekkönyvi csalással kapcsolatban dolgozik, de nyilván készségesen ellenőrzi a párbajodat is. Még élvezni is fogja.

—Ezt én sem kétlem, mert ez egészen különleges párbaj lesz! Fegyvernek ugyanis a *zenét* választom!

—Zenét?! - meredt rá értetlenül a rendőrfőnök.

—Úgy van. Az lesz a párbaj, hogy mindegyikünk le kell üljön egy székbe, ahová bele is kell kötözzenek minket a rendőrök, vagy inkább oda kell bilincseljék kezünket-lábunkat. Azután a közjegyző el kell vegye tőlünk a zenemorzsánkat, és mindegyikbe táplálja be a Zenebankból azt a zenét, amit mondok, természetesen mindegyikbe ugyanazt a néhányat. Azután ezt kell hallgatnunk, egyfolytában, megállás nélkül, s a bilincseket csak akkor szabad kinyitni, amikor már csak egyvalaki van életben közülünk!

—Csak nem arra gondolsz... - meredt rá sápadtan a rendőrfőnök.

—De bizony! Nem fog nagyon sokáig tartani a párbaj, hamar vége lesz. Ugyanis természetesen az *emberek* zenéivel akarok párbajozni!

Órusz megfordult és rohanni kezdett kifelé, de a rendőr résen volt, utánaugrott, és a gallérjánál fogva a földre rántotta.

—Hohó, lassan a testtel barátocskám! Talán bizony *mégsem* vagy olyan bátor, mint ez a legény?!

—Ez nem bátor, hanem örült! Nem akarok párbajozni! - kiáltotta Órusz helyett a betört orrú.

—Miért ne, ha nyersz semmi vész, de ha meghalsz, akkor is jobb lesz neked, legalább ezentúl soha senki nem veri be az orrocskádat a galád déják közül!

—Nem kötelességem párbajozni! Így nem!

—Ez igaz - mondta a rendőrkapitány - de jobban teszed ha vállalod! Mert megmondom én nektek őszintén, hogy egy árva szót sem hiszek a mesétekből, és aki nem vállalja a párbajt, azt elengedem ugyan, de előbb leviszem a pincébe, és olyan iszonyatosan összeveretem a többi rendőrrel, hogy egész életére nyomorék marad! És soha senki nem fogja majd ránk, a rendőrökre rábizonyítani! Már elég régóta fenem a fogamat rátok, barátocskáim, de hát ügyesek voltatok. Most azonban rajtavesztettetek, mert ez a fiúcska úgy tűnik kiváltképpen bátor! Lehet persze hogy örült is, de engem nem érdekel. Remélem épp mert örült, nem hal majd meg csak beleörül a dologba, de csak azután, hogy ti már mind megdöglöttetek! Na, párbajoztok, vagy kit vigyek a pincébe hogy kezét-lábát törjem, de csak bevezetésképpen, mert azután jön az *igazi* verés?!

Mert senki nem válaszolt, így szólt:

—Kötözzétek mindet egy-egy székhez, én meg megyek a közjegyzőért!

Még be sem fejezték mindenkinek a székhez kötését, máris ott volt a közjegyző, hogy az egész párbaj hitelességére ügyeljen. Naná hogy jött! Ez

rendkívül izgalmasnak ígérkezett. Ilyen esete sem volt még! Kifejezetten fontoskodva kezdett bele a párbaj lebonyolításába. Sajátkezűleg szedte ki mindegyik párbajozó füléből a fülhallgatót, letörölt minden számot ami rajtuk volt, majd mindet feltöltötte a Zenebankból emberzenékkal. Minden emberzenét rájuk töltött, mind a hatvan óranyi anyagot, bár mondta hogy csak a rend kedvéért, mert teljesen kizárt hogy ilyesmit bárki egy óránál tovább bírjon. De rájuk töltötte az összeset, s arra is ügyelt, hogy mindenkinél ugyanolyan sorrendben következzenek a számok. Azzal bedugta a férfiak fülébe, s mondta, hogy mivel nem lehet távirányítással egyszerre indítani ezeket, álljon mindegyikük mellé egy rendőr, s amikor jelt ad, akkor kapcsolják be kézzel egyszerre a zenelejátszókat. De ezt megelőzően még újra végigjárt mindenkit, mert eszébe jutott hogy azt is ellenőrzi, azonos hangerőre vannak-e állítva a zenelejátszók. Azaz kétség sem férhetett hozzá, hogy minden a lehető legszabályosabban, akkurátus alapossággal történik.

Mi tagadás, bizony Isin is nem kevés szorongással várta, hogy mit fog hallani, bár igyekezett bízni Lalla szavaiban. A leány eddig is olyan okosakat mondott neki! De ha bele is hal, annyit csak remélhet, hogy magával viszi ezeket a kötekedő szemeteket is a halálba... a többségüket okvetlenül!

Rápillantott a közelében, vele szemben álló déjára, s nagyon riadt lehetett a tekintete, mert a leány megnyugtatóan mosolygott rá. És most, amikor Isin úgy vélte, lehet ám hogy nem sok van hátra az életéből, hirtelen úgy érezte, bekövetkezett az, amit szinte csak viccnek, vagy elvont elméleti lehetőségnek tartott: mintha Lalla megszépült volna e mosolytól! Az biztos, hogy e pillanatban a legkevésbé sem látta nemhogy rondának, de kicsit csúnyának sem.

Aztán a közjegyző megadta a jelet, és bekapcsolták a zenét. Isinnek a torkában dobogott a szíve...

És mindjárt az első zene Marilyn Mansontól a „Minute of Decay” volt, aminek a címe magyarul valami olyasmi, hogy „a rothadás perce”. Világosan kihallható volt belőle a döglég zümmögése is... és tudták a kucsájok hogy ez mi, mert döglégyek náluk is voltak, ha nem is egészen olyanok, mint a Földön. Mindenesetre mindegyikük erre gondolt, a halálra, rothadásra... és e számban Manson üvöltözött is, igencsak agresszívan...

Nem állítható, hogy ez tetszett volna Isinnek. Erről szó sem volt. De arról sem, hogy bármi akár csak picike kis rosszullét környékezte volna! Ami azt illeti, tökéletesen megszokott volt a számára amit hallott, a döglégyet kivéve, ugyanis nevelőapja is éppen eleget üvöltözött vele.

Hanem a többiek! Aránylag még egészen jól is bírták úgy nagyjából az első két percet, épp csak rángani kezdett a szemhéjuk, némelyiknek meg úgy remegett egy vagy több ujja, mintha a görcs rángatná. És egyre jobban kivörösödött a tarójuk... a legtöbben a szemüket is behunyták. De ezek csak azok a tünetek voltak, amiket Isin maga is láthatott rajtuk, Lalla maga nyilván sokkal több mindent észlelt, mert széttárta teljes szélességűre a hajzatát, és hangulatreceptorai figyeltek hogy jobban sem kellett! A leggyakrabban, legalábbis eleinte, Isin felé fordította őket, de aztán meggyőződött róla, hogy Isinnek semmi baja...

Aztán következett a második szám. Ez is keményzene volt, igaz nem Mansontól. Majd a harmadik... negyedik...

Eddigre már két banditával is megesett az a szégyen, hogy nagy nedves folt terjengett a gatyájukon elől, ugyanis rémületükben bevizeltek. De Isin úgy vélte,

ez lesz a legkisebb bajuk, mert már nem sokáig élnek... szó sincs róla, hogy képesek lennének végighallgatni mind a hatvan órányi zenét, jó ha az első fél órát túlélnek...

A negyedik zene érdekes módon nem kemény zene volt, hanem egy Jáva szigeti gamelánzene, az volt a címe – bár ezt egyikük sem tudta – hogy „Lagu GAMBANG SULING Pelog nem”. A gamelán zenéről tudni kell, hogy rengeteg harangot használ. Márpedig ha van valami, amit nem bírnak a kucsájok hallgatni, hát az a harangszó, nincsenek is harangjaik, mert a vibráció iszonyatosan felerősödik a tarójukban, és ez jelentős fájdalommal jár a számukra. Minthogy harangjaik nincsenek, nincs is szavuk e hangszerre, a harangra, számukra ez olyan, mintha fémlemezeket püfölnének. S emellett mintegy e kellemes kis harangjáték szörnyűségeit fokozandó, e dalban nők énekeltek! S olyan dalt, ami temérdek félhangot tartalmazott, néhány hajlítással egyetemben... rendkívül „déljásan” hangzott...

Nem is bírta Órusz tovább, mint néhány másodperc! Izmai megfeszültek, mintha fel akarna ugrani a székből, biztos akart is de a bilincsek nem engedték, és üvöltözni kezdett, miközben taréja már szinte nem is lila de fekete volt:

—A lemezek, a fémlemezek! Jaj nekem, nem bírom, nem bírom! Kapcsolják ki! Inkább verjenek agyon!

De hát erről szó sem lehetett, egy hivatalos párbajba nem szabad beavatkozni...

Illetve annyira mégis, hogy a közjegyző szólt, hogy tömjék be mindenki száját, aki megszólal, mert nem szabad hogy a kiabálása elnyomja a többi párbajozó fülében a zenét.

Isin nem szólalt meg, neki nem tömték be a száját. Ellenben csodálkozva észlelte, hogy neki ez a harangzene *tetszik!* Tetszik, sőt, *élvezi!* Lehet hogy más, egészséges kucsájok taróját ez az elviselhetetlenségig ingerelte volna, de az ő nyomorék taróját nem, ellenben valami kellemes bizsergést okozott benne a vibráció, ami határozottan jólesett, szinte már-már szexuális élvezetet okozott neki! Ilyen remekül még sosem érezte magát. Nem is lehetett másképp, minthogy emiatt a dallam is megtetszett neki, a félhangok és a hajlítások is, minden, sőt mert eközben a vele szemben álló Lallát nézte, emiatt összekapcsolódott benne a zene okozta kellemesség a leány látványával, és egyre határozottabban szépnek látta őt.

Mások azonban nem így vélekedtek. Mire e dalnak vége lett, Órusz már halott volt, s két másik bandita is. De valószínűleg az életben maradtak sem voltak már veszélyesek, mert mindnek habzott a szája, és idegesen rángatóztak. Most következett ellenben a Birodalmi Induló a Csillagok háborúja című filmből!

S ez is tetszett Isinnek. Mostanára már meglehetősen biztos lehetett benne hogy Lallának igaza volt, és rá egyetlenegy emberzene sincs káros hatással, legfeljebb nem tetszik neki. Valóban hasonló ő tehát belsőleg is a félelmetes emberekhez! No és ez az induló nagyonis jól leképezte a Hatalmat zenébe, ez a Hatalom szimbóluma volt zeneileg, de Isinben ez nem keltett félelmetes érzéseket, mert bár ő is erőszakos, vad, hódító embereket képzelt e zene hallatára, de az ő képzeletében ezek nem ellenségek voltak, hanem a barátai, sőt, ő is egy volt ezek közül, ott lépdelt a soraikban mindenféle rémületes fegyverrel a kezében, és mindenkit elpusztított, aki eddig bántotta őt...

Nagyon jó érzés volt!

Ezután megint olyan zenék jöttek, amik nem tetszettek neki... Majd néhány olyan is, ami tetszett... még a szemét is behunyta, hogy jobban élvezze ezeket...

Hirtelen azonban a zene elhallgatott, s érezte hogy kinyitják a bilincseit. Felnyitotta a szemét, s körbepillantott.

Mindegyik bandita holtan feküdt a székében...

—Hé, fiú, térj magadhoz! Győztél, hallod?! Nem kell tovább elviselned az emberzenét! Hé, nehogy most purcanj ki a végén! - szólt hozzá a rendőrfőnök, és még meg is pofozgatta, hogy magához térítse.

—Mindjárt teszek a fülébe megnyugtató zenét... - lépett hozzá a közjegyző, s el akarta venni Isin zenelejátszóját, hogy letörölje róla az emberzenéket és hagyományos, megnyugtató kucsáj zenét töltsön fel rá, de Isin nem engedte.

—Nem! Hagyjanak békén kérem, semmi bajom, remekül érzem magamat! De tényleg! - azzal felugrott a székről, odalépett Lallához, átölelte és megcsókolta:

—Köszönöm neked! Idefigyelj, többé meg ne halljam, hogy azt mondogod magadról, hogy ronda vagy! Te vagy a leggyönyörűbb nő, akit valaha is láttam!

—Túlélte, de súlyosan károsodott az idegrendszere! Teljesen megőrült. - csóválta ezt hallva a fejét a közjegyző.

—Úgy van. Nagyon komoly elmebajba esett. Aki ilyet mond egy déjáról... - sóhajtott a rendőr. —De végülis életben maradt, s ha örült is de ő győzött, teljesen szabályosan!

—Pontosan. Mindjárt kiállítom a hivatalos igazolásokat, hogy ellenfelei teljes vagyonát megörökölte! - válaszolta a közjegyző, majd neki is kezdett a hivatalos teendőknek...

De Isin addig sem unatkozott, mert kizsebelhette a hullákat, elszedve tőlük néhány szép kést amire már régen vágyott, meg a pénzüket is eltehette, s volt Órusznak egy luxuskivitelű zenemorzsája, az is az övé lett...

Azt talán mondani sem kell, hogy az aznapi bevásárlásból semmi sem lett. Elment az idő azzal, hogy sorra járja legyőzött párbaj-ellenfelei lakásait, s megnézegette azokat. Hiszen az már mind az övé!

A dolog persze nem volt olyan szép, mint amilyennek első pillanatban hitte. Először is, a nyolc közül ötnek nem is volt bejelentett lakhelye! Biztos ezek is meghúzták magukat rendszeresen valahol, valakinél, de hogy hol, azt Isin semmiképp sem deríthette ki. A maradék három közül egy albérletben lakott, ahol ráadásul még a bútorok sem voltak az övé, azaz ettől Isin csupán néhány ruhadarabot szerzett, amik ráadásul nem is voltak jók rá. A másik – aki különben épp az volt, akit ő szájon vágott – az már saját lakással rendelkezett, igaz hogy fenn egy régi ház tizenhetedik emeletén, és lift sem volt hozzá. De ennek is alig volt valamije, a vízcsapok is csepegtek és rozsdásak voltak, a falak penészesek... de azért ez mégiscsak érték volt, mert a belvárosban volt, közel a metróhoz.

Az utolsó lakás azonban igazi kincs! Természetesen Óruszé volt, a bandavezéré. S itt aztán olyasmikre lelt, amikre nem is számított.

Amikor odaérkeztek e házhoz, ami különben szép nagy, kertvárosi ház volt, már jócskán elmúlt dél. És Lalla aggódott, mert Kolpár igencsak dühös lesz, amiért ma Isin még semmit sem dolgozott!

—Ettől nem félek – válaszolta Isin – tekintettel arra, hogy eszem ágában sincs ezek után nála lakni! És semmiféle módon nem is kényszeríthet rá.

—De hiszen még kiskorú vagy!

—Ez csak annyit jelent, hogy nem vagyok választható, és nem is vehetek részt szavazóként sem választásokon. Ez a legkevésbé sem érdekel! Már amiatt sem, mert igencsak ritkán van valamiféle választás. Hiszen többnyire a király nevez ki hivatalnokokat mindenhová... Szóval, kiskorú vagyok, de nem Kolpár kiskorúja!

—Miből fogsz megélni?

—Amint látom, szép nagy kert tartozik ehhez a házhoz, ami ugyan parkosított, de legfeljebb megművelem. Annyit biztos terem, hogy éhen ne haljak... de talán találok munkát is valahol. Nem hiszem hogy többet kéne dolgoznom egyedül magamra, mint eddig Kolpárra...

—És ha kihív párbajra?

—Bár úgy lenne! - nevetett a leányra Isin. —Szerintem sejtet, milyen fegyvert választanék... - azzal átölelte a vállát. Ott álltak már a kerten belül, de a nagy ház ajtaja előtt, s most Isin körbenézett.

—És ez mind az enyém! És mindezt neked köszönhetem! Ó, hogy mennyire szeretlek!

Lalla elpirult.

—Ezt utoljára az apukám mondta nekem... ha tudnád, milyen régóta vártam valakire, aki nem az apám de ezt hallom tőle!

—Hát olyan rémségesrégóta nem várhattál erre, mert te sem vagy sokkal idősebb mint én, sőt, lehet hogy fiatalabb... tényleg, hány éves is vagy?

Lalla vett egy mély lélegzetet és szembefordult vele.

—Sokkal idősebb vagyok, mint hiszed. Újév napján születtem, tehát idén évkezdetkor töltöttem be a hatvankettedik évemet.

—Na hülyítsd az öregapádat! - csattant fel Isin.

—De kedves Isin, hát nem hallottad-e tán te magad is a mendemondákat, hogy mi déják mennyire fura lények vagyunk, hogy lassan öregsünk...

—De ennyire?! És különben is hülye babonának tartottam. Azt hittem magamfajta kisgyerek vagy, s erre azt mondod, hogy Kolpárnak is az anyja lehetnél?!

—Ez az igazság.

—Hát akkor apád mennyi idős volt, amikor Kolpár legyőzte?!

—Nyolcvanhárom. Szóval a mostohaapád nem is volt olyan nagy vitéz...

—Hm... ha ez így igaz, jó sokáig élhettél eldugva apád mellett, hogy senki meg ne egyen...

—Valóban.

—Hát pedig vedd tudomásul, hogy nem vagyok képes felnőtt nőnek tartani téged... Hatalmas Kozmosz, hiszen ha ilyen fiatalnak nézel ki ennyire idősen, akkor több ezer éves korodra néznél csak ki középkorúnak! És egyáltalán, ezt semmiképp sem hihetem el, hiszen láttam rajtad kívül is déjakat, és azok bár mind fiatalok voltak, de azért mindegyikük idősebbnek nézett ki mint te, holott kétlem hogy hagyták volna őket több száz évig élni!

—Tudod kedves Isin, ez úgy van, hogy létezik egy legenda köztünk déják közt, s ez úgy szól, hogy egy déjá annál lassabban öregszik, minél jobban szeretik! De különben is lassan öregedünk, és soká élünk, csak ha szeretnek minket akkor még lassabban öregsünk s emiatt még tovább élünk. A többi déját nem szerette senki. Engem azonban nagyon szeretett az édesapám. De anyám is. E legendát is tőle hallottam, aki különben maga is déjá volt...

—Apád egy déját vett feleségül?!

—Szerette őt.

—Akkor hogyan halt meg anyád?

—Nem halt meg... legalábbis nem biztos, hogy meghalt már... amikor apámat Kolpár megölte, édesanyám élt még. És őt eladta, csak engem vitt haza hozzátok. Elképzelhető tehát, bár kicsi rá az esély, hogy anyám még él. Ha nem ették meg.

—Hm... - mormogta Isin, majd az ajtóra nézett. —Majd később folytassuk a beszélgetést. Most meg akarom tudni, mi van idebent! - azzal előszedte a zsebéből az Órusztól szerzett kulcsot, a zárba tette...

Odabent egy csodálatosan berendezett előszoba fogadta, ahol még a plafon is csempézve volt. Ahogy belépett, felgyulladt a fény, s minden csillogott-villogott.

—Hű, ha ilyen az előszoba, mi lehet másutt?! Van ám itt luxus, amindenségit! - kiáltotta Isin.

Lalla megragadta a kezét.

—Ugye megengeded, hogy megfürödjem a fürdőszobában?! Biztos az is nagyon előkelő, és oly régóta szeretnék megfürdeni egy csupa luxus fürdőszobában!

—Természetesen, érezd otthon magadat... habár, sajnos nemsokára úgyis vissza kell menj Kolpárhoz... - komorodott el Isin.

—Igen, vissza kell mennem - válaszolta neki Lalla és elmosolyodott - de most gondolj csak bele, ha ennyi sok éven át ilyen fogpiszkálóvékony maradtam, majd épp most a következő néhány évben hízom meg?! Vagyis, nem hinném hogy Kolpár megenne az idén, vagy jövőre. Ő is azt hiszi hogy fiatal kis csitri vagyok, és reménykedik, hogy majdcsak megvastagodom... de ez nem fog megtörténni! No és ez azt jelenti, hogy van legalább három éved arra, de talán négy vagy öt is, hogy megmentes engem! - bökte ujját Isin melle felé.

—Ugyan miként?!

—Például úgy, ahogy a legegyszerűbb: megvásárolsz tőle!

—Miből? Bár már tudom is, hát persze: ha ezt a házat eladom, ebből bőven kapok annyit, hogy...

—Eszedbe ne jusson eladni! Hiszen kell hogy valahol lakj, meg én is kell hogy lakjak valahol miután megvettél! De például munkát vállalsz talán... meg különben is: most rögtön úgysem adna el neked engem Kolpár, már büszkeségből sem. Sértve érzi majd magát hogy független lettél tőle. Azaz emiatt kár volna eladni a lakást. De később lehet hogy meggondolja magát. De most nézzünk már körbe, mi van itt!

—Jó, nézzünk, de azt verd ki a fejedből, hogy nem adom el a házat. Akármilyen csodálatos is lehet kívül-belül, nem érdekel, akár a király palotája lehetne de akkor is eladom, mert nekem kellesz! Legfeljebb majd lakom inkább abban a lepusztult tizenhetedik emeleti lakásban. De veled!

—Ennyire szeretsz?! Engem, a vénséget?! A nagymamit?! - mosolygott Lalla.

—Mit tudom én, de az biztos hogy kellesz! Különben is megéri, remélem még nagy hasznomra leszel az eszeddel, és egyáltalán, hiszen ez nem is az enyém hanem a tied, mert ha nincs ez az ötleted az emberzenével, soha a bűdös életben eszembe nem jut, és akkor ez mind nem lenne nekem! Na, induljunk tényleg! - azzal elkezdte sorbajárni a helyiségeket.

Hamar megállapíthatta, hogy ez bizony egy milliomos tanyája! Ahhoz képest ugyan hogy milliomos lehetett a néhai Órusz, a ház nem volt túl nagy, bár egy átlagember számára óriási. Ellenben be volt rendezve minden elképzelhető luxussal, még óriási fürdőszobája is volt, benne húsz méter hosszú medencével, amibe

hullámfürdő és pezsgőfürdő is be volt építve. A garázsban meg a legeslegújabb légpárnásjármű várta őket, ami alig két hónapja került ki a gyártósorról, ez is felszerelve minden extrával, sportos kivitelben, ezzel aztán száguldhatott volna Isin... ha lett volna jogosítványa.

—Pedig fogok járni vele, igenis szerzek jogsit, én ezzel menni akarok, hiszen ezt még a rendőrségi járművek sem képesek lehagyni! - simogatott végig a csillogó karosszérián.

—Ezt nem viheted fel a tizenhetedik emeletre! - figyelmeztette őt Lalla.

—Ez igaz... basszaisten! - rúgott bele csalódottan a gépbe Isin. —De akkor is te kellesz nekem Lalla. El fogom inkább adni a járgányt! Menjünk is innen, látni sem akarom többé!

A legjobban azonban a konyhán döbbsentek meg. Hiába volt nagy a ház, azért mégiscsak túlzásnak tartották hogy csak a konyha egymaga több mint kétszáz négyzetméteres legyen! Benne igen modern ipari tűzhellyel, nagy kondérokka, hihetetlenül nagy fagyasztóval, még nagyobb hűtőszekrénnel, de nyílt a konyhából még plusz külön fagyasztókamra is, infrakemence is akadt itt, grillező, ipari húsdaráló...

El sem tudták képzelni, mire ez.

—Hiszen itt egy egész laktanyának meg lehet főzni a napi menüjét! - álmélkodott Isin. Azzal benyitott a következő helyiségbe, Lalla azonban inkább a fagyasztókamra készletét vette szemügyre.

A következő helyiségben Isin megint csak ámult. Ez nagyonis úgy nézett ki, mint egy vágóhíd! Mindenfelé kampók, bárdok, az egész padló fémlemezről készült, s van benne vércsatorna is... felül a plafonon daru, láncsal... oldalt egy állványon sokfajta kés...

Nem bámészkodhatott sokat, mert hirtelen meghallotta maga mögül Lalla kiáltását.

—Ez mind déjából van!

Visszasietett a konyhába, majd a fagyasztókamrába. Megállt a fiók felett amibe Lalla is nézett.

Le sem lehetett volna tagadni, hogy ott déjék maradványai hevernek, ugyanis a déjék hajzatából volt ott egy jó kötegre való. Ami természetesen, minthogy nem igazi hajról volt szó, ehető volt, és az ínycsemege szerint igazi csemege.

A többi fiókban is déjá testrészeket találtak. Kezeket, lábakat, vesét, miegyebet... megtalálták a szíveket is, hetvennél is több darabot.

—Hát most már tudom, honnan származott a pasi gazdagsága! - sóhajtott Lalla. —Arra hajtott hogy déjákat szerezzen be minél többet, nagyrészt gondolom mindenféle gazemberséggel, s ezeket feldolgozza, majd a csemeget jó pénzért eladja. Amilyen ára van a déjá-húsnak, ebből tényleg szépen gazdagodhatott...

—Mindenféle gazemberséggel? - kérdezte tétován Isin, pillantását végighordozva a rengeteg testrészen.

—Hát, nem kizárt hogy vett néhányat szabályosan is, de a többségét biztos gazemberséggel szerezte. - válaszolta Lalla.

—Az mindegy.

—Hogy volna mindegy?

—Akkor is gazember volt, ha mindet szabályosan vette volna. A legnagyobb gazemberség ugyanis maga az, hogy egyáltalán megöli a déjákat. - azzal

belerúgott a fagyasztóba. —Én soha nem fogok egyetlen déját sem megölni.

—Miért lenne gazemberség a déják megölése?

—Mi az, most vizsgáztatsz, nagymami?! Minek kérdezel ilyesmiket, hiszen magad is így gondolod, biztos hogy minden déjá így gondolja, legfeljebb nem meritek mondani! Persze hogy gazemberség, hiszen ugyanolyan érző lények vagytok mint a férfiak, ti is szerettek élni, nektek is fáj a halál... hogy a csudába ne volna gazemberség a megölésetek!

—Nekem olyan sanda gyanúm van, hogy melletted sem sokat fogok öregedni... - ölelte őt át Lalla, és megcsókolta a homlokát.

—Az bizony könnyen lehet... na de fejezzük már be a ház bejárását mert ha minden szobában ennyit trécselünk, éjfélig sem végzünk!

A mészárszék végében csapóajtót találtak, mely a pincébe vezetett. S kiderült, hogy a pince bizony ugyanakkora mint maga a ház, mert teljesen alá volt pincézve az épület. Ebben volt a konditerem, szauna, szolárium, valamint ennek egy része a régi kazánház volt, melyet már nem használtak, mert mindent árammal fűtöttek. No és itt meglepő felfedezésre tettek szert: a kazánházat és a régi széntárolót átalakították, három helyiséget kialakítva ezekből. A legelsőben mindjárt őt déját találtak, élve. Ezeket a mennyezetből kilógó kampókra akasztották fel a hajuknál fogva, ami iszonyatos szenvedést okozott nekik, ketten ájultak is voltak, a három másik pedig szinte nyűszített, vinnyogott a fájdalomtól.

Ezt látva Isin nem is habozott.

—Segíts, azonnal le kell szednünk őket! - szólt Lallához.

De ketten is kevesek voltak ehhez, így, ezért Lalla viasszaladt a földszintre és két széket hozott hogy legyen mire állniuk. Végül csak leszedték mindegyik déját.

—Ezt vajon miért tették velük? - kérdezte Isin. S mert Lalla épp elég ideje élt már ahhoz hogy tapasztalt legyen a világ dolgaiban, ezt a választ kapta:

—Valószínűleg hamarosan le akarták vágni őket, márpedig a férfiak babonája szerint annál ízletesebb egy déjá, minél többet szenved a halála előtt, mert a szenvedés mindenféle aromás anyagokkal dúsítja a vérét.

—És ez igaz?! - kérdezte gyanakodva a fiú.

—Nem tudom, gondolhatod hogy én még sosem ettem déjá-húst, és ez nincs is szándékomban! Erővel sem tudnák talán lenyomni a torkomon... Nem kizárt hogy igaz, bár ami engem illet legalábbis kételkedem benne.

Mostanára már magukhoz tértek megmentettjeik, és nem győztek csodálkozni azon, hogy leszedték őket a kampóról, s így kivégzésük elhalasztódott. De Isin sietett megnyugtatni őket, hogy szó sincs elhalasztásról, mert legalábbis amíg ő él, egyiküket sem fenyegeti az a veszély, hogy megeszik őket!

—És attól sem kell félnetek, hogy valami párbajban elnyernek titeket tőlem, mert én nem hívok ki senkit, ha pedig mások hívnak ki engem, jogom van fegyvert választani, és olyan fegyvernek vagyok félelmetes mestere, ami fegyvernemben az egész bolygó minden férfit le tudom győzni, még akkor is ha mindenki egyszerre állna ki ellenem! - és megsimogatta Lalla arcát. —De hogy őszinte legyek e kíválságomra nem jöttem volna rá, ha ő nem hozza a tudomásomra...

—Akkor a többieknek sem kell már szenvedniük? - kérdezte az egyik most megmentett nő.

—Miféle többieknek? - ráncolta a homlokát Isin.

—Hát a természetett nőknek, akik a szomszédos raktárban vannak!

—Termesztett nők?! - de miközben értetlenkedett, már mozdult is Isin, és benyitott a szomszéd szobába.

Megdöbbentő látvány fogadta. Odabent nyolc ágyon nyolc déjá feküdt... azaz inkább nyolc déjá-torzó. Nem voltak megkötözve, de erre nem is volt szükség, mert mozdulni sem tudtak: mindegyiküknek hiányzott mindkét kezé-lába. Azaz, némelyiküknek egyik-másik végtagja megvolt, épp csak nagyon furcsán: mintha levágták volna a kezüket illetve lábukat, s itt egy új kezdene kinőni, de még nagyon picike, tíz-húsz centis csak... Másoknál a friss csonkolást iszonyú sebek jelezték. És egyik déjának sem voltak meg a hangulatérzékelői, nemrég mindnek lenyírták a „haját”, ami iszonyatos szenvedéssel járhatott. Fejüket itt-ott átvérzett kötés takarta. Vénáikba csövek vezettek, ezen át táplálták őket. Némelyikük viszont a saját ürülékében ücsörgött, mert régen tehették tisztába.

—Mi megy itt?! - kiáltotta Isin elszörnyedve.

—Mi déják sokkal jobb öngyógyító képességgel rendelkezünk, mint a nem-déják. - magyarázta neki Lalla. —Ha elveszítjük valamelyik végtagunkat, az idővel maradéktalanul kinő. Ha van rá ideje. Általában persze nincs. A belső szerveink némelyike is kinő, úgy látom például mindegyikükből kioperálták a fél vesét, s a májuk egy részét. De neki – mutatott az egyikre – szerintem hiányzik a jobboldali tüdeje is és legalább két bordája alul... Némelyek emiatt a képességünk miatt nem ölnek meg minket egyszerre, hanem időről időre lefarigcsálnak belőlünk darabokat, mert így sokkal több hasznuk van belőlünk, mintha egyszerre ennének meg! Bár nem minden testrészünket használhatják fel így természetesen, a szívet és agyvelőt például nem... De amint látom kettejüknek a nyelvét is kitépték... mert minek is a mesterséges tápláláshoz... és igen, a nyelv is újra kinő. De nagyon fáj amikor kitépik, s utána is fáj a helye...

—Te mindent tudsz?! - álmélkodott Isin.

—Elég idős vagyok hozzá, hogy sokat tudjak. De nem mindent.

—Ez borzalmas! Ez... ez... én ezt nem akarom!

—Csakis rajtad múlik, mert ők már a tied. Annyi csak a dolgod, hogy nem vagdalod őket többé, s idővel meggyógyulnak.

—Úgy lesz!

—Szeretlek!

—Órusznak nagyon könnyű halála volt... - morogta Isin.

—Hát meghalt? - kérdezte remegve az egyik nő, aki eddig a hajánál fogva lógott.

—Persze.

—Akkor most mi lesz?

—Most akkor az lesz – mondta határozottan Lalla – hogy a fiatalúr feleségei lesztek mind. Ha nem is hivatalosan. De úgy kell élnetek mellette, mert hallottátok hogy nem óhajtja a megevésedeteket! Megcsináltok idehaza mindent amit kell, gondozzátok a természeteket amíg meggyógyulnak, azután ők is segítenek, megművelitek a kertet is... Isin pedig munkát keres valahol hogy éhen ne haljatok. De mert biztos nem fog sokat keresni, tényleg meg kell művelnetek a kertet.

—De nagyon fiatal. Mi van ha valaki párbajra hívja ki, hogy megszerezze tőle e szép házat és minket?

—Akkor lesz még egy háza hamarosan, talán néhány újabb déjával vagy pár közönséges nővel együtt... - nevetett Lalla.

—De miként is lehet az, hogy nem akar megenni téged, sőt minket sem?!

—Mert jó ember.

—Ember?!

—Hát ha nem is teljesen, de legalábbis részben... engem mindenesetre szeret! Egészen biztos hogy én vagyok az egész bolygó legszerencsésebb déjája, hát nézzetek csak rám, hatvankét éves vagyok, mégsem nézek ki még tizenötnek sem, mert eddig apám szeretett, persze anyám is, most meg ezután Isin szeret majd engem! Még nagyon soká ilyen fiatal maradok! De szerintem a ti öregedésetek is nagyon le fog lassulni ezután, mert nemsokára már benneteket is szeretni fog az én hősöm...

—Talán bizony már szépnek is tart téged?

—Azt mondja, hogy igen...

—Akkor lehet benne valami, hogy embermódra gondolkodik...

—Na nekem már nagyon elegendem van abból hogy csak beszéltek a fejem fölött mindent amiből egy kukkot sem értek, utálok ha hülyének kell éreznem magamat mellettetek vagy bárki mellett, tessék azonnal elmondani nekem, hogy miként is van ezzel az öregedéssel, és mi köze ehhez az embereknek! - parancsolta Isin.

—Hát tudod semmi sem biztos, de ez egy régi legenda, ami a déják közt nemzedékről-nemzedékre hagyományozódik. - kezdte Lalla. —Persze nem minden déjá tud róla, mert van akit megesznek mielőtt ezt valaki másik déjá elmondhatná neki, aztán olyan is van hogy egész életében nem találkozik más déjával... de szerencsére nem ment feledésbe amíg el nem jött a számítógépes korszaka a kucsáj népnek, s ezután már könnyű volt déjáknak találkozni egymással, mármint virtuálisan, a Világhálón keresztül... szóval, manapság e legendát már majdnem minden déjá ismeri, nem úgy mint régen.

—Jó, jó, de hogy is szól maga a legenda?

—Várj, mert előbb még el kell mondanom egy fontos dolgot, amit úgyis megkérdeznél, de érthetőbb számodra az egész, ha most az elején mondom el! A legendában szó van az *emberekről*. Igaz, mert ez egy nagyon ősi legenda, ott természetesen nem az „ember”-hangsorral jelöltük mi déják e fajt, de miután pár évtizeddel ezelőtt felbukkant az emberek szondája, és mindenfelé elterjedtek az emberek képei, külsejük leírása, s megannyi más adat róluk amit tudni lehetett e fajról, akkor azonnal tudta minden déjá, hogy ez a faj éppen pontosan az, akiről a legendánk szól, s emiatt már mi is embereknek nevezzük őket, mert ha egyszer ők már így hívják magukat, akkor mi is e nevet használjuk. Szóval most már tudod miért mondom embereknek őket, holott korábban e szót nem ismerhettük. Tehát most amikor mesélek neked, én is embereknek mondom őket.

—Na tehát – folytatta – a legenda úgy szól, hogy a kucsáj nép nem azon a bolygón alakult ki, amelyiken hiszik a tudósok, s amelyikről épp az emberek miatti félelmekben elköltöztettek.

—Nemcsak mi, te is. Ha hatvankét éves vagy, te is éltél akkor már. - kotyogta közbe Isin.

—Valóban. Szóval, amit mondok majd, úgy hangzik mint egy mese. És hozzá kell tegyem becsületesen, hogy bár e legendát majdnem minden déjá ismeri manapság, de cseppet sem úgy van ám az, hogy mind hinne is benne! Sőt, a többségük szintén mesének tartja. Na de halld akkor a lényeget! - azzal mély lélegzetet vett és így folytatta:

—Réges-régen nem éltek még kucsájok, emberek sem. Éltek viszont egy másik univerzumban a tündérek. Ezek olyan lények voltak akik nagyjából úgy néztek ki mint az emberek, illetve a kucsájok. Bár jobban hasonlítottak az emberekre mint a kucsájokra, mert nem volt taréja a férfiaknak. A tündérnőknek sem voltak hangulatérzékelői, ellenben volt szőr-hajuk mint az embernőknek. Lényegében tehát embernek is mondhatóak lennének, de mégsem mondhatóak annak, mert ezek egészen különleges lények: tudtak ugyanis varázsolni!

—Aha, hát ez tényleg mese. - legyintett Isin.

—Ne mondjam tovább?

—Miért is ne, attól hogy mese még szívesen meghallgatom...

—Szóval, a tündérek mindenféle csudákra voltak képesek, és nagyon békésen éltek, soha nem háborúztak, és ott a nőknek is pontosan annyi joguk volt, mint a férfiaknak. Hanem egyszer egy másik világegyetemből rémületes ellenség tört rájuk, és ezek elől elmenekültek a mi világegyetemünkbe. És ez a világegyetem majdnem lakatlan volt akkor még, alig néhány értelmes faj volt benne csupán. Ám alig jöttek ide a tündérek, máris találtak egy bolygót, aminek az ottani nép nyelvén Zója volt a neve, s ezen éltek a *manó* nevű lények, akik külsőre nagyon hasonlítottak a tündérekre, épp csak a férfiak ott alig százharminc centi magasak voltak, többnyire ennél is kisebbek, de a nők sem voltak magasabbak mint két méter, tehát a kucsáj férfiak magasságát nem érték el, bár nálunk nagyobbak voltak, mert a százhetven-száznyolcvan centit azért elérték. És egészen másként éltek mint mi vagy a tündérek, de erről nem is mesélek mert hosszú téma és úgyszincs köze a folytatáshoz, nem hiszem hogy érdekelné téged... no, a lényeg hogy mert külsőre nagyon hasonló volt a két faj, párosodtak egymással, s e nászból utódok is születtek, de mert mégis két különböző fajról volt szó, az utódok egy része életképtelen volt. Más részük életképes ugyan, de ilyen vagy olyan szempontból csökkentértékű. Születtek azonban majdnem normálisnak tűnő utódok is, akik egymás közt szaporodni is tudtak, no ezekből alakultak ki az *emberek*!

Az emberek iszonyatos lények voltak. Varázsolni nem tudtak, de irigyelték a tündéreket a mágikus képességeikért, és hamarosan olyasmikkel vádolták őket hogy uralkodni akarnak rajtuk, holott valójában csak nem bírták elviselni, hogy nem ők az emberek a világ legfelsőrendűbb lényei. Nemsokára háborúzni is kezdtek velük, bár ez furcsa háború volt, mert a tündérek nem védekeztek, azok semmi körülmények közt sem ölnek, így hamarosan az emberek igen sok tündért meggyilkoltak, a maradékuk viszont elszökött a világűrbe, ahova az emberek akkoriban még nem tudtak utánuk menni. Aztán az emberek a manók ellen fordultak, hogy ők legyenek a bolygó egyedüli urai, és azokat is kiirtották. Közben azonban kiirtottak minden olyan embert is, aki nagyon másképp nézett ki mint az emberek legnépesebb csoportja, mert azt mondták, tozszülöttekre semmi szükség.

Még a háború kitörése előtt a tündérek, látván az emberek kisebbségi érzését, megpróbálták segíteni rajtuk, és különböző varázslatokkal – mert ők nem technikát használtak, mindent varázslással oldottak meg – igyekeztek létrehozni olyan embereket, akik legalább némileg hasonlítanak hozzájuk, tündérekhöz. Remélték, így csökken az emberek irigysége. E kísérletekhez a torzan született emberek közül az önként jelentkezőket használták fel. S mindjárt elsőként belőlük olyan embereket igyekeztek varázsolni, akiknek a haja képes hasonló csudákra mint a tündéréké. Az ugyanis tud mozogni, hiába csak szőrszál, világít

is, érzékel is vele a tündér bizonyos dolgokat... És a hosszú haj különben is nagyon tetszett az embereknek. Nos, így alakultak ki a kucsájok, kedves Isin! De ők sem voltak igazán barátságosak a tündérekkel, továbbra is irigyelték őket, azt követelték hogy hadd lehessenek tökéletes tündérek – ám mielőtt ennek módjára a tündérek rájöhettek volna, kitört a háború, s akkor a tündérek már nem is igyekeztek az embereken segíteni, inkább magukat mentették és elrepültek.

Akadtt azonban egy tündér, aki később visszatért hogy megnézzze, mi lett a Zója bolygóval. E tündér épp akkor tért vissza, amikor az emberek már a kucsájokat is ki akarták irtani. Ekkor aztán e tündér egy varázslattal az összes kucsájt áttelepítette egy még lakatlan de lakható bolygóra, hogy elejét vegye a vérengzésnek.

E tettét alapvetően a többi tündér is helyeselte, és egy darabig figyelemmel kísérték messziről a kucsájok életét. A kucsájok azonban mint kiderült nagyonis sokkal rendelkeztek az emberek tulajdonságaiból, és hamarosan egymás közt is háborúba kezdtek, és majdnem kiirtották önmagukat. Mindegyikük azt szerette volna, ha mások dolgoznak őrá, rabszolgaságba akarták taszítani egymást. E harcokban aztán az a kevés technika is elpusztult amit addig felfedeztek, és a kevés túlélő elfelejtette az eredetét is.

—Akkor ti déják honnan tudtok erről?

—Várj kérlek, mi még akkor nem is léteztünk... Ott tartottam, hogy a harcok során nagy nyomorba zuhant a bolygó megmaradt kevés túlélője, és gyakoriak voltak az éhínségek is. Emiatt aztán eluralkodott a kannibalizmus. A kucsájok egymást kezdték el enni, ha épp tehették. Nemcsak nőket, a legyőzött más kucsáj férfiakat is. Végül aztán lassanként belátták hogy nem bírnak egymással, s részint megegyezések árán, részint erőszakkal de létrejött egy egységes, bolygóméretű birodalom, ahol már nem volt rabszolgaság – azaz nem volt a férfiak között! De a gyöngébb nőket továbbra is úgy kezelték mint az állatokat, elvégre kellett hogy valaki dolgozzon azokra, akik nem akarnak dolgozni... S bár harcok híján férfiakat már nem ehettek a férfiak, de a nők helyzete nem változott, emiatt velük kapcsolatban nem szűnt meg a kannibalizmus.

Mindez nem tetszett a tündéreknek. Akkoriban még úgy képzeltek, hogy meg tudják változtatni egy-egy faj életét, jobba tudják tenni őket. S egyikük úgy gondolta, jó ötlete támadt arra, miként is tudná megszorítani a szeretetet a kucsájok körében! Emlékezett rá, hogy az emberek, de még a kucsájok is régen, még a Zója bolygón mennyire irigyelték a náluk tökéletesebb tündérek számos remek képességét. Például a nagy szemeket, a pompás haját, kiváló érzékszerveket, hosszú életet... s úgy gondolta, mindezt biztosítja a kucsájok számára – de csak akkor, ha szeretik egymást! De óvakodott attól is hogy elárulja, ez külső beavatkozásnak köszönhető, hadd higgyék hogy véletlen műve... akkor nem lázadoznak... s így titokban némi mutációval belepiskált a kucsájok genetikájába, hogy időnként olyan nők is szülessenek a körükben, akik sokkal jobban hasonlítanak a tündérekre mint a közönséges kucsáj nők... hát ezek vagyunk mi, déják! A hajunk ugyan nem szőr, hanem olyasmi mint más kucsáj nőké, de sokkal finomabb érzékszerv amannál, erősebb is, jobban mozgatható... az életünk is sokkal hosszabb... szívósabbak vagyunk, és majdnem minden szervünk kinő ha van rá ideje egy sérülés után... az sem jellemző ránk hogy betegeskednénk... szebben éneklünk, okosabbak vagyunk... és meg kell említenem még valamit: a tündérek szerint sokkal szebbek is vagyunk! Tudnod

kell ugyanis, hogy a tündérek és emberek szépségeszménye ha nem is ugyanolyan, de messzemenően hasonló! A tündér aki megteremtett minket déjákat, azt hitte, a kucsájok lelkesedni fognak értünk, mert tulajdonképpen nem sokban különbözik az alakunk egy közönséges kucsáj nőtől, s ez a különbség is jó, pozitív irányú különbség a tündérek szerint.

Ám teremtőnk melléfogott! Mire minket megalkotott, a kucsájok már rég elfeledték az eredetüket, nem emlékeztek a tündérekre, emberekre, s így a szépségeszményük beszűkült úgy, hogy abba kizárólag a maguk kucsáj nőideáljai fértek már csak bele! S így amikor az első déják megszülettek, azokat rondának találták, mert eltértek a normától!

Ez pedig baj volt. Ugyanis még nem mondtam el mindent arról, milyen tulajdonságokkal rendelkezünk mi déják. Egyrészt majdnem olyan szelídek vagyunk mint egy igazi tündér, azaz semmiképp sem tudjuk megvédeni magunkat, ha bántanak minket – másrészt ami még fontosabb, a tündérek úgy alkottak minket, hogy annál tovább élünk, minél több szeretetben van részünk! Ez különben nem valami nagy csoda, mert minden közönséges kucsájnál is így van: a szeretetlenség, a rossz bánásmód stresszt okoz, ami megrövidíti az életet! Nálunk azonban ez felfokozottan jelentkezik: alapvetően majdnem örökéletűek vagyunk, több ezer évig élünk, de csak akkor, ha tartósan sok-sok szeretetben van részünk. Ha ez nem így van, hihetetlenül lerövidül az életünk, mindössze nagyjából annyira, mint egy egyszerű kucsáj élete.

De még ez mindig nem minden. Mert tudd meg azt a titkot Isin, amit nem sok mindenkinek mondtunk el eddig – és most Lalla átölelte a fiút, és nagy szemével szinte hipnotizálóan nézett rá – tudd meg, hogy nem véletlenül esznek minket a férfiak! Ez egy valóságos dolog eltorzult emléke. Arról van szó ugyanis, hogy ha valaki őszintén szeret minket, akkor nemcsak a mi életünk hosszabbodik meg, de az övé is! Nem él olyan soká mint mi, hiszen ő nem déjá, de cseppet sem lehetetlen akár hat-nyolcszáz évet is megélnie! Ennek oka pedig az, hogy ha mi déják jól érezzük magunkat, akkor a testünk különleges feromonokat, azaz illatanyagokat termel, amiket tudatosan nem érzékel egy férfi, de így hat a szervezetre! S ezeket mesterségesen sem lehet előállítani, mert állandóan változik, a pár tagjaitól függően, azaz mindenkinél más és más... de nem tudom jobban elmondani, nem vagyok biokémikus.

A minket teremtő tündér azt remélte, ha a kucsájok látják, hogy a szeretet milyen jó hatással van azokra akik szeretnek, majd egyre jobban bánnak egymással a kucsájok, és eluralkodik köztük a szeretet.

Hát nem így történt! A kucsáj férfiak nem voltak képesek szeretni, egy-két elenyésző kivételtől eltekintve, ezeket azonban irigyelték, rájuk fogták hogy gonosz varázslók, amiatt élnek olyan soká, és megölték őket. S az hogy a déják segítenek a hosszú életben, abban a babonában maradt fenn, hogy déját enni egészséges. Később egyszerűen csak megszokásból ettek déját, s azt mondták hogy az finom.

—De ha én most elmondom hogy ti déják a hosszú élet zálogai vagytok... - kezdte Isin.

—Senki nem hinne neked. Simán hülyének néznének. - válaszolta Lalla. — Különben se mennél vele sokra. Tegyük fel valaki elhiszi. Hiába kezd *úgy tenni mintha* szeretne egy déját – csak az igazi szeretet hatásos!

—Szóval, ti olyanok vagytok, akik megtestesítitek az emberek szépségideáljait?

—A tündérekét.

—De valószínűleg az emberekét is.

—Igen.

—Én ezentúl tiszteletbeli embernek tekintem magamat! Ezentúl például nem is hallgatok mást, kizárólag emberzenéket!

—Figyelj csak Isin, én nagyon örülök neki, ha szépnek tartasz engem, pláne ha minden déját, de ezzel az emberkedéssel azért bánj óvatosan, mert az emberek *tényleg* iszonyatos szörnyetegek! Úgy értem, a maguk fajtájával talán nem bánnak nagyon kegyetlenül, meggyőződésem szerint a nők is jobban élnek mint a kucsáj nők, az azonban egészen bizonyos, hogy ellenállhatatlan vágyat éreznek mindenki lemészárlására, aki nem a maguk fajába tartozik, vagy oda ugyan, de nagyon elüt az átlagtól a kinézete! Hiszen lemészárolták a tündéreket, a manókat, a nyomorékokat, épp a te fajoddal a kucsájokkal is ezt akarták tenni...

—Nem az én fajommal. Én ember vagyok. - húzta ki magát Isin határozottan. — Te magad is azt mondtad hogy külsőre és belsőre egy kicsit olyan vagyok mint az emberek, és én is annak tartom magamat, épp csak nem kicsit hanem teljesen! Nem vitás, nagyon silány ember vagyok minden bizonnyal, de akkor sem kucsáj! Nem lehetek kucsáj, mert a kucsájok nem fogadnak be, állandóan csak gúnyolnak...

—Nem tudhatod, az emberek is nem gúnyolnának-e!

—Igaz. De azt legalább remélhetem, a kucsájokkal kapcsolatban viszont már nem lehetnek illúzióim!

—De hát ha ez csak illúzió... - kezdte Lalla, de Isin átölelte.

—Csitt! Ne rontsd el. Kérlek! Hát nem teljesen mindegy-e hogy mit gondolok az emberekről, amikor úgyszincsenek itt, és merőben valószínűtlen, hogy eljussanak hozzánk még a mi életünkben?

S erre aztán Lalla csak hallgatott.

Pedig az emberek ellátogattak néhány év múlva Isin bolygójára...

Kolpárt nagy meglepetés érte aznap! Már azzal is, hogy hiába ért haza délután öt tájkán, nem találta otthon se Isint, se Lallát.

—Hol vannak?! - förmedt rá Isin anyjára, Bülbülkinire.

—Fogalmam sincs, reggel elindultak bevásárolni, s azóta színét sem láttam egyiküknek sem! Én is aggódom...

—Hülye! Én nem aggódom, én dühös vagyok! Semmi munka nem haladt egész nap, az biztos is! Talán bizony megszöktek?!

De ezt maga sem gondolta komolyan. Biztos volt benne, hogy bár az anyák iránti szeretet nem túl erős a kucsájok közt, de Isin mégsem szökne meg egyedül. Ő is mint minden kucsáj gyerek elég gyakran kiabált az anyjával (földi fogalmak szerint modortalan tahónak volt mondható) de mégis ragaszkodott hozzá.

Hanem akkor hol lehetnek? Elütötte volna őket valami jármű? Egyszerre mindkettejüket?

A választ megkapta este kilenc óra tájkán. Ekkor ugyanis betoppant hozzájuk Isin és Lalla, makkegészségesen, sőt, láthatóan szinte kicsattantak a boldogságtól, - ám nem egyedül. Egy igen előkelően öltözött, komoly férfi is volt a társaságukban.

—Tiszteletem! - köszöntötte a házigazdát. —Nemde Kolpár úrhoz van szerencsém?

—És ha igen, akkor mi van?! - bökte előre az állát Kolpár.

—Ő az. - biztosította róla a férfit Isin. —Hát nézd Kolpár, van a számodra egy örömhírem...

—Hogy mersz engem tegezni?!

—Hogy mersz te engem nem magázni?! Na de hallgass meg inkább. Üzletet ajánlok neked.

—Te, énnekem?!

—Miért is ne, bárki üzletelhet még egy gazemberrel is akár...

—Gazembernek nevezet?! Mindjárt megismerkedel az ökleimmel te kis csipszar!

—Nem neveztelek gazembernek, csak azt mondtam, hogy mindenki üzletelhet bárkivel, akár még gazemberrel is. Hogy gazember vagy-e azt leginkább neked kell tudnod. Na szóval nem kell tovább elviselned, úgyis tudom hogy utálsz. Elköltözőm!

—Nincs is hova.

—Azt bízd csak rám. De van egy mégjobb hírem a számodra: mielőtt elmegyek, megkötheted velem életed legelőnyösebb üzletét! Van egy belvárosi lakásom. Igaz hogy a tizenhetedik emeleten és elég lepusztult állapotban, de így is sokat ér, mert közel a metró meg minden egyéb. Ezt hajlandó vagyok elcserélni veled Lalláért! - tette a karját a déjá vállára. —És te is tudod, hogy legalább háromszorosan túlfizetem az értékét. S hogy ne állhasson fenn még a gyanúja sem a csalásnak, a cserét hitelesíti a külön erre az alkalomra meghívott közjegyző! - mutatott a férfira. Aki ugyanaz a közjegyző volt, aki hitelesítette Isin párbaját a rablóbandával is.

—Eljött a kedvéért egy izé... közjegyző... ilyenkor késő este?!

—Az üzlet az üzlet, s a fiatalúr igazán korrektül megfizetett e közreműködésért. Itt vannak a hivatalos irataim, igazolásaim... - nyújtotta előre az okmányokat.

—De... honnan van erre pénzed?! - meredt Isinre Kolpár.

—Magánügy. Na kell a lakás vagy nem?

—Hát erre kíváncsi vagyok! Megnézem!

Útnakeredtek. És a lakást megnézte Kolpár, és állandóan csak fintorgott a láttán, de mégis szeretne volna megszerezni, mert tudta hogy tényleg jó helyen van; hanem ezt mondta:

—Ismerlek én téged Isin, te ezt nem tudtad volna megszerezni másképp, csak valami nagy sumáksággal!

—Aha, szóval kételkedel az erényeimben. Sértegetsz? Netán ki szeretnél hívni párbajra is, hogy úgy szerezd meg a lakást?!

—Hülye azért nem vagyok! Én itt valami nagy disznóságot sejtek. Te titkolsz valamit! Nem, én nem hívlak ki párbajra. A lakást persze valóban jó volna megszereznem, de eszem ágában sincs érte egy déját adnom!

—Bőven megéri.

—Nem is tagadom, de ismerlek már és tudom, hogy emiatt megszerzem sokkal olcsóbban is! Lalla marad az enyém, de felajánlom neked a lakásért anyádat! És gyorsan egyezz bele, mert ha nem teszel így, holnap reggel már sülvé fog az ebédlőasztalon illatozni!

Isin nem kételkedett benne, hogy Kolpár betartja a fenyegetését. Bólintott.

—Rendben van! De akkor még ma este távozzon tőled.

—Aha, biztos mert félsz egyedül és szeretnéd hogy álomba ringasson... gondolom a nyílt utcán a szemeteskukák közt, mert ugyan hol alszol ha a lakásod már az enyém... - gúnyolódott Kolpár, akinek természetesen fogalma sem volt a másik

házáról, a luxusvilláról.

—Az az én dolgom, hogy hol alszunk majd.

—Jó, nekem tényleg mindegy, amint a közjegyző úr elkészítette az átruházást, viheted a vénséget.

—Helyes! - válaszolta Isin. S mert látta hogy Lalla nagyon szerencsétlenül néz rá, nagyon szomorúan, ezért kacshintott egyet, s így szólt hozzá:

—Csak ne aggódj semmit, találkozunk hamarosan!

—Csak nem akarsz ám feleségül venni egy déját?! - meredt rá Kolpár.

—Ezt nem mondtam, de különben sincs hozzá semmi közöd. Mindenesetre induljunk vissza hozzád, mert anyám ott van, és mielőbb magamnak akarom őt.

Így szerezte meg magának Isin az édesanyját, ha Lallát nem is. De szemernyi sem aggódott emiatt. Azt ugyan sejtette hogy Kolpár valószínűleg kivallatja a leányt arról, miként is lett neki így hirtelenjében egy saját lakása, de ez nem zavarta. Tudta, hogy nem sokra megy majd Kolpár a tudásával, mert egyrészt akkor sem tudja utánacsínálni, hogy végighallgassa az emberek zenéit, másrészt ideje sem sok marad a gyakorlásra, vagy arra, hogy kifundáljon ellene valamit...

Éjjel egy óra tájt végeztek mindennel, s így Kolpártól már anyjával együtt távozhatott Isin. Vele volt a közjegyző is. Elkísérték édesanyját Isin új házába, amit anyja hihetetlen álmélkodással fogadott, de Isin nem maradt ott vele örvendezni, hanem azonnal útnakindult újra, a közjegyzővel együtt, akit megkért hogy kísérje el erre az útjára, mintegy testőrnek. Elvégre igen sötét volt már az éjszaka. Méginkább azonban azért, mert a garázsban talált légpárnás járművel mentek, amit Isin nem tudott vezetni, de a közjegyző igen.

Útjuk a rendőrkapitányságra vezetett. Még maga a közjegyző sem tudta, minek mennek ide, de nem kérdezősködött. Isin tényleg nagyon sok pénzt adott neki, s elfogadta hogy erre az éjszakára e sok pénzért a fiú a főnök.

—Tudd meg légy szíves, hogy hol lakik az a rendőr, aki tegnap bekísért engem ide a lógósokkal! - utasította őt Isin.

Ezt nem volt nehéz megtudnia a közjegyzőnek, ismerték őt a rendőrök, s így tíz perc múlva már a rendőr háza felé száguldottak.

A rendőr igencsak meglepődött hogy viszontlátja Isint, és ha nagyon udvari-
asan akarjuk kifejezni magunkat, akkor is azt kell mondjuk, hogy enyhénszólva nem repesett a boldogságtól, amiért hajnali háromnegyed kettőkor felébresztették! El sem tudta képzelni, mi lehet ennek az oka. De még morgolódni sem volt ideje, mert Isin máris ezt kérdezte tőle:

—Bocsánat amiért zavarom biztos úr, tudom hogy az időpont nem a legalkalmasabb rá, de igazán fontos dologról van szó, amit igazol az is, hogy a közjegyző urat is magammal hoztam, mintegy tanúnak. Megengedi hogy hálám jeléül amiért pár órája a segítségemre volt, felajánljam önnek élete legjobb üzletét?

—Mi?! - vágott értetlen képet a rendőr, de ezen Isin nem csodálkozott. A kucsájok bolygóján is széles körben el voltak terjedve mindenféle rendőrviccek, így aztán Isin sem volt nagy véleménynyel a rendőrök intelligenciájáról.

—Megtenné hogy leballag velem a ház kapuja elé?

—Ha már felkeltem... - morogta a rendőr, azzal csak úgy alsógatyában követte őket a földszintre. De biztos ami biztos, a pisztolyát azért magával hozta.

Nem volt szükség pisztolyra. Isin mindössze a luxus-légpárnásjármű elé

vezette a zsarut, s ezt kérdezte:

—Szeretném ha a rendőr úr aki bizonyára jól ismeri a járműveket, megbecsülné, hogy mikor lesz annyi pénze, hogy egy ilyet vegyen?

—Mit érdekel az téged?!

—Nem akarok rosszat, kérem tegye meg hogy válaszol.

—Nem tudom mire ez az egész, de nekem ilyen soha a bűdös életben nem lesz, egy ilyen úgy nagyjából tizenöt év fizetésem! Túlórapótlékokkal együtt...

—Akár holnap a magáé lehet ez a járgány. Ugyanis az enyém. Eredetileg Óruszé volt, de már az enyém, mert ugye győztem a párbajon... és én egy csekélyke szívességért kész vagyok magának ajándékozni.

—He?!

—Emlékszik még arra a déjára, aki velem volt a párbaj során?

—Szerencsére nem. Utálok a horrort, márpedig mindig az jut az eszembe a hajzatukról. Utálok a déjákat.

—Nem is kell hogy szeresse, arra itt vagyok én... szóval, neki Lalla a neve, és a nevelőapámé. A nevelőapám meg én, köztünk a kapcsolat, hm, szerényen fogalmazva is nem szeretetteljes! Én magamnak akarom a Lalla nevű déját, de ő nem adja. Arra gondoltam tehát, hogy esetleg a biztos úr kihívhatná őt párbajra...

—Kezdem sejteni! - csillant fel a rendőr szeme, és sóváran simított végig a pompás karosszérián. —De ha nem akar párbajozni?

—De hiszen akkor is kimondják hogy vesztett... bár én jobban szeretném, ha ige-nis párbajozna. Ugyanis szeretném őt halva látni... csak ki tudja ezt valahogyan provokálni biztos úr... no és akkor megnyer mindent, ami nevelőapámé! Kolpáré! És azt mind nekem adja. Házat, bútorokat... leginkább pedig Lallát! Én ellenben odaadom magának ezt a légpárnás csodát... sokkal többet ér a háznál. Pláne a déjánál.

—Hacsak nem palotában laktok, el is hiszem... hiszen ez zsír-új, ebben alig van több mint a próbaút... és a legújabb típus, extrákkal, ezt eddig reklámokban is alig láttam, ez milliomoséknak való...

—All az üzlet?

—Fiacskám, ezért én nemhogy apádat, de a fél várost is kinyírom!

—Nem az apám! Csak a nevelőapám, a zsarnokom. Apámat épp ő ölte meg!

—Nekem aztán tökmindegy. Milyen erős?

—Nem egy izomkoloszsus, fele olyan erős sincs mint maga, csak a gyengébbekkel és öregekkel mer vitézkedni.

—Remek! - dörgölte a kezét a rendőr. —Azt hiszem holnapra beteget jelentek... azaz már mára.

—Nem baj akkor, hogy megzavartuk az álmaid?

—Ne baromkodj kölyök, mert azzal is feltartasz! Azonnal indulok... de ez valóban a gyereké?! - fordult a közjegyzőhöz.

—Azért vagyok itt, hogy ezt tanúsítsam! Különben nálam vannak a papírok is.

—Hová vigyem a déjádát?

Isin megadta neki új házának címét, azzal távozni akart, de a rendőr így szólt:

—Várjatok! Felöltözöm, s vigyetek el engem is.

—Miért?

—Csend legyen öcskös, elhallgass, az már nem rád tartozik! Neked az ipse halála kell meg az a déjá-izé, megkapod, de a részleteket már bíz rád, elvégre épp azért

fordultál szakemberhez, hogy az végezze el a piszkos munkát nem?! Na várj tíz percet, mindjárt itt vagyok!

Úgy is volt. Már nyolc perc múlva ismét a körükben állt, azzal beszállt velük a légpárnásba, s a közjegyző elvitte őket Isin házához. Itt Isin kiszállt...

De a rendőr nem.

—Nyomás Kolpárhoz! - vezényelte a közjegyzőnek.

—Én mire kellek oda?

—Hogy hamar odavigyél, meg hogy odakint várj a kapu előtt. De majd azt mondod odabent voltál, láttál mindent, szabályos párbaj volt... tízezer elég lesz?!

A férfi nem is válaszolt neki, csak szó nélkül a gyorsítópédálra lépett. A nagy, csillogó gép úgy lódult meg, mintha egy óriás rúgott volna bele hátulról...

Már egy óra múlva visszaérkeztek. Lallával együtt.

—Tessék, itt vannak a papírok róla, hogy a déja a tied, fiatalúr - nyújtotta a dokumentumokat a közjegyző - valamint a tied a ház is, meg az a lakás is, meg minden... kivéve a légpárnást, mert a megegyezések értelmében annak tulajdonjogát átruháztam rendőr barátunkra.

—Nagyszerű! És hogyan esett a párbaj? Milyen fegyverrel?

—Pisztolypárbaj volt. Kolpár nem mert kiállni pusztá kézzel, mert tudta hogy gyengébb. De lőni se tudott gyorsan, mire előhalászta volna a fegyvert, már két golyót kapott a szívébe, és hármát a koponyájába. Végig ott voltam, tanúsíthatom.

—Nem is tudtam, hogy van pisztolya...

—Adtam kölcsön neki. Nem mindegy? - vigyorgott a rendőr. —Na én elhúzok a vadiúj speckó gépemmel, és mégsem jelentek beteget, még épp beérek munka-kezdésre, aztán hadd ámuljanak a többiek! De ha van még valami jó üzleti ajánlatod, el ne mulassz értesíteni öcskös! Mert tudod nagyon gondolkodtam ám azon hogy megtartom magamnak azt a házat is, mindent, akár még a déját is, de aztán arra gondoltam mégsem, mert ha ilyen fiatalon ekkora eszed van akkor nem rontom el a jó kapcsolatot veled, mert hátha kitalálsz még valami okosat amiből nagyobb hasznom lesz! - azzal megfordult és már ott sem volt.

Elment a közjegyző is, és Isin egyedül maradt... azaz Lallával meg a többi déjával és édesanyjával.

—Na most halljuk, hogy is történt igazából a párbaj? - kérdezte a fiú Lallát.

—Milyen párbaj? A rendőr megzörgette az ajtót, mondta hogy rendőrség, az igazolványát is megmutatta a kukucskálón át, s amikor Kolpár kinyitotta az ajtót, közvetlen közlőről csak úgy simán beleeresztette a fél tárat se szó-se beszéd, azt se mondta neki miért! Aztán szólt nekem hogy induljak mert te vársz engem... ha neked ez párbaj...

—Ez valóban nem párbaj. - csóválta a fejét Isin.

—Hát mi?

—A világ legcsodálatosabb nőjének megmentése! - azzal megcsókolta a leányt.

* * *

Azután, hogy megszerezte magának a csodálatos házat, anyját, Lallát, sőt még sikeresen bosszút állt Kolpáron is, hiszen elintézte hogy meghaljon - azután néhány napig remekül érezte magát Isin. Igazán minden tőlük tellőt elkövettek a kényeztetésére a déják, s a ház is úgy volt berendezve, hogy kiválóan alkalmas

volt mindenféle szórakozásra vagy épp a pihenésre. A külvilágból sem zavarta őket senki; néha jött ugyan egy-egy telefonhívás valami ismeretlen férfiaktól, akik nyilván Órusz egykori üzletfelei lehettek, de ezekre nem is Isin válaszolt, hanem valamelyik déjá, általában Lalla, s közölte az illetővel hogy Órusz már nem él, legyőzték párbajban. Ezután nem háborgatták őket.

Ezen idő alatt Isin bizony úgy szórakozott leginkább, hogy emberzenét hallgatott! Ugyebár a párbaj alatt nem hallgatta meg az összes rendelkezésére álló efféle zeneszámot, mert az vagy hatvan órára elegendő volt, de ellenfelei fél óráig sem bírták... most azonban mindet végighallgatta, sőt mindet többször is. Leginkább persze azokat amik eleve tetszetek neki, de a többit is azért, s nem is titkolta hogy ő most egy sajátos sportban edzi magát.

—Nem mintha bármelyik emberzene is idegesítene – magyarázta Lallának – de jobb azért ha többször hallgatom ezeket, akkor hozzájuk szokom, s ez még akármire is jó lehet...

—Mire?

—Mit tudom én... olyan ízé... olyan különleges helyzetekben...

—Például?

—De hát fogalmam sincs... de ezek tetszenek az embereknek, és akkor nekem is kell tetsszenek! Esetleg ha mondjuk idejönnének az emberek, és valami társaságba keverednék velük és ott ilyen zenéket hallgatnak, hát nem szabad hogy mondjuk fintorogjak...

—Kedves Isin, kérlek ne örülj már meg, ne menjen az agyadra ez az emberkedés! Az emberek remélhetőleg nem jönnek ide, ha mégis, teljesen valószínűtlen hogy a te életedben, s ha idejönnek az nekünk régen rossz, mert valószínűleg kiirtanak minden kucsájt, beleértve téged is, engem is! Semmiképp sem fordulhat elő olyan eset, hogy te majd egy társaságban leszel meghitt békességben egy emberrel, legfeljebb hullaként találkozhatasz velük, amikor is egy ember tömegmészárlást rendez a kucsájok közt, aztán odalép a hulládhoz, ráteszi a talpát a mellekre és diadalüvöltést hallat! Az emberek félelmetesen vad lények, valószínűleg az egész Galaxis legvérszomjasabb faja!

Isin felállt, kihúzta magát, és szinte mérgesen pillantott Lallára, az állát is előreszegezve.

—Márpedig ha volna egy úrhajóm, én bizony elrepülnék vele az emberekhez... már persze ha tudnám, hogy merre laknak!

—Azt nem olyan nehéz megtudni, a Föld nevű bolygójuk helyét elküldték a szondában, megvannak a koordinátái a Galaxis 200 legerősebben sugárzó pulzárjához képest... de ugye ezt nem gondoltad komolyan?!

—De bizony!

—Ha ez sikerülne neked, hihetetlenül szerencsésnek mondhatnád magadat, ha a rabszolgájukká tesznek, mert akkor legalább életben hagytak!

—Tudod mit, az is jobb, mint ami itt megy a mi bolygónkon velem...

—De miért, hiszen eddig bár nem éltél jól, de most már aztán minden másképp megy, most már van saját házad, nem is akármilyen... - kezdte Lalla, de Isin közbevágtott.

—Persze... csak el ne feledd, hogy nem is vagyunk ám olyan rém gazdagok! Ami pénzt találtunk Órusznál, annak java része elment a közjegyző megfizetésére, aztán meg ti is elég szép számban vagytok ám, ti déják, s enni nektek is kell...

—El kell adnod Kolpár házát, meg azt a tizenhetedik emeletit is, abból lesz pénz.

—Természetesen. De az sem elég az egész életem végéig... a tietekéről már nem is beszélve, hiszen majdnem örökéletűek vagytok! Az a minimum hogy munkát kell vállaljak valahol, és bár idehaza ha lejárt a munkaidő valóban remekül érezhetem magamat, de el tudom képzelni, hogy így ahogyan most vagyok, minden szakképzettség híján, csak a legundorítóbb, legnehezebb munkákat kaphatom meg! Ha valamit egyáltalán! És már előre látom hogy számtalan megaláztatásban lesz részem nap mint nap! És még ez sem minden, mert akármikor ki vagyok téve annak a veszélynek, hogy valaki csak úgy egyszerűen agyonver! A házat ugyan nem szerzi meg ezzel mert ahhoz párbaj kéne, de attól még agyonverhet, csak mert mondjuk nem tetszik neki a pofám, vagy mert irigy rám, és nemigen lennék képes megvédelmezni magamat! Ő meg csak egy szimpla kis pénzbüntetéssel megússza a dolgot!

—Akkor sem az a megoldás, hogy elszöksz az emberek közé, mert ott még nagyobb veszélyeknek vagy kitéve.

—Hagyd abba, Lalla, sajnos nem szükséges hogy lebeszélj róla, hiszen nincs úrhajóm, amivel elmehetnék.

—De lehet! - nézett rá a leány.

—Tessék?!

—De most mit csodálkozol, hiszen minden csak pénzkérdés!

—Na ne örülj meg, teljesen kizárt, hogy nekem saját úrhajóm legyen, az olyan, az... á, milliomosnak lennem sem elég ehhez, ehhez minimum sokszoros milliárdosnak kéne lennem... talán néhány tábornoknak van saját úrhajója, a hercegek közül, nem lehet ilyen több az egész bolygón kettőnél-háromnál...

—Szerintem alaposan lebecsülöd a számukat, de abban persze igazad van, hogy ehhez tengernyi pénz kell. Van azonban más mód is.

—Igazán? Ugyan micsoda?

—Kitanulsz úrpilótának. Felverekszed magadat a kapitányi rangig. Aztán egy nap amikor épp senki nincs az úrhajón, ellopod.

—Mit csinállok?!

—Ellopod. Beleülsz, startolsz, hiperugrasz... egyszerű, nem?!

—Na ne idegesíts, egy úrhajó elvezetése nem megy egyedül!

—Hogyne menne... hiszen nem kellene neked fegyverkezelők mert nem harcolni akarsz! Nem kellene csillagászok, biológusok, egyéb tudósok, senki nem kell mert csak repülni akarsz, irányítani pedig te is tudod, azért vagy úrpilóta... de különben sem lennél egyedül.

—Hát?

—Hát csak nem hagynál itt minket!

—De hiszen te nem is akarsz az emberek közé menni.

—Oda biztos hogy nem. De egy teljesen üres bolygóra, ahol csak mi déjál vagyunk és te... na jó, anyád is természetesen... oda nagyonis! Aztán szülünk neked gyermekeket, és utódaidból kialakulna ott egy új világ, egy civilizáltabb társadalom, ahol nem szabad megenni a másikat... És ott nem lennél rabszolga, emberek rabszolgája sem!

—De egy lakatlan bolygót találni nehéz.

—Végtelenül könnyű. Azok a bolygók mind lakatlanok, ahonnan a bátor kucsáj férfiak elköltöztek, mert megijedtek az emberektől.

—De akkor meg az emberek jönnek majd oda valamikor!

—Nem biztos. De addig különben is eltelhet akár néhány évszázad is, az utódaid

építhetnek erős flottát, vagy tovább költözhetnek...

—Hm... nekem sosem lesz annyi pénzem!

—Kitanulni úrpilótának?

—Persze.

—Majd szerzünk pénzt. Engem nem is ez aggaszt, hanem hogy lesz-e benned elég szorgalom... meg önuralom!

—Ne sértegezz!

—Nem sértegetlek, csak a magadfajta fiatalok szeretnek dicsekedni... az pedig az egész terv végét jelentheti!

—Miféle tervét, nem is tudok róla, hogy volna bármi tervem! Ha meg csak annyi a terv hogy úrpilótának tanulok, azt nem látom be, miért kéne eltitkolni.

—Nekem van tervem. Ehhez azonban kettős életet kell élned... s az egyik életed igencsak sanyarú és megalázó kell legyen valóban, azért, hogy a másik életeddel kapcsolatban ne gyanakodjanak rád!

—Na hát akkor halljuk a részleteket! - parancsolta Isin.

—Szeretném ha megígérnéd kedves Isin, hogy bármit mondok is de nem fogsz megverni, vagy kiabálni velem.

—He?! - vágott a fiú nem túl értelmes képet.

—Ugyanis nagyon furcsákat fogok mondani.

—Csak mondanád már!

—Jó, akkor úgy veszem hogy megígérted... Tehát – és körbenézett mindegyikükön – Isin egy nagyon rendes fiú. De akkor is kisfiú, hiszen még nem is nagykorú. Nagyon fiatal, nem sokat tud az életről. Okos fiú, és kétségtelen előttem hogy bátor is, de valóban keveset élt még, ami persze nem az ő hibája, s ezen kevés évei alatt sem volt része semmi oktatásban, hiszen olvasni is tőlem tanult meg, s bár ez sem az ő hibája, de ez azt fogja eredményezni, hogy ha mi déják nem segítünk neki, akkor hamarosan valami olyan kalandba keveredik, amin rajtaveszt – s annak mi déják is megisszuk a levét! Vagyis azt szeretném mondani, hogy most, talán először a történelem során, olyan helyzet alakult ki, hogy egy csoportba került néhány déjá, akik nagyjából azt tehetnek amit akarnak, mert a velük levő férfi rendes, meg mert neki is érdeke hogy segítsünk neki, és ezt a páratlan lehetőséget ki kell alaposan használnunk! Be kell bizonyítani hogy igazuk van a tündéreknek, akik azt mondják hogy mi déják sokkal okosabbak vagyunk, mint bárki aki nem déjá.

—Én nem vagyok déjá, és nem hiszek a tündérekben. - legyintett Bülbülkini, Isin anyja.

—Ez nem számít, amíg egyetértesz a céljainkkal.

—Ahhoz nagyon általánosan beszéltél. Mire gondolsz konkrétan?

—Például arra, hogy Isin egyedül nem fog tudni sok pénzt szerezni, ezt nekünk kell megoldani. Isin szerepe a csoportunkban természetesen létfontosságú, de neki azokat a feladatokat kell ellátni, amiket csakis férfi képes, úgy is lesz épp elég dolga, csak győzze, minden egyebet nekünk kell megcsinálni.

—Ez magától értetődő, és semmi kifogásom ellene ha szerzel sok pénzt, csak nem tudom hogyan – válaszolta Isin – hiszen egy déjának semmi tulajdona nem lehet!

—Törvényesen valóban nem lehet pénzünk – mosolyodott el a lány – de vannak törvénytelen módszerek is!

—Törvénytelenek?

—Ne csodálkozz, te talán nem törvénytelen módszerrel öletted meg Kolpárt, nem

törvénytelenül szereztél meg engem?! Lássunk világosan: a világ amiben élünk, olyan, hogy sok pénzt csak gazemberséggel lehet keresni. A gazemberségnek természetesen fokozatai vannak, de megmondom neked őszintén, valóban úgy gondolom hogy értelmes lényeket legyilkolni, felfalni akkora gazemberség, hogy ehhez képest minden más eltörpül a szememben, tehát a legkevésbé sem szándékozom finomkodni! Azaz, hogy nyíltan szóljak, bünszövetkezetet kell alapítanunk, persze nem úgy hogy bejegyeztetjük igazi szövetkezetként a cégbíróságon, de úgy, hogy megegyezünk abban, mikor mit csinálunk, és azt végre is hajtjuk! Ugyanis nemhogy egy úrhajó, de már a pilótaképzés is igen drága, s ezalatt Isinnak dolgozni sem lenne ideje... holott ez okvetlenül muszáj neki, több okból is. Legalábbis eleinte. Aztán, az igazi valóban az volna ha saját úrhajónk lenne, s nem úgy kéne ellopni azt.

—Még mindig nem értem, miféle gazemberségeket kéne kitalálnom?

—Neked semmit kedves Isin, arra itt vagyok helyetted én.

—Te?! - meredt rá a leányra a fiú.

—Persze hogy én, hiszen én vagyok a legidősebb köztünk, még ha én nézek is ki a legfiatalabbnak... emellett örömmel közölhetem, hogy már van is számtalan ötletem! Ugyanis amíg eldugva éltem apám mellett, ilyesmiken törtem a fejemet.

—Akkor miért nem gazdagodtatok meg az ötleteidből? - gyanakodott Isin.

—Ennek négy oka is volt. Egyrészt, az ötleteimhez egy tetterős ifjúra is szükség van, s mire az ötleteim eszembe jutottak, már nagyon idős lett az ilyesmihez édesapám. Másodszor, épp apám idős kora miatt a legfontosabb dolgunk az volt, hogy találjunk egy olyan férfit akire rábízhat engem, arra az esetre ha ő meghal...

—De várj csak – kiáltott fel Isin – itt valami nem stimmel! Hiszen te azt mondtad, hogy aki szeret egy déját, az maga is hosszú életűvé válik! Korábban meg azt állítottad hogy apád csak nyolcvanhárom éves volt, amikor Kolpár legyőzte őt!

—Így igaz. Viszont mégsem hazudtam, mert apám huszonegyéves volt, amikor megszülettem, viszont cseppet sem egészséges, hanem súlyos, áttételes májrákja volt! Plusz még szívelégtelensége is, pitvarfibrillációja, és a vizelet is nehezen ment neki, mert hólyaghurutja és vesekőve volt. A gyógyításra persze nem volt pénze, és különben sem jósoltak neki egyetlen évet sem az orvosok. Sőt, ez már a születésem előtt így volt; s meg kell mondjam húsz éves koráig szüzen élt, mert nem volt nője. No és amikor megtudta hogy halálán van, vállalt egy nagyon veszélyes párbajt, mert azt gondolta jobb gyorsan meghalni, mint lassan, kínok közt; de nem sikerült meghálnia mert ő győzött. És eképp megszerezte a legyőzött ellenfelétől anyámat. És mert más, „rendes” nőre aki nem déjá, nem volt pénze, lehetősége, hát kipróbálta anyámmal a szexet, mert mégse szüzen haljon meg; a dolog megtetszett neki, megkedvelte anyámat; aztán megszülettem én, és engem is megszeretett mert mégis az ő lánya voltam; szóval így apránként egyre jobban megszeretett minket, és hát az azért ugye nem semmi, beláthatod kedves Isin, hogy akinek egy évet sem jósolnak, az él nyolcvanhárom éves koráig, sőt ki tudja meddig élt volna ha Kolpár meg nem öli; a hólyaghurutja például fél évvel a születésem után máris elmúlt, s apránként a vesekövei is felszívódtak! S az igaz hogy elég vénnek látszott nemhogy nyolcvan-, de hetvenéves korára is már, de eddigre elmúlt a májrákja... szóval tény ami tény, egy déjá szeretete igenis sokat jelent, mert a halálos betegségeket is képes legyőzni! Vagy legalábbis mérsékelni. Nem kétlem ha nem halálos betegen kezdte volna szeretni apám a déját, hanem időben amikor még nem beteg, akkor meg sem betegedett volna, és ha meg nem

gyilkolják, simán megélte volna legalábbis a négyszáz évet, de lehet hogy a hatszázat is!

Na szóval ott tartottam hogy apám öreg volt a terveimhez, meg fontosabbnak tartotta hogy engem, s persze anyámat is rábizzon valakire a halála esetén de nem talált időben ilyen férfit; aztán meg tudod apám vénségére kissé, hm... nem akarok csúnyán fogalmazni de egészen különleges elmebajba esett: szigorúan elzárkózott attól, hogy törvényteleniséget műveljen! Igaz hogy fiatal korában párbajozni is hajlandó volt, de később úgy gondolta hogy ő tiszteletbeli tündérnek tartja magát, és semmi körülmények közt nem műveli az erőszakot, azokkal szemben legalábbis akik közvetlenül nem ártanak neki. Márpedig erőszaknak tartotta a lopást, csalást, hamis esküt, egyéb ilyesmiket is.

—De most nem értelek Lalla, hiszen te déjá vagy, és azt mondtad, a déják is e szempontból a tündérekre hasonlítanak!

—Igen.

—Akkor te hogyan tarthatod mindezt megengedhetőnek?

—Tudod, bevallom, nekem is kényelmetlenséget okoz, hogy ilyesmire készülök. De bizony én akkor sem vagyok tündér, és igenis hajlandó vagyok, ha nagyon muszáj, gyilkolni is önvédelemből! Nem hiszem ugyan hogy jó gyilkos lennék, attól tartok túl sokáig haboznék a döntő pillanatban, s emiatt engem ölnének meg, nem én ölném meg a támadóimat. Ilyen szempontból tehát nagyonis tündéri vagyok, ami a lényegét illeti. *Elvileg* azonban semmi kifogásom ellene, hogy ne én haljak meg, hanem az, aki engem akar megölni, akár úgy hogy én ölöm őt meg, akár úgy, hogy más teszi meg nekem ezt a szívességet, azaz más öli meg énértem a támadót! És most bizony az egész kucsáj társadalom a déják támadója, vagy talán nem így gondolod kedves Isin? Elismerem persze, nem kizárt hogy rajtad kívül is akad egy-két derék férfi még, de majd nagyon ügyelünk rá, hogy véletlenül se ezeknek okozzunk kényelmetlenséget. Ez cseppet sem lesz nehéz. No és azt se hidd hogy majd én fogok egy pisztolyt és kimegyek az utcára férfiakat gyilkolászni, miközben fennen kiabálom, hogy éljen a déják szabadsága! Először is, titokban szervezkedünk majd, másrészt minden piszkos munkát te végzel el, egyrészt mert ne haragudj de csak kimondom, azt hiszem messze sokkal okosabb vagyok nálad, emiatt én inkább gondolkodni fogok, másrészt te ha a férfiak közt nem is vagy erősnek mondható de így is sokkal erősebb mint én vagy más nő, harmadrészt meg amennyire megismerhettelek hát úgy vélem, a te legőszintébb örömdre szolgál majd, ha végre gyilkolászatsz egy keveset...

—Inkább sokat! - húzta ki magát Isin büszkén. —Nem nagyon hiszek ebben az egészben, de bár úgy lenne ahogy mondod, ez a munkamegosztás nagyon kedvemre való lenne: igen, én mindenkit megölök akit mondasz, feltéve hogy tudom! Éljen a vérengzés! Vad akarok lenni, szörnyű, iszonyatos, félelmetes, mint egy igazi *ember*!

—Remek, örülök hogy nem csalódtam benned! No és a negyedik ok amiért nem gazdagodtunk meg korábban, az az, hogy nekem is sokat kellett tanulni a világból ahhoz, hogy kitaláljam a megfelelő módszereket.

—Miket kellett tanulnod?

—Például számítógépprogramozást.

—Hű... - és Isin elsápadt, olyan tisztelettel meredt Lallára. A számítógépek gyártása a kucsájok közt szigorú állami monopólium volt, s eleve mindet beégetett programokkal árulták csak, amiket módosítani sem lehetett. Halálbüntetés terhe

mellett tilos volt bárkinek bármiféle egyéni programot írni, mert az ilyesmit veszélyesnek tartották az Államra nézve. Természetesen egyáltalán semmiféle szakirodalmat sem adtak ki a programkészítéssel kapcsolatban, akik az állami programokat készítették, azokat eszkövel kötelezték hallgatásra, és ilyenekből nem is volt sok, bolygónként csupán két-három tucat fő.

—Azt állítod, hogy te tudsz programozni?! - kérdezte Isin egy perc döbbsent hallgatás után.

—Igen.

—Tudod mit, inkább hiszem el, hogy én magam is déjá vagyok!

—Miért hazudnék?

—Akkor arra felelj nekem, hol tanultál meg?!

—Ugyan hol másutt mint otthon – hiszen már a közönséges nők sem arról híresek hogy iskolába járnak, a déják meg aztán pláne nem!

—Mindjárt azt mondod, apád számítógépprogramozó volt és ő tanított meg!

—Nem értem mire fel e gúnyos hang, Isin, hát hazudtam én neked valaha is?! És történhetett volna úgy is, ahogyan mondod, ebben nincs semmi lehetetlen – de mégsem így történt, bár nekem kétségkívül ez lett volna a könnyebb és kellemesebb módszer. Azonban másképp esett. Apám nem programozó volt – ha az lett volna sokkal gazdagabban élünk – hanem egyszerű villanyszerelő. Na de villanyszerelőként igazán jól értett a szakmájához, nemcsak azt tudta hogy miként kell egy konnektort beszerezni; gyakran hívták ugyanis mindenféle háztartási kisgépekhez is ha azok elromlottak. Mert tudod nagy divat manapság hogy ha valami elromlik akkor csak dobd el és végy újat, de hát nem mindenki olyan gazdag... és apám ezen elromlott masinák közül sokat képes volt megjavítani. Olcsón dolgozott, sokat nem is tudtak volna neki fizetni mert a szegényebbek hívták, de így is megérte nekik is, nekünk is. Na de így aztán értenie is kellett a szakmához alaposan, mert hol ezt – hol azt javított, és én bizony mindent megtanultam tőle... aztán egy nap bedöglött a számítógépünk. Túlmelegedett, kiégett benne az egyik memóriamodul... az, ami a beégetett programokat tartalmazza, a ROM.³

—Úgy érted, kigyulladt?

—Hát ha lobogó lánggal nem is égett, de igen, kigyulladt ha úgy vesszük. Sajnos ugyanis a számítógépek lényegében majdnem ugyanazon az elven működnek mint a gőzgépek: azokat gőz hajtja, a számítógépeket meg a füst.

—Micsoda?!

—Pedig úgy van. Nem szabad, hogy kilyukadjon a csip. Ha ugyanis kijön belőle a füst, akkor a számítógép megáll.

Most már végre Isin is rájött hogy a leány tréfál, és elnevette magát.

—Eredeti a humorérzéked!

—Köszönöm. Szóval a masina bedöglött, és apám nem tudta megjavítani, habár teljesen egyértelmű volt hogy melyik memóriacsipet kell kicserélni, de hát azt nem adnak tartalékalkatrészként, csak komplett számítógépben, mert mindegyik számozott darab, szigorúan nyilván van tartva hogy ki vette meg, stb... és ezért drága pénzért vehettünk mi is egy új számítógépet, holott a réGINEK tulajdonképpen semmi baja sem volt, csak egy nyamvadt kis memóriakártya füstölt el... Így aztán ott maradt nekünk a majdnem jó de mégsem működő régi

³ A kucsájok közt a csak olvasható memóriát természetesen nem a „ROM” rövidítéssel jelölik, de a továbbiakban is így fordítjuk az általuk használt szót a Tisztelt Olvasóink számára, hogy könnyen megértsék a szöveget.

számítógép, porfogónak. Meg arra az esetre, hogy hátha bedöglik az új is de nem ugyanúgy, s akkor jó lesz tartalékalkatrész-bányának...

Na de én elég sokat unatkoztam otthon, és egyre az járt az eszemben, hogy maga a számítógép jó, csak nem tudja mit csináljon, mert hiányzik a ROM, ami a programot tartalmazza. Mi lenne ha csinálnék egy olyat neki?! Na de az nehéz. Nem adnak el kereskedelmi forgalomban memóriaégető berendezést. Szerencsére azonban a számítógépnek halvány fogalma sincs róla, amiből adatot olvas az ROM-e vagy RAM, csak akkor van gond ha írni akarna a ROM területre, akkor feltűnne neki hogy az nem sikerül... no szóval tettem a kiégett ROM helyére RAM-ot, de úgy, hogy az egyszerre tartozzon a régi számítógéphez és az újhoz is! Az új géppel bármit írhattam a memóriába, adatként, s ezt aztán a régi számítógép úgy értelmezte mintha ez lenne a beégetett programja, ezt kell végrehajtania... Persze ha kikapcsoltam, elfelejtett mindent. Egészen addig, míg apám meg nem oldotta hogy egy parányi gombemre rákösse a memóriát, ami kikapcsolás után is adott neki annyi áramot, hogy el ne felejtse az adatokat... No és így már volt egy programozható számítógépem! Persze, a kódok jelentését úgy kellett apránként kiderítenem. Hát végigpróbálgattam az összes variációt apránként, figyelve hogy mikor mit csinál a processzor, ez nem is volt olyan nehéz mint amilyennek első pillanatban tűnik, nem nehéz volt csak lassú, igazi türelemmunka... de nem is kellett az összes kódot ismernem, már egy tucat utasítással is tudtam saját programokat írni, persze amint többet megismertem a programjaim hatékonyabbak lettek... és a végén már egészen komoly szoftvert írtam, lett saját operációs rendszerem ami garantáltan azt végzi amit akarok, nincsenek benne kémrutinok amik jelentik a hatóságoknak mindig hogy például merre bóklászom a Világhálón, mit töltök le, kivel mit beszélgetek a NET-en...

—Azannyát! Megvan még ez a gép?! - kérdezte izgatottan Isin.

—Nincs. Amikor láttam hogy apám alulmarad a Koldpárral vívott párbajban, összetörtem, hogy le ne lepleződjem.

—Ej de nagy kár...

—Ne búslakodj, ha megveszed az alkatrészeket amiket lediktálok neked, egyetlen nap alatt építek egy olyat, a program meg teljes egészében itt van a fejemben! Sőt, azóta már annyi sok jó ötletem támadt, hogy még sokkal kiválóbbat is írok!

—És mire akarod használni?

—Természetesen a gazdagodásunk érdekében... - mosolyodott el titokzatosan Lalla. —De nemcsak én fogom használni – mindent amit csak tudok megtanítok majd az összes nőnek aki csak itt van...

—Hát nem neked?!

—Persze hogy neked is drága Isin, de nem *elsősorban* neked! Hiszen mondtam már: neked más dolgod lesz, nemigen marad időd arra, hogy ilyesmivel foglalkozz!

—Jó-jó, csak attól félek nemigen tudok eleget tenni a velem szemben támasztott követelményeidnek, mert nem vagyok egy izomkolosszus.

—Semmi baj, ugyanis amikor el kell játszani a vérengző ember szerepét, olyankor lesz mindig megfelelő segítséged.

—Mi?

—Hol ez-hol az... például fülhallgatók, speciális zenelejátszók, vagy épp a rendőr barátod... ez mindig az alkalmaktól függ! Esete válogatja. Bízz csak mindent ránk, déjákra, biztos lehetsz benne, nem óhajtunk nagy kockázatoknak kiténni téged. Ám sajnos épp amiatt hogy ne gyanakodjon senki sem rád, el kell vállalnod

valami munkát mielőbb, ami megnyugtatja a hatóságokat, alibit teremtsz neked, hogy te ebből élsz! És én találtam is már neked való munkát. Egy órával ezelőtt olvastam a Világhálón, hogy a Királyi Konyha mosogatót keres. Utólagos engedelmekkel már be is küldtem az elektronikus jelentkezési lapot a nevedben, s mert te voltál a legelső, meg a legfiatalabb is akinek emiatt nyilván a legkevesebbet kell fizetni, meg is jött a válasz hogy holnap jelentkezhetsz felvételre.

—Hát ez nem egy nagy karrier, mosogatófiúnak lenni, még ha a Királyi Konyhán is... gondolom a bér annyi lesz hogy az éhenhaláshoz sok, a megélhetéshez kevés...

—Egészen biztos, de nem is a béredből akarunk megélni. Abból nemigen tudnánk ennyien, a ház luxusadója többet tenne ki...

—Akkor miért oda menjek?

—A Királyi Konyha nagyon jó hely neked Isin. Azaz nekünk. Ideális. Ugyanis sok nagyúrral találkozhatasz ott, hallhatsz pletykákat is, és azt is tudod így, kinek ki a haragosa, hány felesége van, akad-e déjája... a leggazdagabbak közt forgolódik majd, és ez remek... nekünk ugyanis sok pénz kell, azt meg a gazdagoktól lehet elvenni, mert pénzt csak annál lelhetsz, akiknél van is!

* * *

A felvételi beszélgetés a főszakáccsal történt, aki nyíltan megmondta hogy Isin a minimálbért kapja csak – de ezt is csupán papíron. Csak akkor veszi fel, ha minden hónapban aláírja hogy megkapta a teljes összeget, de annak egyharmadát bizony nem kapja kézhez, mert azt ő a főszakács teszi zsebre! Isin ebbe zokszó nélkül beleegyezett, de csak mert nagyon remélte hogy mire hazaér, az ő zseniális Lallája kirukkol valami bámulatos okossággal. Előző nap délután ugyanis megvett neki mindent amit a lány kért, és Lalla nagyon ígérte, hogy hamar összehozza a maguk spéci számítógépét – bár hogy az mire kell neki, arról Isinneknél még mindig csak homályos fogalmak voltak. Most mindenesetre elvállalta a munkát, azonnal be is küldték a mosogatóba a mocskos lábosok közé, hogy azokat súrolja tisztára... s ezzel bizony el is telt az egész napja, habár rajta kívül három másik fiú is be volt osztva e munkára, de együtt is alig győzték. De Isin tulajdonképpen örvendett a sok munkának, mert sejtette hogy ha nem lenne minden pillanatuk beosztva, ha volna szabadidejük, akkor a másik három, és nála természetesen jócskán erősebb kölyök azonnal vele kezdene kötekedni – gúnyos megjegyzéseket így is hallhatott a taréjára párat, bár nem sokáig, mert amint beállt mosogatni, felhangosította a fülhallgatóját, amit csak ő hallhatott de ő annál jobban, ez elnyomott minden más zajt, a gúnyolódást is... pláne mert nem valami andalító muzsika szólt belőle, hanem kedvenc emberzenéi!

És miközben mosogatott, azon törte a fejét, miként is ölhetné meg ezt a korrupst, tolvaj főszakácsot, s a három mosogatófiút, kollégáit, akik gúnyolják...

Semmi nem jutott az eszébe, de remélte Lalla majd kitalál valami okosat.

Ám amikor hazatért, beszámolt első napjáról, s kérdezte hogy van-e erre valami ötlete, a leány csak mosolygott és átölelte.

—De kedvesem, nem ölhetünk meg mindenkit akinek a pofája nem tetszik neked, mert akkor az egész bolygót ki kéne irtanunk, de arra nem vagyunk képesek! Nekünk természetesen csak gondosan megválasztott személyeket szabad kinyír-

nunk, akiknek a halálából nagy hasznot húzhatunk! És nem kell aggódnod, mert ha nem is ma vagy holnap, de egy héten belül már sor is kerül az első akciónkra. Ebben központi szereped lesz. S olyan szereped, ami miatt kifejezetten hasznos, hogy épp a Királyi Konyhán vagy alkalmazásban!

—Na erre kíváncsi vagyok.

—Akkor gyere, mutatok valamit!

Isin bement Lalla szobájába, s ott három kibevezett számítógépet talált, amik elképesztő összeviszaságban voltak egymással összekábelezve. Lalla egy negyedik számítógép elé ült le, ami e három számítógép egyikéhez volt egy sokeres kábelrel kötve.

—Na ez az amit én építettem! - szolt büszkén. —Tudom, így szemre nem túl bizalomgerjesztő, de hamar akartam sikert elérni. Szerintem képes leszek hordozható változatot is konstruálni idővel, de ez is megteszi egyelőre, a lényeg ugyanis hogy működik. Ez már garantáltan csak azt csinálja amit várok tőle. Le sem hunytam egész éjszaka a szememet... bár tulajdonképpen nem a megépítése tartott sokáig, hanem a program bepötyögése. - azzal bekapcsolta a számítógépet. Az azzal kezdte, hogy jelszót kért. Lalla beütött szemmel követhetetlen sebességgel egy sokjegyű karaktersorozatot... erre elsötétült a képernyő, csak a bal felső sarokban kezdett el villogni a kurzor. A monitoron egyáltalán semmi szöveg nem látszódott, képekről-ikonokról már nem is beszélve.

—Na, erről ennyit. Bedöglött. - sóhajtott csalódottan Isin.

—Dehogy, szó sincs róla! - ellenkezett Lalla.

—De hiszen nincs semmi ikon, amire kattinthatnék... - ellenkezett a fiú. És tévedése teljesen érthető is, mert az egyetlen operációs rendszer amit ismert, s ami létezett egyáltalán, az teljes egészében grafikus volt, ikonvezérelt, és nem is volt olyan funkciója, hogy parancssor. Nem is tudta senki a bolygón, mi az hogy parancssor, ilyesmi a kucsájok közt egyszerűen nem létezett.

—Minek akarsz kattintani, hát nem látod hogy be sem dugtam az egeret?! - nevetett Lalla.

—De hát akkor hogy is lehetne bármire utasítanom a számítógépet!

—Arra való a billentyűzet... minek kínlódnál két vezérlőeszközzel, ha egy is elég!

—Akkor szerinted az eger felesleges?!

—Nem éppen. Ha mondjuk rajzolni akarsz, akkor jól jöhet. Minekünk azonban egészen más céljaink vannak, nem szép grafikák készítése... Na figyelj csak! - azzal Lalla ezt ütötte be:

MENNYI 3+4*7

=31 - válaszolta a számítógép.

—Látod? - fordult a fiúhoz a déjá. —Teljesen felesleges mindenféle csicsa, gombok rajzolgatása, stb. Az ilyesmi csak a program méretét növeli. Ehelyett beütöd a képletet, s a számítógép megjeleníti a választ. Ilyen egyszerű. Ráadásul ez egy védelmi szint, mert ha meg is fejt valaki a jelszót, de ha nem ismeri a parancsokat, nem tud mit kezdeni a számítógéppel. No és most jól figyelj! Írtam egy programot, aminek meg kell adni egy találmányra kiválasztott IP címet. A program erre megkeresi a Világhálón azokat a honlapokat, amiket ez az azonosítójú számítógép a legutóbbi néhány napban meglátogatott.

—Miért jó nekünk ha tudjuk, egy teljesen ismeretlen valaki merre bókászik a Világhálón?

—Először is nem ismeretlen... legalábbis nem sokáig. Tudod, ha azt látom hogy az

illető sok megrendelést ad le, különböző helyekre, s nagy értékű holmikat vásárol, akkor feltételezhető hogy gazdag! Ezután mást sem kell tennem, mint kifigyelni, melyik oldalakról vásárol gyakran... ekkor elmentem azt a honlapot a saját számítógépemre, és kissé megváltoztatom a kódját, majd bemásolom az eredeti honlap helyére. Ekkor minden adatot amit a vásárlók átküldenek oda, a honlap megküld nekem is.

—De hát ezt meg tudod csinálni?! Miért nem tettek ezellen semmit a programfejlesztők?!

—Elemzéseim szerint az állami szoftverrendszer teli van borzasztó biztonsági résekkel. Ezek befoltozása természetesen nem lenne lehetetlen, de nagy munka, és sokkal egyszerűbb volt megtiltani a programozást. És ez be is vált, amíg nem kerültek egy déjával szembe... - húzta ki magát Lalla nem minden büszkeség és elégedettség nélkül. —No és ez azt jelenti, hogy ha így feltörök pár oldalt, akkor férfiak millióinak kerül hozzám az összes személyes adata! Például a hitelkártyájuk száma... jelszavaik... Minden! Nemsokára különben még nagyobb húzásom lesz: a Királyi Népeségnyilvántartó Hivatal adatbázisát fogom lenyúlni... akkor gyakorlatilag mindenkiről tudok majd minden hivatalos adatot az egész bolygón!

—S nem jönnek erre rá?

—Akcio után természetesen visszaállítom az eredeti állapotot, és törlöm a nyomokat. Ennek ellenére is persze óvatosan kell eljárni, de ne aggódj: ez a számítógép természetesen nem a valós azonosítóját küldi el a Világhálót üzemeltető szervereknek!

—Hát?

—Hát előbb rákapcsolódik egy másik számítógépre, valaki máséra, amit hogy úgy mondjam meghódított, megerőszakolt... a gazdája persze semmit nem vesz észre ebből... ennek küldi el a parancsait, s az a megtámadott számítógép törvénytelenkedik, majd elküldi az ellopott adatokat nekem! S amikor mindennek vége, az a gép töröl minden rám vonatkozó információt. Tehát ha mégis nagyon ügyetlen volnék valami állami hivatal számítógépénél s rájönnének hogy kibertámadás érte őket, akkor is legfeljebb a felhasznált közvetítőszámítógépet találják meg, amit én függöny-gépnek nevezek mert eltakar engem a hatóságok elől... azt hiszik majd annak a gazdája törvénytelenkedett... ránk nem gondolnak majd! De nem hiszem hogy odáig is eljutnak. Efféle bűncselekményre nem volt példa azt hiszem évszázadok óta, még hasonlóra sem. Ehhez ész is kell, de a férfiak mindent erővel akarnak megoldani...

—Te biztos az emberek számítógépeivel is el tudnál bánni!

—Azokkal nem mernék. Értsd már meg Isin, hogy én hiszek abban az ősi legendában, mert minden igaz amit rólunk déjákról mond, miért ne hinnék el akkor minden mást is, és szóval aszerint az emberek nem egyszerűen vadak és kegyetlenek, de bámulatosan ravaszak is! Ők értelmes módon kegyetlenek és gonoszak, nem bunkómódra mint a kucsáj férfiak... nekik félelmetes eszük van és állandóan készek minden csalafintaságra, és állandóan azon jár az eszük, miként okozhatnak bosszúságot másoknak, s miként akadályozzák meg mások ellenük történő akcióit... nem csodálkoznék ha olyan kémprogramjaik volnának, amik pillanatok alatt felfedeznék a mesterkedéseimet, de azután azt még nem is akadályoznák meg...

—Hát akkor mit tennének?!

—Az emberek jelleméhez az illene hogy ha leleplezik a kutakodásomat akkor nem állítják azt le, hanem hamis adatokat küldözgetnek nekem, amiről azt hiszem hogy jó adat, hogy minden rendben megy, s így nem is készülök fel arra hogy például elmeneküljek, ülök nyugodtan a helyemen míg egyszercsak értem jön a rendőrség... nem, engem hagyj békén az emberekkel kedves Isin, ha itt lenne egy ember, én sóhajtani sem mernék mielőtt írásban nem engedélyezi nekem! Az emberek olyanok hogy egy ember nem akkor veszélyes ám ha üvölt és vicsorog rád, persze akkor is agyonverhet de akkor legalább tudod mire készül, hanem az ember lágyan mosolyog rád, együttérzően pillant rád, még meg is simogat a jobb kezével, de csak azért, hogy közben ne nézd a balt, amivel hátulról egy kést szúr beléd! Az emberek olyanok, hogy mosolyogva vágják el a torkodat! Ha ötven év óta ismeresz egy embert – akkor sem ismered! Nem tudhatod mi telik ki tőle! Tiszta szerencse hogy nem bóklásznak mifelénk emberek.

—Én ebben nem vagyok olyan biztos... - ellenkezett merészen Isin.

Nem vitatkozott azonban erről tovább, úgyis merőben elméleti kérdés volt ez mert igazság szerint Isin sem hitt abban hogy valaha is láthat szemtől-szemben egy embert. Ehelyett megkérdezte Lallát, hogy konkrétan miféle hasznos információra bukkant; - s kiderült, hogy szerelme máris rendelkezik egy nagyon gazdag férfi számos adatával, akinek az egyik bankban is sok pénze van. A számla kódját is tudja Lalla...

—Akkor mi az akadálya annak, hogy átutald a számlájáról a pénzt a mienkére?! - kiáltotta örvendezve Isin.

—Annak semmi, épp csak hogy annak már okvetlenül nyoma maradna: elvégre a számlákat nem törölhetem ki a bank komputeréből, mert akkor a mienké is megszűnne a pénzünkkel együtt! Átutalásnál meg nyoma van, hogy melyik számláról melyikre mennyi pénz ment... azaz, ha a pasasnak feltűnik hogy hoppá milyen érdekes, tegnap még milliomos voltam ma meg egy kanyim sincs, akkor nyilván bemegy a bankba, élénken érdeklődni kezd, a bankosok utánanéznak a dolognak, és lebukunk! Ez tehát nem jó módszer. Másképp kell eljárunk.

—Hogyan?

—Kedvenc módszereddel: úgy kell cselekedni mint egy ember tenné ebben az esetben: végtelenül ravasznak és aljasnak kell lenni... plusz vérengzőnek!

—Kit kell megölni?!

—Természetesen a számla tulajdonosát... ha meghal, nem jut eszébe a pénze miatt aggódni, nem veszi észre hogy üres a számlája... de mást is kell tenned.

—Mit?

—Szeretnéd, ha megszorodna a feleségeid száma?

—Hogy a csudába ne!

—Akkor is, ha déjá lesz az új nőd?

—Sőt! - vigyorodott el Isin. —Egyre jobban tetszenek nekem a déják, és még okosak is vagytok...

—Tudd meg, hogy leendő áldozatod magának kereste a bajt. Olyan üzlettől rendelt árut, ami speciálisan a déjából készült csemegék elkészítésére van szakosodva! Ez gondolhatod hogy nem tetszik nekem... a megrendelt áruk listája szerint kell legyen otthon legalább egy déjája akit most készül meggyilkolni, nem hinném ugyanis, hogy különben például csontvágó ollóra lenne szüksége meg mennyezetre szerelhető csigasorra... egy egész mini mészárszéket rendelt ugyanis

a pasas! De gondolom nagy lakomát akar rendezni az ismerőseinek, és ehhez kevés lehet a déjája, mert rendelt kész, feldolgozott déjá-húst is. No és én arra gondoltam, hogy ezt te fogod elszállítani neki, ugyanis van itt a házukban néhány mázsa déjáhús amit úgysem akar egyikőnk sem megenni... azaz veszel egy légpárnást...

—De nem tudok vezetni! Nincs jogsim sem!

—De attól még szabad megvinned, és ne aggódj, én tudok vezetni. Majd olyat választasz ami sötétített üvegű, abba nem látnak bele. Én ülök majd a vezetőülésbe. De az sem baj ha meglátnak, mert nem tilos hogy nő vezessen csak rém szokatlan...

—Azt hiszem egy efféle vásárlással gyakorlatilag nullára csökken a pénzünk.

—De hamarosan megjön a bevétel, ne aggódj. No és a szállítás holnapután 10 órára van kérve; de mi biztos ami biztos, odamegyünk már reggel hétre! Az autóba bepakolunk egy csomó déjáhúst, van itt bőven minden amit kért... még mészárszék-berendezés is akadna, de azt nem viszünk. Úgysem lesz ideje méltatlankodni... no és fel kell tételezni, hogy egy ilyen gazdag embernek vannak szolgálai. Nyilván kijön az áruátvételhez, de a pakolgatást a szolgálival végeztetné. Neked tehát ügyesen kell beszélni, mert lehetőséget kell találnod rá, hogy egyedül maradj vele! Nem hiszem hogy ez nehéz lenne, mert például megdicséred a házat, szeretnéd megnézni a műtárgyait vagy ilyesmi... ha meg netán gyanakodni kezdene hogy nagyon fiatal vagy, kezd el szidni a főnökeidet hogy milyen kevés a bér, és persze hogy fiatal vagy mert a fiatalokat lehet éhbérért dolgoztatni... ha még tovább gyanakodna bár nem hinném, mutasd meg az igazolványodat hogy a palotában dolgozol, s mondd azt hogy csak beugrottál a céghez mert épp minden kifutófiú úton volt valahol másutt és téged kölcsönkértek. A palota komoly hely, jól hangzik hogy ott dolgozol, tekintélyt ad. Aztán amikor négy szemközt maradtál vele, megölnöd.

—Aha, no épp ez a része aggaszt a dolognak a leginkább...

—Pedig ez lesz a legkönnyebb. Ebben fog neked segíteni ez! - nyomott egy gyufásskatulyányi kis készüléket a kezébe Lalla.

—Ez mi?

—Egy kis rádióadó. Semmit nem tud csak annyit hogy ha ezt az egyetlen gombját megnyomod, akkor csipog az a párja ami nálam van. A gombot olyankor kell megnyomnod, amikor eldöntötted hogy percekben belül végzel a férfival! Ekkor ugyanis én elindítom az átutalást, azaz leemelek mindent a pasi számlájáról, s átutaltatom egy olyan számlára, amit kifejezetten ezért nyitottam...

—Nem a mienkére?

—Persze hogy nem drágám, mert ha mégis rosszul sülne el a dolog, ezt még nyom nélkül letörlöm, s akkor nem lesz pénzünk az igaz, de ránk sem akadnak... szóval ekkor átutalok mindent! Te azonban a gomb megnyomása után kezdj el szabadkozni és mondd hogy neked kötelességed meggyőződni arról, hogy rendben megérkezett az átutalás a cég számlájára a szállításért, azaz kéred az illetőt hogy mutassa meg a számítógépén hogy átutalta a pénzt... s amikor az hátat fordít neked, akkor megölnöd!

—Hogyan?

—Hát hogyan szeretnéd?

—Mit tudom én, ahogyan a legkönnyebb...

—Akkor nesze itt van ez! - nyomott Isin kezébe Lalla egy injekciós fecskendőt.

—Ez mi?

—Vigyázz, ne nagyon piszkáld, látod tűvédő van rajta... ezt lehúzkod és beledöföd!

—Hová?

—Mindegy, a fenekébe vagy a hátába... lényeg az, hogy ettől ami benne van, pillanatokon belül meghal! És még csak nyoma sem marad a boncolásnál...

—Mi ez a mérég?

—Felesleges megmondanom, nagyon bonyolult tudományos neve van. Lényeg az hogy nem sokan ismerik, és senki nem fog gyanakodni rá.

—Hol szerezted be?

—Magam szintetizáltam egy órával ezelőtt néhány mosogatószerből.

—Te mindenhez értesz?!

—Mindenhöz azért nem, de hát most mit csodálkozol, tudod milyen idős vagyok, fél évszázadba csak belefér néhány ismeret elsajátítása... szóval beledöföd, ő másodperceken belül meghal, ekkor ha már be volt kapcsolva a számítógép, kikapcsolod, de vigyázva hogy ujjlenyomatot ne hagyj, mondjuk lelököd a földre a cipőd orrával, a halott mellé, mintha az rosszul lett volna, s nekiesett volna a számítógépnek, egy ilyen lelökéstől valószínűleg leáll a számítógép, még tönkre is megy... no és ekkor ha van időd rá, szólnod kéne a férfi déjájának, hogy feltűnés nélkül somfordáljon ki a kocsinkhoz, üljön bele és jöjjön el velünk!

—De figyelj csak, hiszen akkor ha így csináljuk ő nem lehet hivatalosan az enyém!

—Semmi baj, majd ki sem dugja az orrát a házból, kuksol idebent mint én is évekig apámnál... mindezt úgy kell megoldani, hogy miután szoltál neki, kimész és szólsz a szolgáknak, hogy lehet kirakni a húst! S amíg azok pakolnak, egy olyan pillanatban amikor mind a házban vannak, a déjá ki kell jöjjön onnan, és be kell üljön a légpárnásba.

—De figyelj ez azért gázos ügy, a szolgák emlékezhetnek az arcomra és lebukok!

—Nem gond ha emlékeznek, mert soha senki nem állapítja majd meg a halotról, hogy gyilkosság áldozata lett.

—És ha kiderül, hogy nem is a cégtől vagyok, mert órák múlva annak a kocsija is megjelenik, hozva az árut?

—Természetesen nem fog megjelenni, mert amint megvagyunk ezzel, én azonnal lemondok a rendelést náluk.

—Miért nem az akció előtt?

—Mert hátha visszaigazolást kérnek és az az értesítés az igazi megrendelőhöz futna be aki csodálkozna azon, ki levelezget a nevében... de ha már halott, nem lesz ilyen gondja, a holtak semmin nem csodálkoznak...

Isin mélyet lélegzett.

—Jól van, vágjunk bele! Bízom a bölcsességedben, hogy minden rendben megy majd!

A férfit akit első áldozatuknak kiszemeltek, úgy hívták hogy Hudár. Hatalmas házban lakott, nagyobb volt még Isin házáénál is az épület... s bizony hogy voltak szolgálai, mert az egész villa is egy nagy kert közepén állt, gyönyörű halastó partján, s az egész mindenséget rémségesen magas kerítés vette körbe, s ide be sem lehetett jutni, csak a portáson keresztül – de már a portás is akkora portásfülkében trónolt, hogy sok férfi a szegényebbek közül háznak is megirigyelte volna!

Isin szívta is a fogát. Egy ilyen helyen megölni a gazdát és ellopni a déjáját igazán meredek vállalkozás!

—Hé, ne remegjen a kezed, nem szabad hogy észrevegyék hogy félsz! - ölelte őt át kiszállás előtt a légpárnásban Lalla.

—Könnyen beszélsz azistenit, ide egy igazi ember kéne, nem én... - motyogta a fiú. Majd egy hirtelen ötlettel bekapcsolta a fülhallgatóját, s előretekert a számok közt a Birodalmi Indulóig. Néhány másodperc után így szólt:

—Helyes, már jobban vagyok. Fog ez menni! Hiszen én is ember vagyok...

Most megszólalt édesanyja, aki szintén elkísérte őket.

—Tényleg ember vagy, ha ettől a zenétől nyugszol meg... de hogy még nyugodtabb legyél, fogd ezt és dugd a ruhád alá! Csak végszükség esetén használd! - azzal előhúzott az ülés alól egy igazán tekintélyesen kinéző pisztolyt.

—Jé, hát ez meg honnan van?!

—Azé a gazfickóé lehetett akié a ház volt... az ágyában találtam a párna alatt. Eddig nem szóltam róla, mert féltem hogy akkor mindenképp magaddal akarod vinni a munkába is, és, hm... akkor is használnád ha nem muszáj... de most jobb ha tényleg nálad lesz! De vigyázz, mert ha jól látom robbanólövedékekre van töltve, azaz ha egyetlenegyszer is lősz vele, semmi reményünk a feltűnésmentességre!

—Majd igyekszem. - mormogta Isin, és kiszállt.

—A „Friss Hús”-tól jöttem! - szólt oda a portásnak aki kiballagott a kapuhoz. —Be kéne vinni a cuccot.

—Miféle cuccot?

—Déjáhúst. Nem mondta a gazda?

—Nekem nem... mindjárt megkérdem! - emelte fel a telefont és beleszólt:

—Uram, valami fiú van itt és azt mondja, hogy déjáhúst hozott! - majd meghallgatva a választ így szólt:

—Rendben van, azt mondja kicsit korán van de inkább korán mint későn, bejöhetsz! A hátsó bejáráthoz vidd, ott vár majd a szakács hogy kipakoljátok.

—Én ugyan nem, nem arra szerződtem! Csak elvinni volt a dolgom, nem fagyasztott húst pakolni mázsaszám!

—Ehhez nekem semmi közöm, eredj és intézd ahogy akarod!

Isin visszaült a légpárnásba, a kapu kinyílt majd becsukódott, odahajtottak a ház háta mögé, s mire odaértek már várta is őt egy férfi, aki azt mondta, hogy ő a szakács.

—Hát jobb későn mint soha! - ezek voltak a termetes férfi első szavai, alig pillantva meg Isint.

—Mi az hogy későn, a portás szerint még korán is jöttünk!

—Ja hát az a portás, basszahalál.. nem neki kell a zabát elkészítenie az ünnepségre...

—Milyen ünnepségre?

—Herceggé nevezték ki a gazdát! És nagy ünnepséget rendez most, ez ugye illik is, társadalmi kötelezettség... nekem persze csak a baj van vele! Van neked fogalmad róla, fiacskám, micsoda munka konyhakész állapotba hozni negyven déját?!

—Micsoda?! Mennyi déját?!

—Negyvenet. Hudár úr összevásárolta a környék összes eladó déjáját. Végülis megértem, pénze van elég, és hercegi kinevezéshez méltó kell legyen az ünnepség is, ahhoz meg kell csemege... eredetileg ötvenet akart venni, de többet nem kapott

hamarjában, vagy csak drágállotta... mit tudom én! Emiatt rendelt töletek készárut is, hogy pótolja a hiányt. Bár az ilyesmit nem szeretem, nem bízom én semmi külsős cégben, a múltkor is olyan májat kaptam, hogy rajta volt az epehólyag egy része, aztán ha nem figyelek és úgy kerül a gazda elé, kész a botrány... de most gyorsan kell minden! Persze ő nem gondol erre, oldjam meg mindig minden gondját én, és hamar, hamar... fiacskám, ha tegnap ilyenkorra jössz az is késő volna, a vendégek este hatra itt lesznek és ennyi rengeteg húst... na gyere, pakoljuk ki!

Isin hátraballagott a csomagtartóhoz, kinyitotta, de így szólt:

—Én ugyan nem pakolok, nem erre szerződtem!

—Hát?!

—Csak a fuvaros vagyok. Pakolgatásról nem volt szó.

—Hé, ne baszd fel az idegeimet kölyök, mert bepanaszollak a főnökeidnél!

—Csak nyugodtan, nem is vagyok a cégnél, csak beugrottam! Nem volt szabad legényük. Nem cipekedhettek, görbe a gerincem,

—Semmi közöm a gerincedhez...

—És lúdtalpas is vagyok.

—Meg hülye is, ha azt hiszed ez érdekel! A fuvaros pakolni is köteles, mindenki tudja, és ha elvállaltad a melót, tessék teljesíteni is!

—Megmondtam a cégvezetőnek hogy nem pakolok, azt mondta nem baj, majd itt kipakolják.

—De én nem így egyeztem meg velük!

—Miért, nem a gazda szerződött?

—Persze hogy ő, de a részleteket rám bízta... na ne baromkodj, ragadd meg azt a ládát, én megfogom a másik végét, aztán...

—Hívja inkább a gazdát.

—Minek, azt hiszed ő fog pakolni helyetted?!

—Nem tudom, de hogy én nem az biztos, és különben is beszélni szeretnék vele, mert...

De eddigre már vörös volt a szakács taréja a haragtól, megragadta Isin ruháját a mellén, és csak úgy fél kézzel a magasba emelte.

—A keservedet, ne szórakozz velem mert agyonverlek!

—Tegyen le, mert ez jogtalanság!

—Tegyelek le?! Jól van, mindjárt hozzákenlek a tragacsodhoz te szemtelen, pimasz...

De mielőtt végigmondta volna, Isin előhúzta a zsebéből a fecskendőt, és belevágta a férfi vállába.

—Nesze!

Az azonnal elengedte Isint, aki szépen belepottyant a csomagtartóba a déjáhúsok közé. A szakács pedig a vállához nyúlt...

—Ez meg mi a szösz?! - szólt döbbenten, majd szeme hirtelen kitágult, a torkához kapott, hanyattesett...

A jelenetet látta a légpárnásból Lalla is, Bülbülkini is. Most kiugrottak onnan.

—Gyorsan, pakoljuk ki a csomagtartót, és tegyük be helyette a szakácsot! - szólt Lalla, azzal neki is kezdtek... pakolt természetesen Isin is. Soha még ilyen sebesen nem dolgozott... sikerült is eltüntetniük a hullát, mielőtt valaki észrevette volna. Bár igencsak nehéz volt a természetes férfit beemelniük a járműbe...

—Na végre már személyesen is gyilkoltam... - lihegte. —Hanem negyven déjá sem-miképp sem fér be ide a kocsinkba, még öt fuvarral sem...

—Ezen majd később gondolkozzunk, előbb legalább a pénz legyen átutalva! Menj most be, mondd azt hogy kipakoltál mindent, s a gazdát keresed mert illik hogy borraival adjon, ha egyedül pakoltál ki mindent! - utasította őt Lalla.

—De nincs már injekcióm!

—Nekem még van. Hoztam tartalékot... - nyomta a kezébe a leány.

Isin bement tehát a házba, természetesen a hátsó bejáraton keresztül, és bár szívesen lopakodott volna, de nem tette, mert tudta hogy ha megpillantja őt valaki úgy „sunnyogva”, azon nyomban gyanús lesz. Így aztán teljesen nyíltan járkált inkább, a folyosó közepén, de ide-oda forgatva a fejét, mintha keresne valakit, ami meg is felelt az igazságnak, ugyanis kereste a gazdát, akit, tudta, Hudárnak hívnak. Sajnos képet nem tudtak találni róla, nem tudta hogyan ismerje fel...

Nagy volt a ház, jó ötven métert is mehetett míg valakivel találkozott. Ez a valaki pedig nem volt más, mint egy kisfiú! Kisebb volt mint ő, talán nyolc éves is alig. És igazán furcsán találkoztak: amint Isin befordult egy folyosókanyarba, azonnal a seggére csüccsent – ugyanis nekiment valaminek!

Igen, valaminek. Nem valakinek, hanem valaminek. Ez a valami pedig egy kerekeken guruló székféleség volt, amiben egy mezítelen déjá ült, erősen beleszízva, hogy mozdulni se tudjon. De ez azért mégsem egy közönséges kerekes szék volt, akadt ugyanis fejtámlája is, de egészen különleges: csupán négy alumínium-rúdból állt, amikből egy-egy csavar nyúlt ki, s ezek épp annyira voltak becsavarva, hogy a székben ülő nő fejét fixen rögzítsék egy bizonyos pontban, függőlegesen, mert egy csavar tartotta a homloka közepén, egy a tarkójánál, s egy-egy a bal- illetve jobb halántékánál. Alaposan be voltak ezek csavarva, látszott hogy átfúrták a bőrt is és közvetlenül a koponyacsontokhoz érnek. A déjá hangulatérzékelőit is lerögzítették, két vastos copf-féleségbe gumizták őket össze, nem is egy helyen, igen erős gumiszalagokkal, s e két copf a szék karfáihoz volt bilincselve. S még a nő alsó állkapcsa is rögzítve volt egy támasztékkal, eképp a száját sem tudta kinyitni. Tehát nem is jajgathatott.

Ezt a szerkentyűt tolta a kisfiú, de olyan hangtalanul gurultak a gumikerek, hogy Isin nem hallotta meg, s nekiment. Most seggre csüccsent, s az jutott az eszébe, hogy bizony nem neki kéne itt a házban bóklászni: egy nő a hangulat-receptoraival simán meghallotta volna hogy jön valaki, pláne egy déjá... igen, jobb lett volna ha Lalla is vele tart! De most már nem fog visszafordulni érte...

Feltápáskodott, sajgó fenekét tapogatva, bár tulajdonképpen jobban megütötte a lábszárát – s ekkor elsápadt: tapasztalta ugyanis, hogy az injekciós fecskendő a zsebében az eséstől ripityára tört! Még szerencse, hogy nem szúrta meg őt a tű... de mivel fog most gyilkolni?!

A fiú aki tolta a fura tákolmányt, maga is elsápadt kissé, elvégre Isin erősebbnek nézett ki, s most megszólalt:

—Bocsánat, nem akartam... véletlen volt...

—Az apád keservit, miért nem lehet ezt a szart a folyosó közepén tolni?! - csattant fel Isin, aki erre viszont kezdte magát nyerő helyzetben érezni.

—Igen, igen, hibáztam, belátom... bocsánatot kérek bácsi kérem. De ki tetszik lenni?

—Az áruszállító, öcsikém! Hoztam déjáhúst meg ilyesmit és a gazdát keresem, mert dolgom van vele. Vezess oda hozzá!

—Máris, csak előbb ezt a déját oda kéne vinnem a...

—Majd később, nekem drága az időm, vár rám kint a kocsis. Nem fog megszökni innen, nem úgy néz ki mint aki mozogni tudna. De már kérdezni is akartam, mi a csuda ez az ízé?! - mutatott a székre.

—A bácsi még nem evett ilyet? - kérdezte csodálkozva a fiú.

Isin már majdnem rávágta hogy persze hogy evett ő már déját, hogyne evett volna – elvégre meg kell maradjon a tekintélye! De azután arra gondolt, ő végtére a székre kötözött déját is meg akarja menteni, s az is hallja amit mond, aztán még képes és elhiszi és félni fog tőle – különben is, minek hazudjon ha nem muszáj! Így válaszolt hát:

—Persze hogy még nem ettem déját, nem vagyok én olyan gazdag!

—Na de ott a húsos cégnél nem lehetett volna elcsórni pár falatot?

—Azzal ne törődj, nem a te dolgod, tolvajnak nézel tán?! Mindjárt felpofozlak ha sértegetsz te kis taknyos!

—Bocsánat, nem úgy értettem... és persze ehhez valóban gazdagnak kell lenni...

—Akkor mondd már mert kezd elegendem lenni belőled, s ha felidegesítesz, úgy a szádba lépek hogy a seggeden jön ki a talpam! Tudd meg, hogy én már férfit is öltem! - és Isin nagyon büszke volt, hogy most nem hazudik. Igen, ölt már férfit, ha nem is régen... Sőt, a büszkeség heves hulláma borzongatta végig az idegeit, mert látta hogy szavai hatására csodálkozva pillant rá a megkötözött déja szeme, - hiába voltak lekötözve annak a hangulatérzékelői, úgy látszik érzékelt még így is – biztos mert közel volt – hogy Isin nem hazudott! És csodálkozott miként lehet ez, mert Isin nagyon fiatal az öléshez... de lám, megtette!

—Kérem ne tessék megverni, elmondok mindent... ezt úgy nevezik, hogy „életpép”! És tényleg nagyon gazdagnak kell lenni hozzá, mert már a déjáhús sem olcsó, egyszer a gazda elé kellett vinnem egy tál déjápörköltet, megbotlottam, kiömlött, és úgy elvert miatta hogy majdnem belehaltam, azóta nyomorék a bal lábam is, pedig már a jobb sem volt egészséges, születésemtől sánta vagyok...

—A nyavalyába is, nem az egészségi állapotod érdekel, a lényegről beszélj!

—Hát ez az életpép ez az, hogy egy déjából sok hús kitelik, de életpép csak egy! Mert ez úgy megy hogy így berögzítik a déját a székre, aztán betolják a lakomához, esetleg előtte kellemesen beillatosítják-befűszerezik a testét, aztán aki életpépet akar enni, az egy kiskéssel lenyúzza a fejbőrét, egy kis kalapáccsal és vésővel feltöri a koponyatetőt, megfűszerezi az agyvelőt úgy ahogy szereti, és kikanalazza a déja fejéből amúgy frissiben, nyersen! Állítólag nagyon finom, bár én még nem ettem. Holott azt is mondják aki megeszi, annak meghosszabbodik az élete, mert nagyon egészséges táplálék. Nagyon drága ez, és emiatt szinte szertartás az életpép evése, különleges, művészek által tervezett kalapácsot és vésőt használnak hozzá...

Isin elsápadt. Beleképzelte magát a nő helyébe. Leszedik a koponyatetőjét, és ott turkálnak az agyában, amit előtte mondjuk még meg is sóznak...

—És, ízé... csak így simán, minden érzéstelenítés nélkül?!

A fiúcska vállat vont.

—Persze. Nem tömhetik tele mindenféle gyógyszerekkel, mert az megváltoztatná az ízt, meg az is elkábulhatna aki megeszi a húsát vagy az agyvelőt... de nekem különben is azt mondták, hogy az agy maga nem képes fájni.

—Az igaz is, de amíg nyúzzák a bőrét meg törik fel a koponyáját, azt nagyonis érezheti!

—Nem hiszem hogy ez nagyon zavaró már, mert előtte többnyire megpirítják az alkarját és a lábszárát, hogy amikor az agyát eszik, kellemes sült-hús-illat terjengjen. Úgy vélem az jobban fájhat. Azt hiszem tehát, amikor betolják a lakomához, a déjá már inkább örül hogy hamarosan feltörik a fejét, mert tudja hogy nemsokára vége lesz és nem szenved már sokat.

—Hát ez azért már akkor is aljasság! - kiáltotta Isin. —A zastekhoz legalább azonnal megölik a nőt!

—A cégnél ahol a bácsi dolgozik, nem készítenek életpépet?

—Hülye vagy?! Nem mi esszük meg a kaját, amit szállítunk!

—Úgy értem, nem szállítanak így előkészített déjákat?

—Persze hogy nem, ha tennénk, tudtam volna mi ez... de izé, mit is mondtál, nyomorék vagy?

—Igen, az egyik lábamat a gazda törte el, a másik így született már! Ne tessék bántani, nem akartam a bácsinak tolni a déját, nem tudtam hogy jön, tényleg nem akartam, ne verjen meg, van nekem így is elég bajom! - és mutatta is a lábait. A jobb térde minden lépésnél kifelé fordult, a bal ugyan nem, de a bal lábszára iszonyú görbe volt, szinte karikába hajlott.

—Tudsz járni így bot nélkül?

—Hát nagyon lassan és nehezen, de igen, megtanultam már. De ide-oda billegék közben. Bottal sokkal könnyebb.

—És most te mi vagy itt, nem hiszem hogy ilyen kis gyerekeket pláne ha nyomorékok, felfogadna bárki szolgának.

—Persze hogy nem, de én itt születtem.

—Kinek a fia vagy?

—Mahcsej úré. Ő itt a főszakács.

—Aha, akkor ő lesz az, akit... - majd Isin gyorsan becsukta a száját. Már majdnem kimondta, hogy „...akit megöltem”.

—És hogy lehet az, hogy ilyen nehéz munkával bízz meg téged, amikor a fia is vagy és nyomorék is? És nem haragudott a gazdára, amikor az még nyomorékabbá vert téged?

—Sőt, még ő is megvert engem, mert félt hogy rá is megharagszik a gazda, és elbocsátja! Sosem szeretett. Nem szereti a nyomorékokat. Mások azt mesélték nekem, hogy majdnem agyonvert amikor megszülettem, és csak hosszas gondolkodás után engedte meg, hogy éljek. És csak amiatt mert nem sokba kerülök, mert itt egy ekkora házban mindig van annyi maradék, amin eltengődhettek. Nem szeret ő engem. Engem itt senki nem szeret.

—Nofene... akkor te csinálhatsz itt minden szemét munkát.

—Igen. De ez a mostani nem olyan, szívesen tologatom ezeket a székeket, rájuk tudok támaszkodni, és csak lökni kell magamat előre. De bácsi kérem, engedjen már tovább kérem, mert ha nem viszem el a déját a többiekhez gyorsan, akkor megver a papa, nem szereti ha feltartom! - és a kisfiú arcán látszott hogy komolyan beszél, mert fél. Remegett a szája széle.

—Nem fog megverni. Megvédelek.

—A papa nagyon erős!

—Akkor sem bánthat. Ne törődj ezzel.

—De a papa tényleg nagyon erős.

—De én meg ember vagyok! - húzta ki magát Isin büszkén.
 —Tessék?! - tágult a fiú szeme kerekre a csodálkozástól.
 —Ember.
 —Akkor nem dolgozna a bácsi a húsos cégnél.
 —De igen, mert kém vagyok.
 —Nem hiszem, hiszen taréja van a bácsinak!
 —De látod milyen pici. És ugye hogy amilyen nagy vagyok, sokkal nagyobb kéne legyen a taréjom?!
 —Hát igen, ez igaz...
 —Na ugye, tudd meg, hogy az embereknek vagy egyáltalán nincs taréjuk, vagy csak nagyon picike!
 —Ember bácsi, kérem szépen, ne tessék engem megölni, én semmi rosszat nem tettem! - rogyott le a fiú a folyosó kövére rémülten, és sírni kezdett.
 —Hé, állj fel, ne picsogj itt nekem, és mondd inkább: ha téged itt senki nem szeret, akkor te sem szeretsz itt senkit?!
 —Nem... azaz... a gazda felesége mindig jó volt hozzám... de aztán Hudár úr megette őt...
 —Apádat sem szereted?
 —Ilyet én nem mondhatok... - pillantott körbe a fiú rémülten, majd ismét könyörgőre fogta:
 —Kérem szépen, hadd vigyem a déját, nagyon haragosak lesznek...
 —Szóval nem szereted. Na figyelj csak, akarsz velem jönni egy olyan helyre, ahol nem bántanak?!
 —Az emberek közé?! Nem, nem, oda soha, ott...
 —Kussolj már te kis hülye, nem azt mondtam, hanem ahol nem bántanának!
 —Igen, nagyon, itt rossz nekem. De félek!
 —Mert nem vagy ember. Na és most akkor jegyezd meg: mostantól azt kell tenned amit én az ember parancsolok neked, mert ha nem, kitekerem a nyakadat! Vagy épp szitává lölek! - azzal előhúzta a pisztolyát, és megmutatta a fiúnak. —Jobb ha elhiszed, hogy ez igazi!
 —Elhiszem, nekem is van játékpisztolyom, az nem így néz ki! - és a kisfiú már falfehér volt.
 —Akkor most mindenekelőtt elengedjük a déját. - mondta Isin, és maga is meglepődött, mennyire nyugodt e pillanatban. Előhúzta a kését, elvágta a déja hangulatérzékelőit gúzsbakötő szalagokat, majd kicsavarta a fejét fogvatartó csavarokat...
 —Ne állj ott mint egy baszni készülő fasz, nyisd már ki a bilincseit, biztos nálad vannak a kulcsok! - förmedt rá a fiúra.
 —Máris... de a papa nagyon dühös lesz!
 —Apád miatt teljesen nyugodt lehetsz, mert már nem él.
 —Juj de jó! - rikkantott fel a fiú. Nem is kételkedett Isin szavaiban. Az a pisztoly nagyon meggyőző bizonyíték volt. Meg az is, hogy el meri engedni a déját.
 —Anyád él még?
 —Nem. Úgy tudom őt megette a papa, mert nagyon haragudott rá, hogy nyomorékot szült.
 —Sejtettem. Na és akkor most meg kell mutatnod, hol van a gazda, azaz Hudár úr. - parancsolta Isin a fiúnak.
 —A többi déját is meg akarod menteni... *ember bácsi?* - kérdezte a déjá, aki már

újra beszélhetett, mert Isin kiengedte a csavarokat. A nő hangsúlyából kitűnt, hogy ő maga nemigen hiszi hogy Isin igazi ember volna, de ezt nem szándékozik a kisfiú előtt vitára bocsátani.

—Az a tervem, hogy mindenkit megölök a házban, úgy értem mindenkit aki férfi, a nők és a déják pedig velem kell hogy jöjjenek.

—Ti emberek akarjátok megenni őket?

—Azt hittem a déják okosak, akkor hogy kérdezhetsz ilyen egetverő hülyeséget?! Természetesen nem eszünk déját, még közönséges nőt sem! Na állj fel, aztán te meg kölyök mutasd merre van Hudár, mert a főnökkel akarom kezdeni! Hogy gyorsabban haladj, told az üres széket... sőt! Üljk inkább bele, s majd a déjá tolja, te pedig mutatod, merre menjek!

—De én nem akarom hogy beleszjazz!

—Ne riadozz, senki nem szíjaz bele téged... azt inkább Hudár vagy az apád érdekelné meg. Hogy hívnak különben?

—Jellír a nevem uram.

Eképp közlekedve hamar eljutottak egy nagy liftig, s a kisfiú mondta, hogy azon fel kell menniük a második emeletre. Ezt megtették, s itt már találkoztak férfiakkal, akik ugyancsak elcsodálóztak azon, hogy az életpéphez való székből Jellír ül – de mert nem volt beszíjazva, nem gyanakodtak semmire, csak amolyan játéknak tartották a dolgot. Azon már inkább meglepődtek, hogy olyan déjá tolja a széket, akit láthatóan már elkezdtek előkészíteni az életpéphez, hiszen kiválóan szemrevételelezhető volt a homlokán és a halántékain a csavarok okozta sebhely. De nem szóltak, mert végülis nem az ő dolguk... a férfiak lustasága most kapóra jött Isinnek. Aki természetesen udvariasan köszönetet mondott mindenkinek, és megállapította, hogy ez igazán gazdag ház, messze gazdagabb mint amiben ő lakik...

—Hányan élnek itt? - kérdezte Jellírt.

—Nem tudom, sosem számoltam meg... sokan!

—Ha ezt megúszom, kész csoda lesz! - gondolta Isin. Nem sok esélyt látott a sikerre, de esze ágában sem volt abbahagyni. Félt ugyan, de mégis csodálatos érzés volt, hogy most ő HŐS, igen, most nagynak és hatalmasnak érzi magát, mert igazi embernek tartja őt a kisfiú, és ez a déjá is, ha nem is hisz az ő emberségében, de ő is hősnak tartja, és hálás neki mert megmentette az életét, és bízik benne hogy megmenti a többiekét is, és egyáltalán, ha rá is fizet az akcióra, de előtte holtbiztos hogy sokakat kinyír, hiszen van pisztolya... ő most a pusztítás szelleme aki e házba jött, és ezt itt senki sem tudja a lakók közül... igen, mindez olyan csodálatos érzés volt, hogy Isin tudta, erről ő egyszerűen nem mondhat le! Ő most VALAKI! Ő most nem egy elnyomott, megalázott senki, és nem is akar az lenni soha de soha már, még akkor sem ha ez az élet rövid lesz, megalázott féregként pedig még sok évet élhetne.

Valamit majd kitalál hogy sikerrel járjon, ha meg mégsem, legalább gyilkolászik egy csomót – vagyis *emberhez méltón* hal majd meg!

Persze, nagyobb lenne az esélye a sikerre, ha volnának segítők... és ez nem is lehetetlen, elvégre egy pisztolyt egy déjá is el tud sütni... igaz, azok nagyon szelídek. De talán azt mégsem akarják, hogy becsemegézzék az agyukat...

—Vannak a házban fegyverek? Van pisztolya a gazdának? - kérdezte a fiút.

—Hogyne volna, nagyon fél a betörőktől, két pisztolyt is mindig magánál hord, meg vadászni is szokott, van egy csomó fegyvere, távcsöves puskája is meg minden, de azok nincsenek nála, azokat külön szobában tartja.

—Aha... ezt jó tudni! Te biztos tudod, hogy merre van az a szoba.

—Persze, épp most mentünk el mellette, de nincs kulcsom hozzá.

—De a gazdának van... - somolygott Isin. —Mikor érünk oda hozzá?

—Ott van a szobája, ott az ajtó mögött, általában ott szokott lenni... de nekem tilos bemennem oda... - szepegett a fiú.

—Neked amióta találkoztunk, az tilos, amit én megtiltok! Kopogj be szépen, és mondd, hogy vendége érkezett, itt vár az ajtó előtt, hogy bejöhessen! És ha megkérdezi hogy miért te szólsz neki erről, mondd, hogy mert téged talált meg a vendég, és mással nem találkoztál amíg idevezetted.

—Meg fog verni. - suttogta a kisfiú.

—Amíg meg nem tudja ki a vendég biztos nem, utána pedig már nem lesz módja rá, mert megvédelek... na, mássz már ki a székből és tedd amit mondtam! - azzal Isin félrehúzta a széket hogy ha kinyílik az ajtó, ne láthassa senki, ő maga is oldalra állt, Jellír pedig nem mert ellenkezni és bekopogott.

—Ki az?

—Jellír vagyok Hudár bácsi kérem... ne tessék haragudni, de fontos vendég érkezett, itt vár a gazdára az ajtó előtt...

—Ki az?!

—Nem tudom, de azt mondja nagyon fontos... bemehet?

—Megnézem ki az. - majd pár pillanat múlva nyílt is az ajtó. Isin most igazán idegesen pillantott körbe, de senki nem járt arra. S így aztán alig hogy Hudár úr kipillantott, azt látta, hogy közvetlen közről egy igazán tekintélyesen kinéző pisztolycső mered az arcába!

—Befelé de gyorsan! - sziszegte neki Isin.

A férfi nem ellenkezett, elsápadt és hátrált néhány lépést, már amiatt is, mert nem tudhatta, Isin egyedül van-e, vagy vannak társai is – erre Isin beléphetett a szobába, és követte őt a déj is, meg Jellír is, mert egyikük sem mert odakint maradni. A déj a kerekas széket is betolta oda, ne maradjon kint árulkodó jelnek.

Amikor a gazda látta hogy csak ennyien vannak, megkönnyebbült az ábrázata.

—Mi ez a hülyeség, kölyök, tedd le azt a fegyvert, nem adok egy vasat sem, és tudom, hogy úgysem mered elsütni!

—Ebben a maga helyében cseppet se lennék biztos, ugyanis már öltem férfit, jobb ha tudja.

—Nem hiszem, de ha hinném az sem jelentene semmit – ez a pisztoly nem hangtompító, vagyis ha lősz vele, meghallja mindenki, ideszaladnak és lebuksz!

—Teljesen igaz, de majd azt mondom, hirtelen felindulásomban cselekedtem.

—Mitől lett volna ilyen felindulásod?

—Például mert maga gúnyolódni kezdett velem, hogy kicsi a taréjom. Teljesen hihető lesz, gyakran kaptam már ilyen gúnyt. Erre én lőttem. Majd kifizetem a pénzbüntetést.

Hudár magabiztossága mintha megingott volna e szavak hallatán.

—Ez nem így lesz, mert az embereim megölnék téged a halálom miatt.

—Nem hinném, mert az már szándékos gyilkosság lenne, nem hirtelen felindulásból elkövetett.

—Hogyisne lenne az, te megöltél engem, a gazdájukat, mire ők felháborodtak!

—Mondhatják ezt, de a bíróság ezt vagy beveszi vagy nem.

—Nagyon jó ügyvédek vannak.

—El is hiszem, de ha maga már meghalt, az ügyvédeknek nem lesz érdekük hogy védjék az embereit, mert nem lesz aki fizessen nekik!

—De amikor épp vernek agyon téged az embereim, nem fognak erre gondolni, nem olyan okosak mint te! - vigyorgott kajánul Hudár.

—Ezen kár vitatkozni, ugyanis ha most nem lövöm le, azzal se megyek semmire, hiszen nem hagyná, hogy szépen kísértáljak innét.

—De igen!

—De nem hiszek magának. Ehelyett azt parancsolom, hogy üljön be ebbe a kerekesszékekbe, és a déja majd odabilincseli. Akkor már nem árthat.

—Te olyan hülye vagy hogy azt hiszed, hagyom hogy életépét csinálj belőlem?!

—Szó sincs ilyesmiről, senki nem fog az agyában turkálni. Csak azt akarom hogy nyugton maradjon, amíg kifosztom a szobáját. Ne izguljon, marad pénze elég, megér ennyit az élete.

—Én inkább megkockáztatom, hogy nem mersz löni! - és Hudár keze lassan a zsebe felé mozdult.

—Rosszul teszi ha revolverhőst akar játszani uram, mert egészen biztos hogy akkor lövök! Hiszen gondoljon csak bele, akkor már semmi veszténivalóm, s az életem nekem is drága!

Hudár keze eltávolodott a zsebtől.

—Nem bízom benne, hogy ha beleülök a székekbe, te utána életben hagysz!

—Miért is ne?

—Mert akkor félhetnél a bosszúmtól.

—Nem fog maga tudni bosszúskodni nekem akkor sem, ha él.

—Hogyne tudnék!

—Nem marad rá elég pénze.

—Ne tréfálj kölyök, a pénzem nagy része nem itt van hanem a bankban, és nem vagyok olyan hülye, hogy kiadjam a jelszavamat, mert a vagyonomat az életemnél is jobban szeretem!

—Nincs a bankban egy vasa sem. - válaszolta nyugodtan Isin, és megnyomta a zsebében a kis jeladó gombját, amivel Lallát értesítette, hogy kezdje meg a lány az átutalást.

—Ne hülyülj meg, én csak tudom hogy van, ma reggel néztem meg az egyenleget!

—Nézze Hudár úr, maga azt hiszi most, hogy azért akarom a székekbe költöztetni, hogy utána kiszedjem magából a számla kódját. De bebizonyítom, hogy téved. Ott a sarokban a számítógép, menjen oda elé, de csak nagyon lassan mert az első gyanús mozdulatra lövök, aztán kapcsolja be, és ellenőrizze, *most* mennyi pénz van a számláján!

E magabiztos szavak hallatán a férfi elsápadt, de megtette amit Isin mondott neki. Amikor feltűnt a képernyőn a számlaegyenleg, úgy elkezdett remegni a térde, mintha ő volna nyomorék, nem Jellir. Ott ugyanis nem néhány millió virított, mindössze ez a szám:

—271.-

Ezt az összeget amiatt hagyta a számlán Lalla, mert ha egy számla nullára megy, azt a bank számítógépe jelezni szokta ide-oda, s nem akart felesleges feltűnést.

—Ez... ez nem lehet igaz... - hebegte Hudár.

—Na ha elhiszi hogy nem a pénzére vadászom, akkor most beül szépen a székekbe, hogy legalább az életét megmentse, ha a pénzét nem is tudja! - mondta neki Isin

szinte barátságos hangon.

A férfi ellenállása e pillanatban annyira meg volt törve, hogy a hangulatát érzékelő déjá tudta: most kell cselekednie! Mögé tolta a széket, és Hudár egy hang nélkül belezöttyent.

—Jellír, bilincseld oda! - parancsolta Isin.

A kisfiú engedelmeskedett. Most Isin elszedte Hudár pisztolyait, egyiket megtartotta magának, tartalékba, a másikat odaadta a déjának.

—Nesze, de csak akkor használd ha nagyon muszáj!

—Mi a szándékom vele? - mutatott a férfira.

—Mindenekelőtt kösd be a száját.

—Legjobb ha rögzítjük a fejét neki is csavarokkal.

—Nem, annak nyoma maradna. Tömd be inkább valami zsebkendővel, és kösd is be, ki ne köphesse a rongyot.

A déjá megtette de így szólt:

—Felismer majd, ha életben hagyod.

—Ennyit én is tudok!

—Annak is nyoma lesz ha megölsd.

—Lesz itt nyom attól tartok épp elég, de pont Hudárnál semmi. Erre biztos módszerem van. - válaszolta a fiú nyugodtan.

—Én igazán nem szeretnék beavatkozni, de azt ígérted neki, hogy életben hagyod! - figyelmeztette őt a déjá.

—De hazudtam. - vigyorgott gúnyosan Isin.

—Az aljasság!

—Persze hogy az. De épp te a déjá kell hogy ismerj ősi legendákat az emberekről, hogy azok mennyire aljasak, hazugok, kegyetlenek... különben talán nem is hazudtam. Nem én ölöm meg őt.

—Hát?

—A zene. - azzal Isin kiszedte saját füldugóit, berakta őket Hudár fülébe, majd bekapcsolta az emberzenét, teljes hangerőre állítva. Ezután nem is törődött tovább a székben vergődő férfival, hanem amíg annak haláltusája tartott, letörölt minden adatot Hudár számítógépéről.

—Azt hiszik majd, hogy megőrült, sőt, inkább hogy szívrohama volt... - magyarázta a déjának. Közben azonban pillantása Jellírré tévedt, s látta hogy a kisfiú szinte földöntúli boldogsággal az arcán nézi Hudár vergődését. Végtelenül örülhetett, amiért a gyűlölt gazda a szeme előtt pusztul el. De közben néha rá Isinre is pillantott, s ilyenkor tekintetében mély csodálat tükröződött. Némi félelem is, de csodálat is, tisztelet, sőt, talán-talán szeretet is! Ez nagyon jólesett neki.

—Hát ez azért tényleg aljasság volt. - dűnnyögte a déjá.

—Szerintem semmivel sem nagyobb, mint amit veled akartak tenni... vagy szívesen cserélnél helyet vele? Mert amint látom már kiszenvedett, semmi akadálya, hogy visszakötözzelek a székbe!

—Azt azért nem akarom ám...

—Akkor most inkább azon törjük a fejünket, miként segítsünk a többieknek.

A déjá tekintete megenyhült.

—Kezdek rólad jobb véleménnyel lenni... már azt hittem csak az a célod, hogy elszedd a pénzét, és megöld, hogy ne maradjon a tolvajlásnak nyoma!

—Tényleg az a fő célom, de azért valóban segíteni akarok a nőkön. Halljuk Jellír,

hol van a többi déjá?

—Hát a pincében, egy nagy teremben!

—És hogyan megy ez, azért bármilyen szelídek vagytok is – nézett a déjára Isin – nem hiszem hogy csak úgy simán hagynátok, hogy elhurcoljanak benneteket az életpéphez!

—Nincs módunkban ellenkezni, mert egytől-egyig mindönket megkötözve szállítottak ide, amikor Hudár megvásárolt minket. Úgy meg vagyunk kötözve ott a pincében, mint egy kötözött sonka. És van Hudárnak négy erős férfia is, akik úgy egyesével bepakolnak minket ilyen székekbe, aztán ez a kisfiú kell hogy áttoljon minket oda, ahol majd beillatosítanak minket, és megsütögetik kezünket-lábunkat. Én a harmadik voltam, de akad ott még majdnem negyven.

—Így mindenesetre értem az időpontot – tűnődött Isin – csodálkoztam hogy a szakács ennyi sok nőt el akar készíteni estig, nem hittem volna hogy győzi a munkát, de ha nem akarja mindet feldolgozni csak így székekbe bekötöztetni, akkor lett volna rá ideje, feltételezem hogy csak két-három déját akart megsütni teljesen, a többi életpéphez kellett volna... no, akkor én amondó vagyok, hogy először is te déjá... izé... azt hiszem ideje, hogy bemutatkozz!

—A nevem Indencsi.

—Hát akkor kedves Indencsi, szedd ki a székből ezt az agyabáló szörnyeteget, és rakd a hulláját oda a fotelba! És kérem vissza a füldugóimat.

—Te tényleg emberzenét hallgatsz?!

—Sőt, nagyon tetszik... de mit csodálkozol ezen, hiszen mondtam már, hogy ember vagyok!

A déjá csak a fejét csóválta erre.

—Hát te nem akarod meghallgatni? - kérdezte Jellírt Isin, kötekedő hangsúllyal.

—Nem, nem, elhiszem én azt anélkül is, bácsi kérem!

—Akkor most jól teszitek, ha megkeresitek a fegyverraktár kulcsát!

Ezt bizony kereshették jó félóráig! Nem volt benne Hudár zsebében. Végül az egyik fiók mélyén találták meg. A fiók is be volt zárva, de annak a kulcsa már ott lógott szerencsére Hudár hullájának nyakába kötözve. Ezt a kulcsot most leszedte a láncról Isin, a helyébe rakta a fegyverraktárét, és a maga nyakába akasztotta.

—Attól tartok, nem fog sikerülni kinyitni észrevétlenül a fegyverraktárat... - szolt tűnődve a déjá.

—Ez először is nem biztos, másrészt viszont a legfőbb célom nem az, hogy mi kinyissuk, hanem hogy *más* ki ne nyissa... - válaszolta Isin mosolyogva.

—Mégis, miként gondolod ezt a kiszabadítást?

—Sok függ a körülményektől. Például hogy hány férfi van itt a házban, és ezek közül hányan lehetnek a pincében. - s mert e szavaknál a kisfiúra nézett, az így szolt:

—A pincében nem sokan vannak, mert a konyha a földszinten van.

—Magam is így gondolom. - felelte Isin. —Már a földszint is elég üresnek látszott; feltételezem hát, hogy a pincében tényleg csak azok lehetnek, akik a déjakkal foglalkoznak. Azaz, most mindenekelőtt menjünk le a pincébe a lifttel! De hogy ne legyünk gyanúsak, javaslom hogy Indencsi üljön bele ebbe a székbe, és tegyük rá a kezére a bilincseket is, persze nem zárom be azokat, és a fejét sem kell még odacsavarni. Aztán tolja a széket Jellír!

Ebbe a déjá bele is egyezett, és oda is értek a lifthez, és jó hogy nem kísérleteztek útközben a különben rácsos ajtajú fegyverszoba kinyitásával, mert

hárman is elhaladtak mellettük a folyosón, de gyorsan, sietős léptekkel. Úgy tűnt, számosan készülődnek az ünnepségre, mindenkinek van valami fontos dolga. Isin meg is kérdezte:

—Hol akarják a vendégeket fogadni?

—Van a legfelső emeleten, az ötödiken egy hatalmas terem, oda várnak mindenkit.

—Hm... ez adott nekem egy ötletet... - és Isin sátánian vigyorgott. —Előbb azonban legyenek szabadok a déják, már amiatt is, mert nem szeretném ha többek karját sütögetnék mint eddig, az nagyon fájhat...

—Te vagy a főnök... - bólintott engedelmesen a déjá nő.

—Akkor befelé a liftbe!

A pincébe érve Indencsi ki akart szállni, de Isin nem engedte.

—Maradj csak benne, de a kezeidet szedd ki a bilincsekből, és nesze itt egy pisztoly, ki van biztosítva tehát vigyázz! Te meg kölyök vedd le a mellényedet és terítsd az ölébe, hogy eltakarja a pisztolyt!

—Mit akarsz tenni?

—Jellír betol téged a terembe ahol voltál, mintha én hoztam volna egy új déját. Aztán hogy betolt, azonnal csukja be mögöttünk az ajtót! És akkor minden külön figyelmeztetés nélkül minden férfit le kell puffantani, aki csak ott van. Ez csak egyszerű, nem?

—Izé.. én még sosem öltem...

—Hidd el, engem nem zavar ha most kezded el.

—De, hm... skrupulusaim vannak...

—Remélem nem fertőző.

—Az azt jelenti, hogy erkölcsi aggályaim...

Isin erre szó nélkül megragadta a nő érzékelőit, behúzta a csavarok közé a fejét, s elkezdte behajítani a csavarokat. Indencsi persze azonnal elkapta a fejét.

—Hé, mit csinálsz?!

—Életpépet belőled. Mert nyilván ezt akarod!

—Dehogyan!

—Pedig vagy ölsz, vagy téged ölnek meg, plusz a társnőidet is.

—Hát... remélem menni fog...

—Egészen biztosan. Nem olyan nehéz ám meghúzni azt a kis elsütőbillentyűt...

—Bácsi kérem, én is lőhetnék?! - rángatta meg izgatottan Isin ruháját a kis nyomorék.

—Attól félek, akkorát rúg majd a pisztoly, hogy simán a földrelök téged, nem fogsz tudni megállni a nyomorék lábaidon!

—Bánomisé, de legalább egyvalakit hadd öljek meg, és úgyis van ott valaki aki állandóan csak pofozott, meg sokszor beleköpött a levesbe amit odaadott nekem, és muszáj volt megennem, mert más nem volt amit adtak...

—Nesze, de most aztán nagyon vigyázz mert ez is ki van biztosítva! Jól rejtse el, és figyelj a szavaimra: Semmiféleképpen nem lőhetsz, kizárólag csak akkor, ha előbb becsukta az ajtót! Mindenféleképpen be kell csuknod, egyáltalán semmilyen körülmények közt sem lőhet semelyikünk sem, akármi történik is odabent, CSAK akkor, ha az ajtó már csukva van! Ez a legelső dolgod, akkor is be kell csukni, ha valaki odabent azt üvölti neked hogy ne csukd be! Másképp kihallatszik a lövés! És akkor lebukunk és nem biztos hogy életben maradok! De ha úgy lesz, előbb mindenképp megöllek, az biztos is!

—Becsukom ember bácsi kérem, becsukom ígérem! Ó hogy mekkora megtiszteltetés, egy igazi ember harcostársa lehetek!

—Úgy van, nagyon becsüld tehát meg magadat! És most nyomás, told a széket de gyorsan ám!

Jellír nekiiramodott, és ez nem túlzás, mert rátámaszkodott a szék alumíniumfogantyújára, s így hogy lábai nem kellett megtartsák a súlyát, csak lökték előre, tényleg nagyon gyorsan gurult a folyosón. Persze, ha valami akadályt észrevesz, nem tudott volna időben megállni, de nem volt semmi akadály. S hamarosan egy jókora ajtó elé értek. Idelent nem volt minden olyan szépen, drágán berendezve mint a fentebbi szinteken, a falakon és a mennyezeten vaskos fűtés-csővek futottak a messzeségbe, valahol víz zubogott, transzformátor zúgása is hallható volt... a környezetnek megfelelően az ajtó sem valami diszes portéka, hanem csak egy erős sarokvasakon nyugvó, vastag faalkotmány. Természetesen nem is hangszigetelt, de Isin remélte, amilyen vastag, a lövés zajának nagy részét felfogja. Különbben sem találkozott idelent senkivel sem, ha meg becsukja az ajtót, tán nem hallatszik fel a földszintre. És ha felhallatszik, akkor sem biztos hogy lövésre gondolnak rögvest.

—Hogyan szoktad ezt kinyitni? - kérdezte kételkedően Jellírtől.

—Schogy, bácsi kérem, az nekem nem menne, de kopogok ha zárva van...

—Akkor tedd azt most is!

A kisfiú megtette, s kisvártatva ki is nyílt az ajtó. De már nyílás közben hallatszott odabentről:

—Na most aztán jóideig elmaradt ez a kis taknyos, de meg is kapja a magáét! Viszont nem taknyolom össze a mancsomat hogy képen vágjam, rúgok inkább akkorát a valagába...

Az ajtónyitó tehát Jellírré számított, eléggé meglepődött azon, hogy egy ismeretlen valakit, Isint látott maga előtt! Aki különben átvette Jellírtől a szék tolását, s alig tárult fel az ajtó, betolta oda a déját.

—Hát te meg ki vagy?! - kérdezte az ajtónyitó férfi. Rajta kívül négyen voltak még ott férfiak, és nyolc, székbe kötözött déjá, meg számos aki csak úgy a padlón, a hideg betonon feküdt meztelenül, megkötözve.

—A Friss Hús cégtől jöttem, nem mondta a gazda, hogy szállítmány érkezik? - kérdezte csodálkozó hangon Isin.

—Nekem nem, de ha már eleve így előkészítve hoztátok, minek ide hoztad, nem mondta ez a kis hülye, hogy hová kell vinni őket?! - kérdezte a férfi, aki természetesen nem ismerte fel, hogy ez ugyanaz a déjá, aki nemrég még itt volt.

—Mit tudom én, azt mondta hogy ide kell hoznom... - vont vállat Isin, azzal fejét félrefordítva az ajtó felé pillantott. Láta hogy a kisgyerek nekigyűrűződik az ajtó-szárnynak, de meg sem bírja mozditani.

—Hadd segítsek! - lépett oda hozzá.

—Hagyd csak, hiszen viheti máris a földszintre... - kezdte a férfi, de Isin meglökte az ajtót ahogyan csak bírta, s az becsapódott. Minthogy eddig ennek támaszkodott a kisfiú, emiatt most a földre esett, de ez nem vette el a kedvét, felkacagott, s előrántotta a ruhája alól a pisztolyt. Isin is előkapta a magáét, és tüzelt, arra is ügyelve hogy ne a legközelebbi férfira lőjön, mert azt nyilván a kisfiú veszi úgyis célba. Nem is tévedett, az a hasába kapta Jellír golyóját. Isin maga pontosan a homloka közepén talált el egy másik férfit, és bizony nagyot szólt a pisztolya a robbanólövedék miatt, aminek nyomán viszont a férfi fejéből mi

sem maradt - majd mire újabb célpontot kereshetett volna magának, csodálkozva tapasztalta, hogy több lövésre nem lesz szükség, mert a másik hárommal úgy tűnik végzett ezen rövid idő alatt is a déjája, olyan gyorsan lőtt!

—Hát ezt meg hogy csináltad?! - ámult. Ő maga ugyanis csak egyetlen lövést hallott a lány irányából.

—Hát, nem szívesen csináltam.

—Bánomiséen szívesen-e vagy sem, de hogy voltál képes erre?!

Indencsi vállat vont.

—Nekünk déjáknak gyorsak a reflexeink...

Eközben a kisiú már emelte is a pisztolyát, még mindig csak úgy a földön fekve, hogy föbelője a haslövést kapott férfit, de Isin így szólt:

—Megállj! Ne lövöldözzünk feleslegesen, van csendes módszer is! - azzal felemelt egy zsámolyt, és addig püfölte vele a férfi fejét, míg az teljesen nyilvánvalóan meg nem halt.

—Így ni! Csendes módszer, és micsoda pompás élvezet! Sokkal jobb, mint csak úgy simán lődözni!

Eközben Indencsi kiszállt a székből, és sorra minden déját megszabadított a kötelékektől, s ezen azok nem győztek álmélkodni.

—Nem tudom mi megy itt, de most tulajdonképpen mi a teendőnk? - kérdezte óvatosan az egyik déjá, nem is Isintől, mert meg ne haragítsa véletlenül valamivel, hanem Indencsitől.

—Igazság szerint fogalmam sincs nekem sem arról, mi megy itt - válaszolta őszintén a leány - én egyszerűen teszem amit ez a fiatalúr parancsol, aki különben azt állítja magáról, hogy igazi ember!

—Ember?! Hát a viselkedése alapján ez akár még igaz is lehet, de azért ez mégis nehezen hihető, mert ha idejönne egy emberekkel megrakott úrhajó, akkor nem egyetlen ember jönne ide, sőt, egyetlenegy sem, hanem még az úrből felégetnék a bolygónkat...

—Azt mondja, kém. És annyi biztosan igaz, hogy emberzenéket hallgat, ezt tapasztaltam...

—Ő igenis igazi ember, a gazdát is megölte emberzenével, és apukámat is, és ennek nagyon örülök, és ő az én nagy barátom, és azt mondta hogy elvisz egy olyan helyre, ahol senki nem fog bántani! - ellenkezett Jellír, azzal odacsámpázott Isin mellé, és a derekának támaszkodva, átölelte azt.

—Ahol senki nem fog téged bántani?! Csak óvatosan ezzel, mert ha ez az úr *valóban* igazi ember, akkor az a hely a számodra csakis a temető lehet, kicsikém... - mormogta nem is túl halkán a legidősebb déjá, és bátran nézett Isin szemébe.

—Eredetileg valóban meg akartam ölni - vallotta be Isin - de amikor tapasztaltam hogy nyomorék, elálltam ettől. Nyomorékot megölni valahogy nem méltó hozzám, abban nincs semmi pláne! A nyomoréksága megmentette az életét. Na de sok a szöveg: ne feledjétek, hogy cseppet sem vagytok biztonságban...

—Egy déjá soha sehol nincs biztonságban, és rövid az élete. - legyintett az egyik nő.

—Érdekes, én úgy tudom, hogy az élete sok száz év is lehet!

—Ha hagyják.

—Akkor el kell jutni egy olyan helyre nektek, ahol hagyják. És én tudok is ilyen helyet, de ugye sejtitek hogy a háziak nem hagynák szépszerével a távozásotokat?!

—Remélem van erre valami terved! - nézett rá bizakodva Indencsi.

—Bízol benne, mi?! - vigyorgott a fiú.

—Legalábbis igyekszem bízni...

—Örömmel közölhetem, hogy belém helyezett bizalmad nem lett méltatlanra pazarolva! - jelentette ki Isin szónokiasan. —Természetesen van tervem. Naná hogy van. - azzal Jellirre nézett. —Figyelj, ha egészen biztosan meg szeretnél szabadulni erről a rossz helyről, akkor most először is add vissza a pisztolyt, mert ha észreveszik nálad, lebuksz! Majd visszakapod, ha szükséges lesz.

A fiúcska visszaadta neki a fegyvert.

—Most pedig halljuk, mennyi idő alatt tudnád végigjárni a házat, úgy, hogy gyorsan bekukkantasz minden helyiségbe?

—Hát nem is tudom... még sosem próbáltam...

—Mondjuk, egy óra elég lesz?

—Talán...

—Akkor indulj, menj be mindenhova, és mondd meg mindenkinek akivel csak találkozol, hogy... - és Isin az órájára nézett - hogy menjen mindenki azonnal a nagyterembe, tudod oda amiről beszéltél nekem, ami az ötödiken van, mert a gazda hamarosan odamegy, és eligazítást akar tartani nekik, a teljes személyzetnek, hogy miként viselkedjenek majd az esti ünnepség alatt, meg addig kinek mit kell csinálni, mert ez nagyon fontos, nem szabad hogy elrontsanak valamit, meg többeknek jutalmakat is akar adni, most hogy ő herceg lett! Ezt az utóbbit ki ne hagyd, mert azt akarom, hogy *mindenki* odamenjen! Mondd meg, hogy menjenek oda, majd jön valamikor a gazda, várja meg mindenki, mert a gazda nagyon haragos lesz, ha valaki nem lesz ott, és elrontja az ünnepséget! Megjegyezted?!

—Igen, ember bácsi! De nekem is oda kell mennem?

—Persze, ha már az egész házat végigjártad, menj te is oda, de ne menj be, csak maradj az ajtó mellett kint, oldalt. Ő és ha valaki esetleg a kertben lenne, az is menjen oda. Szokott kint lenni valaki?

—A kertész, de az már megcsinált mindent amit kellett tegnap, és mára szabadnapot kért, mert nem szereti a vendégeskedést, azt mondta gyűlöli látni, amint a vendégek mindent összetaposnak!

—Remek, eggyel kevesebb gond. Na indulj, és várj nyugodtan, odamegyek majd én is, nem maradsz nélkülem, várj türelmesen! És alulról felfelé járd végig a házat, azaz először a földszintet, pláne azt a helyet ahol a már elvitt déjákat sütögetik, mondd nekik hogy azonnal hagyják félbe és menjenek fel, aztán haladj emeletről-emeletre!

A kisfiú elcsámpázott, Isin pedig leült egy padra.

—Most várunk legalább húsz percet itt nyugodtan, hogy legalább a földszint elnéptelenedjen! Addig masszírozzátok meg a vállamat, azt nagyon szeretem és meg is érdemlem!

Ezt meg is tették neki a nők, de Indencsi megkérdezte:

—És mi lesz ha összegyűltek odafent a személyzet tagjai? Kiszaladunk a házból?

Isin kacagni kezdett.

—Ez jó, kiszaladunk, hahaha! Páratlan a naivitásod! Hiszen észrevennének az ablakokból! Nem, kedveskéim, egészen mást teszünk!

—Mit?

—Jaj, próbálj már meg emberfejjel gondolkodni, menni fog ha nekikezdesz, hiszen

a déják okosak!

A lány elsápadt.

—Meg akarod ölni mindet?!

—Na végre kezded már kapisgálni! De ebben nektek is segítenetek kell.

—Nem fog menni.

—Hogy a fenébe ne menne, nem szeretek csúnyán beszélni de kezdesz baromimód idegesíteni! Hogyne menne! Fogsz egy fegyvert, odaállsz az ajtóba, és lősz mindenkire aki odabent van és mozog! És minél gyorsabban mert nem kizárt hogy azért a bentiek némelyikénél is lesz pisztoly! És mindaddig pufogtatsz amíg csak mozog valaki! Sokkal jobb vagy ebben mint én, az előbb tapasztaltam!

—De úgylis kiugranak az ablakon.

—Akkor a nyakukat törik és ez remek, de ha csak a lábukat, az sem baj, majd amikor lemegyünk, megöljük őket. És kuss legyen már, meg ne halljam még egyszer egyiktektől sem hogy nem megy az ölés, mert azt én ölöm meg, ugyanis aki így gondolkodik, az egyszerűen nem érdemli meg az életet! Ez a természetes kiválasztódás kedveskéim: vagy ti öltök, vagy benneteket ölnek meg! Sőt, ti gyorsan fogtok most ölni, de amikor titeket ölnek az lassú és fájdalmas, vagy nem?! De aki ragaszkodik hozzá csak szóljon, bekötöm egy ilyen székre és itthagynom, majd akik jönnek ide valamikor miután mi elmentünk, megtalálják, és nyilván örvendenek majd a csemegének!

—Mi a garancia rá, hogy ha ölünk és veled tartunk, akkor már többé nem leszünk bántva? - kérdezte az egyik déja.

—Semmi! Vagy hiszel nekem, vagy ülj be egy életpép-székre! Ez egy lehetőség neked.

A nők hallgattak. Nemigen voltak abban a helyzetben, hogy vitatkozhattak volna.

Vagy negyed óra múlva Isin feltápáskodott.

—Na hát akkor most indulás előre! Csak lassan és óvatosan! Nesze itt van egy pisztoly – nyomta az egyik nő kezébe a Jellírtól visszakért fegyvert – és ha találkozunk valakivel, habozás nélkül lödd le, most már nem óvatoskodhatunk – de remélem, mindenki az emeleten van már!

Elindultak, és Isin valóban nem sietett. Lelkiismeretesen benyitott minden helyiségbe, hogy ellenőrizze, üres-e. Sehol nem talált senkit. Erre felment a földszintre, de most nem a lifttel, hanem a lépcsőn. A nőknek intett.

—Ti most még maradjatok a lépcsőforduló mögött! - ő maga pedig a kijáráshoz lépett, és intett a légpárnás felé.

Azonnal kitárult annak ajtaja, és hozzásietett Lalla is és édesanyja is.

—Minden rendben?! Úgy aggódtam miattad, nagyon sokáig elmaradtál!

—A pasi halott, meg még halott pár szolgája is, de sokan vannak! Egy csellel felküldtem őket a fenti legnagyobb terembe, elengedtem a fogoly déját is, de most mielőtt akcióba kezdek, előbb ki kell nyírni a portást, mert a fegyverropogást meghallhatja!

—Ezt rám bízhatod.

—Épp ez a tervem. Menjetek oda a járgánnyal, és öljétek meg valahogyan, mondjuk itt van hozzá egy pisztoly...

—Nem kell, van nálam is egy. Csak nem szoltam eddig róla. - válaszolta édesanyja.

—De arra sem lesz szükség, van még sok injekcióm, majd ezt elintézem én! - bizakodott Lalla.

—Akkor tedd azt, de siess! És ha készen vagy gyere vissza ide, ha látom a légpárnást tudni fogom hogy minden rendben, és indulok fel az emeletre!

—Bírni fogsz velük?

—Állítólag van itt a házban egy rakás fegyver... na menj már!

—Szeretlek! - csókolta meg őt Lalla, azzal már szaladt is vissza a légpárnáshoz.

Isin türelmesen várt. Öt perc alig telt el, s a jármű már újra megérkezett. Isin ekkor már épp ment volna vissza a lépcsőfordulóban hagyott déjához, amikor látta hogy a járműből kiugrik Lalla és Bülbülkíni, és jönnek be hozzá. Megvárta őket.

—Hát ti?

—Csak nem képzeled hogy egyedül hagylak?! Úgyis végem lenne ha veled történik valami, akkor már inkább veled küzdök, hogy segíthessek!

—Ez a beszéd! Ezt szeretem hallani! Na gyere akkor, nézd meg, mennyi mindenkit megmenthetünk itt! - vezette le, és megmutatta neki a déját.

—No itt van mégegy déja - mutatta be nekik Lallát - az ő neve Lalla, és igazolhatja, hogy nem jellemző rám a déják bántása! Ő már rég velem van!

—Elhiszem, mert fel van öltözve... - bólogatott Indencsi.

—Akkor most induljunk és járjuk végig ezt a szintet is! Óvatosan, csendben!

Sehol nem találtak férfit, de a konyhában - ami jó nagy volt - ráleltek a már korábban odavitt három déjára. Kettejüknek már meg lett pirítva kezük-lábuk, a harmadiknak csak a jobb keze. Iszonyú kínok közt vergődtek a székeikben, de még csak nem is jajgathattak.

—Engedjétek el őket - parancsolta Isin - és majd el kell vinnünk mindet magunkhoz. Remélem felgyógyulnak.

—Ha így maradnak, biztos nem. - csóválta a fejét Lalla. —Sőt, nemcsak nyomorékok maradnának, hanem elpusztulnának vérmérgezésben. Az égési sérülésekből ugyanis toxikus anyagok kerülnek a véráramba, ami túlterheli még a déják különben igen erős immunrendszerét is, és ebbe belehalnak.

—Akkor mi a teendő?

—Természetesen amputálni kell a végtagjaikat. Az égett rész fölött pár centivel. Idővel úgyis kinőnek. És igazság szerint az amputált sebhely még érzéstelenítés nélkül is kevésbé fáj, mint ez amit most éreznek.

—Akkor tedd azt, de ne most, most nem vagyunk felkészülve a vérzés-csillapításra. Remélem kibírják így is amíg hazaérünk velük.

—Egészen biztos hogy kibírják - válaszolta a leány - mert most mindjárt teljesen elkötöm könyék és térd felett nekik, ez még a fájdalmaikat is csökkenti, és a véráramlást is megakadályozza, az meg hogy a kötés alatti rész elhal mit sem számít, hiszen úgyis amputálni akarom majd! - azzal ahogy mondta, úgy is tett.

—Ti addig vegyetek magatokhoz valami kést vagy nyársat - intett Isin a többieknek - és ha szükséges, ne habozzatok azt használni is!

A nők engedelmeskedtek, bár láthatóan igencsak fanyalogva. Úgy látszott a déják valóban szelídek - még akkor sem szívesen harcolnak, ha az életükről van szó, és megparancsolják nekik.

—Úgy látom a pofázmányotokon, hogy a mészárlás java rám marad! - gúnyolódott rajtuk Isin.

—Hiszen te az ember ezt úgyis élvezed! - felelt vissza az egyik déja.

—Nem is titkolom, épp csak azt nem tudom, elég leszek-e hozzá egymagam... mert ha nem, az nektek régen rossz lesz! Úgyhogy tessék kitenni magatokért!

Nemsokára mindenesetre otthagyták a konyhát, benne a nyomorék, mert megsütögetett déjakkal, és mentek tovább. A földszinten senkit nem találtak, erre következett az első emelet, majd a második – Isin aggódva nézte az óráját. A Jellírnek mondott egy óra háromnegyede már eltelt.

Odaértek a fegyverszobához. Isin előhalászta a kulcsot, és kinyitotta. Odabent valóságos fegyverarzenál fogadta! A falakon vagy harminc vadászpuska, távcsövesek és távcső nélküliek, revolver is vagy egy tucat, karabély, géppisztoly... —Jó hogy lángszórója és aknavetője nincs! - álmélkodott Isin.

—Aknavetőt valóban nem látok, de a lángszóró ott van a sarokban, csak az a három láda lőszer eltakarja! - válaszolta Lalla.

—Na figyelj csak, te mint sok évtizedes vénasszony mindenhez értesz...

—A fegyverekhez nem, ha arra gondolsz.

—Igen, arra, és ha nem értesz hozzájuk akkor is zseni vagy. Azonnal válasszon mindenki egyet ami tetszik neki, de ha nem tetszik akkor is, és töltsétek meg, de csurig ám, legyen tartaléktár is, a fegyvereket biztosítsátok ki, segíts nekik ebben Lalla drágám, aztán usgyi fel az emeletre!

Mindezzel megvoltak épp mire eltelt az egy óra. Isin azonban precíz volt, s távozásuk után bezárta a fegyverszoba ajtaját.

—Azért járjuk csak végig a többi emeletet, de csendben, bár kissé gyorsabban mint eddig!

Senkit nem találtak, Jellír jó munkát végzett, mindenki a nagyteremben lehetett eddigre. A déják mondták is Isinne, hogy ne aggódjon, hallanák a receptoraikkal, ha a közelükben volna bárki férfi, sőt, hiszen hallják is hogy van itt nem is egy férfi, de a fölöttük levő emeleten!

—Jó. Akkor most ti maradjatok itt, nagy csendben, én azonban előremegyek – mondta nekik Isin – és csak akkor jöjjetek ha kiáltok vagy lövést hallotok! De anyám jöjjön velem, egy felöltözött nő, ha nem déjá, nem fog gyanút kelteni! A pisztolyt anyám rakd a ruhád alá!

—És mi lesz azzal ami nálad van?

—Én is a ruhám alá rakom.

—A pisztolyt lehet, de a géppisztolyt amit szorongatsz, miként rejtet el?

—Na egyet találhatsz!

—Attól tartok sehogy.

—Eltaláltad, nem kapsz semmit!

—De akkor észreveszik!

—És mit gondolsz, mi lesz az első dolga annak, aki észreveszi?!

—Segítségért kiabál.

—Tévedsz. Menekülni fog.

—Ez igaz. De ez jó nekünk?

—Naná! - azzal Isin nem is fecsérelt több szót a témára, hanem futni kezdett felfelé a lépcsőn. Bülbülkini a nyomában. Hamar fel is értek, és széles folyosóra jutottak, amiből azonban mindössze négy ajtó nyílt: egyik oldalon a férfivécé, másik oldalon a női vécé és a lift, velük szemben pedig a díszterem ajtaja nyílt. Nagy, kétszárnyas, átlátszó ajtó, igen vastag üveggel. Oldalt a kis nyomorék fiúcska ácsorgott, igencsak türelmetlenül, a falhoz támaszkodva, a folyosón meg hat férfi is őgylgett. Ezek amikor meglátták hogy Isin géppisztollyal a kezében

száguld felfelé, azonnal úgy cselekedtek, ahogyan Isin azt előre megjósolta: megfordultak, és menekülni kezdtek. Igaz, Isin anyjának is igaza volt, mert akadt olyan is, aki kiabált.

Természetesen az egyetlen irányba menekültek amerre lehetett: a nagyterem felé. A vécékbe bújni nem sok értelme lett volna, a liftet meg amíg felhívják, simán miszlikbe lövik őket!

Persze így sem sokáig menekülhettek: Isin arca sátáni vigyorra húzódott, s kezében felugatott a géppisztoly. Minthogy életében először lőtt ilyen fegyverrel, a pisztoly vadul ugrándozott a kezében, szórta mindenfelé a lövedékeket. Majdnem lekasabolta Jellírt is. Szerencsére a kisfiúnak volt annyi esze hogy a földre vesse magát. De még ott is boldogan kiáltozott:

—Éljen! Végre megérkezett az én hatalmas emberbarátom!

A lövések ripityára törték a különben vastag üvegajtót. És lekasabolták a menekülőket, meg még jónéhány odabenti férfit eltaláltak. És tényleg sokan voltak odabent, de ez Isint nem zavarta.

—Anyám, tied a két budi, ezeket bíz rád! - kiáltotta, majd odaállt az ajtóba, és nem kímélve a löszert, ide-oda kaszált a fegyverrel, nem is nézve kire lő.

Aztán a tár kifogyott. Eddigre már elhallgattak az először felcsendülő sikolyok, és senki nem is mozgott, kivéve néhány sebesültet, de Isin úgy gondolta, biztos ami biztos, és nekikezdett tárat cserélni. Az üres tár könnyen ki is jött a fegyverből, a telit is hamar előhalászta a zsebéből, de valamiért – talán mert izgatott, remegő kezekkel akarta azt berakni – ez nem sikerült. Végülis életében először próbált tárat cserélni géppisztolyban...

S most kiderült, hogy mégsem mindenki halt meg! Mert most tőle talán öt méterre felugrott egy nagy, erős férfi. Ráadásul késsel a kezében!

—Most meghalsz te rohadék! - rikoltotta, és Isinre vetette magát...

Ekkor azonban valahonnét lövés dörrent, s a férfi melléből vérszökőkút spriccelt elő...

Isin megfordult, és Lallát látta maga mögött, sápadt arccal.

—Azt hiszem mindjárt elokádom magamat... - nézett körbe a teremben a leány.

—Nyugodtan, tedd csak ami jólesik, szerintem itt az senkit nem fog zavarni! - veregette meg bátorítóan a vállát Isin, majd végre mégis sikerült egy mozdulattal beletennie a tárat a géppisztolyba.

—A csudába is, persze hogy nem ment eddig, amikor fordítva próbáltam! – morogta. —De most végigjárom itt mindenkit, és biztos ami biztos, mindnek szétlövöm a fejét... - és úgy is tett.

—Te meg Indencsi – fordult közben hátra – szaladj le és nézd meg, nem ugrott-e ki valaki az ablakon, és ha igen, öld meg! Nem láttam ugyan hogy sikerült volna valakinek kiugrani, de hátha!

Ám mint kiderült, ilyen nem akadt.

—Hát akkor örülhettek lányok, mert tulajdonképpen teljesült az óhajotok, s egyedül mészároltam le mindenkit! De most legyetek olyan jók, és cipeljétek fel nekem a gazda hulláját! Majd Indencsi lesz olyan jó, és megmutatja melyik szobában van! A portás hulláját is hozzátok ide, meg a szakácsét is!

—A portásé is a kocsimban van – mondta Lalla – mert volt annyi eszem hogy ne hagyjam a helyén! Ha egy portás nincs a fülkéjében még nem olyan gyanús, csak elbóklászott valamerre, de ha halott, az már szembeszökő.

—Remek, akkor cipeljétek őt is ide fel, persze használhatjátok a liftet is.

Mint kiderült, a portással Lalla a kedvenc injekcióját használva végzett, de most Isin odatétette a férfi meg a szakács tetemét a többi vendég közé, majd szétlőtte a fejüket.

—Ezt meg minek? - kérdezte Lalla.

—Hogy azt higgyék a rendőrök, velük is a gazda végzett. Így egyértelmű mi okozta a halálát, nem fogják felboncolni, nem keresnek mérget...

—A gazda?

—Persze. Mit gondolsz, miért hozatom fel?

—Hm...

Mikor a többi nő felhozta a férfi tetemét, Isin mindenekelőtt elvette Lalla vadászpuskáját, és főbelőtte vele a már halott milliomos herceget. Ezután a vadászpuskát letörölgette mindenütt, majd nagy műgonddal az egyik halott kezébe adta, sőt, annak kezét sok helyen rárakta a fegyverre, hogy számos ujjlenyomatot hagyjon rajta. Ezután saját géppisztolyát pucolta tisztára önnön ujjlenyomataitól, és azt igazgatta Hudár úr kezébe.

—Így ni! - nézett végig elégedetten. —Csak még egy apróság hiányzik ahhoz, hogy ez az egész tökéletes legyen... - és elvette Hudár zenelejátszóját, keresett egy számítógépes csatlakozót, és feltöltötte emberzenékkkel. Aztán a Birodalmi Induló közepére állította azt be, majd berakta a füldugókat a férfi fülébe.

—Így ni! Nem létezik, hogy erre ne azt mondják, hogy a gazda megkísértette a sorsot, milyen kemény legény ő, nem hal meg az emberek zenéitől – és igaza volt mert valóban nem halt bele, de megőrült, s emiatt lemészárolta az összes alkalmazottját, de ráfázott, mert halála előtt az egyiknek még sikerült őt lelőnie! Na és akkor most lányok legyetek nagyon elszántak, mert minél sebesebben el kell tűnnetek a házból! Lalla, te vezeted majd a légpárnást, de egyedül, nélkülem! Sokszor kell fordulnod míg mindenkit elviszel hozzánk. Én itt maradok, hogy ha jönne valami vendég túl korán, azt is lelőjem és felcipeljem ide, egypárral több vagy kevesebb ügysem számít, de te anyám menj az első fordulóval, hogy útbaigazítsd a többiek a házunkban hogy mi hogyan van! És leghamarabb a megégetetteket vigyétek! Aztán annyian préselődjete bele a légpárnásba amennyien csak tudtok, hogy minél előbb eltűnjete innen! Jellír veletek tart!

Ez aztán pontosan így is lett, és korai vendégek sem érkeztek, s Isinék még ebéd előtt sikeresen hazatérhettek mindahányan csak voltak. Sőt még az összes fegyvert és lőszert is elszállították eddigre, ami volt a házban – kivéve a díszteremben levőket. Sőt, az általuk vitt déjáhúst is visszaszállították, mert hátha jó lesz valamire...

* * *

Az esetből óriási szenzáció lett! Mindenki erről cikkezett. Isinékre senki nem gyanakodott, annak ellenére, hogy azért az csak kiderült, hogy Hudár úr a halála előtt kiürítette a folyószámláját. De még az sem tudódott ki, milyen számlaszámra ment a sok pénz, mert a bank ezt az információt nem adta ki, banktitokra hivatkozva. A rendőrség szerint Hudár úr megőrült az emberzenéktől, s amiatt cselekedett így, például hogy senki ne örököljön utána, a bank azonban azt mondta, neki mindegy hogy valaki örült-e, joga van mindenkinek oda utalnia a pénzét, ahova csak akarja, akár örülten is...

Ennél érdekesebb volt, hogy az is kitudódott, hogy sok déjá volt a házban, s

ezek eltűntek. Azon senki sem lepődött meg, hogy a déják ha tehették, megszöktek – de az is kiderült hogy valószínűleg fegyverek is vannak náluk, mert sokan tudták, hogy a hercegnek szép fegyvergyűjteménye volt, s ennek most hűlt helye! És emiatt bizony sokan félni kezdtek a környéken állítólag bolyongó, fegyveres déjáktól, habár a déják általában szelídek. De hátha ezek nem, elvégre ha tényleg szelídek lennének, nem vitték volna magukkal a fegyvereket... fegyver csak annak kell aki azt használni is akarja, vagy legalábbis nem tartja lehetetlennek, hogy *esetleg* használná...

Annyi mindenesetre biztos volt, hogy ezek után még nagyobb lett a tekintélye az emberzenéknek. Az valami félelmetes, mert lám, iszonyú dolgokat hoz elő a férfiakból! Aki meghallgatja, az vagy belehal, vagy ámokfutó lesz!

Bár most már jókora volt a gazdagságuk, Isin további napjai meglehetősen békeségben sőt unalmasan teltek. Bejárt továbbra is a palotába, és mosogatott. Jókora leszidást kapott a főszakácstól, amiért azon a bizonyos napon nem ment dolgozni, de nem rúgták ki, mert ha kirúgja őt a szakács, nem nyúlhatja le a fizetése egy részét... Isin meg azt mondta, elaludt.

—Akkor legalább később bejöhettél volna! - förmedt rá a férfi, és pofon akarta legyinteni, de Isin elhajolt előle.

Dolgozott hát tovább, hogy gyanút ne keltsenek, pláne mert világos volt mindegyikük előtt, hogy idővel szükségük lesz újabb akcióra, mert mintha túl sokan volnának... igaz, Lalla azt mondta, hogy meglesznek ők abszolúte mindenféle luxuscikk nélkül is, egy csomó ügyis van már náluk, és igazán nem tartanak igényt naponta főúri lakomákra – de pénz akkor is kell, mert mégis az volna az igazi, ha vehetnének egy saját úrhajót! A tervet ugyanis hogy elköltözzenek valami másik bolygóra ahol egyedül ők élnek, minden egyes megmentett déjá kitörő lelkesedéssel támogatta, sőt, a kis Jellír is. Akinék különben megműtötte a lábát Lalla, aki úgy látszik majdnem mindenhez értett, és bár a fiúcska lábai így sem lettek tökéletesek, de lényegesen jobban használhatóak. Persze a műtéthez szükséges eszközök sem csekély pénzbe kerültek, de ez nem zavarta őket, mert ügyis sok sebesült déjá volt náluk, akik mellé hasznos, ha van egy komplett műtőjük, sőt, úgy sejtették lehet ám hogy lesz idővel még számos újabb sebesült megmentettjük is...

A következő akciót azonban nem akarták elkapkodni. Mert bár ez a legelső sikerrel zárult, de eléggé megijedtek, mert utólag elemezve a történeteket be kellett lássák, nagy szerencsájuk volt, mert lényegében semmi sem úgy zajlott le, ahogyan azt előre eltervezték. Efféle pancser kivitelezést többé nem engedhetnek meg maguknak, mert ráfáznak!

És mindenekelőtt várni kell legalább két-három hónapot míg valami újabb akcióba kezdenek, mert ha túl gyakori az ilyesmi az gyanús lesz a hatóságoknak, aztán meg tereptanulmányokat is illene végezni...

Isin tehát szorgalmasan járt mosogatni, s bár eközben számos megaláztatásban volt része, de ezeket tűrte türelmesen, mert magában többnyire csak vigyorgott, hogy bezzeg ha tudnátok hogy nekem mennyi pénzem van otthon, meg hány nőm...

Mert eddigre már kipróbálta a szexet is a déjakkal, elsősorban természetesen Lallával, és ez nagyon tetszett neki. Azt meg jól tudta hogy gyakorlatilag minden magakorabeli fiú szűz még, sőt, bizony nem is kevés olyan

felnőtt kucsáj férfi akad, aki élete végéig soha nem jut nőhöz, egyhez sem, nemhogy többhöz...

Különben meg sokkal kevesebb megaláztatásban volt része, mint amire eredetileg számított. Végeredményben kizárólag a verekedésektől félt, bár tulajdonképpen ezekre is fel volt készülve, volt nála minden eshetőségre Lalla halálos injekciójából, de verést ritkán kapott, mert szorgalmasan dolgozott. Jól elvult ő ott a mosogató mellett, még az az előnye is megvolt e munkának hogy télen nem fázott, nyáron meg bár meleg volt, de akadt mindig kéznél friss, tiszta víz, majdnem hideg, amivel hűsíthette az arcát... és közben ábrándozott róla, milyen lesz az ő országa valami más bolygón, ahol ő lesz a legfőbb úr, mint a legidősebb férfi... különben is csak Jellir lesz rajta kívül férfi, de az úgyis nyomorék...

S bár minden biztonnal számos gúnyos megjegyzést tettek rá, de ezek javarészt nem is hallotta, mert miközben mosogatott, teljes hangerőre állítva dübörgött a fülébe a sok emberzene. Teljesen megszokta ezeket, a hagyományos kucsáj zenéket már túlságosan lassúnak és unalmasnak találta. Úgy vélte, ezeket egy igazi ember legjobb esetben is csak gyászindulónak tartaná... s ebben sokat nem is tévedett.

Már odáig jutott az emberzenék élvezetében, hogy merészelte megsaccolni, nagyjából melyek azok ezek közül, amiket egy ember romantikusnak tartana, s melyek az igazán harcias, indulószerű dallamok. Ténylegesen olyasféle lett a zenei izlése, mint egy igazi emberé.

Nagyjából két hónap telt el az első sikeres akciójuk után, amikor egy nap épp békésen mosogatott mint rendesen, ám egyszercsak jókora rúgás érte a lábszárát.

Meghökken. Ez olyasféle inzultus volt amire nem számított, és alaposan kizökkentette a kellemes hangulatából, holott épp egyik kedves földi zeneszámának hangjaira ábrándozott, amit – bár ezt nem tudta – Ajda Pekkan énekelt, a címe pedig ez volt: „Ben Aslinda O Gördüğün Cool Kadın Degilim”.

Ez egy szép romantikus ének volt, de természetesen egyetlen kucsáj férfi sem bírta volna elviselni hosszabb távon, mert tele volt kibírhatatlan ritmussal, plusz eléggé „déljásan” énekelt benne a nő...

Mindenesetre annyira volt azért önérzet benne, hogy ne tűrje tétlenül az efféle inzultust, és bár még azt sem tudta ki a rúgdosója, de teljes erőből hátrarúgott a sarkával, s csak azután fordult meg. Tiszta sor, ha sokkal erősebb a támadó, el fog futni, ez a legokosabb amit tehet, de azt megteheti úgy is, hogy előbb visszaadja a rúgást...

Talált is, jobban is mint remélte volna, mert amikor megfordult, egy hat éves apróságot látott maga mögött, akit a rúgása telibe gyomorszájon talált, s most a földön fetrengett és okádott hogy jobban sem kellett. Hiába, Isin már jócskán nagyobb volt, s bár a rúgása egy felnőtt férfinak csak valahová a lábszárába, térdébe vagy legfeljebb combjába ment volna, egy hatévest épp a gyomra magasságában talált el.

Lehalkította a fülébe harsogó emberzenét, s így hallotta amint a mellette dolgozó mosogatólegény ezt mondja:

—Na basszus, neked annyi, véged öcsém! Kínhalállal végzed, de meg is érdemled amilyen hülye vagy, hát hogy lehet így lerúgni a király fiát!

—Micsoda?! - sápadt el Isin. —Ez a tökmag a király fia?!

—Persze, ő XII. Borzalmas egyszem fiacskája, de hát nem látod rajta milyen díszes gúnyában van?!

—A királyfi nem jön le a konyhába, közénk!

—Egy királyfi oda megy, ahová akar... legalábbis ha a király megengedi neki. De miért is tiltaná meg, hogy a palotában kóboroljon?!

—Nincs is hercegi korona a fején!!

—Azt csak a hülyék hiszik, hogy a hercegi csemeték állandóan fémkalappal rohangálnak!

Időközben a kis királyfi összeszedte magát, s bár ömlött a könnye mint a záporosó, ezt kiabálta Isin felé:

—Ezt megkeserülöd! Apám ezért karóba húzat téged!

—De hát honnét tudtam volna, hogy ki áll mögöttem!

—Akkor is, fordultál volna meg, mielőtt rúgdosódni kezdesz, hogy lásd, kivel van dolgod! Ez így nem volt tisztességes!

—Miért, hátulról támadni rám tisztességes?! - vágott vissza Isin.

—Az nem támadás volt, csak azt akartam, hogy megfordulj és figyeljél rám végre!

—Akkor talán illett volna szólni előbb még ha királyfi vagy is, mert néma gyereknek apja sem érti a szavát, hát még én aki apád se vagyok.

—De hiszen már vagy negyed órája mást sem teszek csak üvöltözök neked te bunkó, te meg oda se figyelsz rám, pedig még azt is kiabáltam hogy a király fia vagyok!

—Nem hallottam, bocsánat...

—Nincs bocsánat, semmibe vettél, megaláztál!

—Csak nagyon hangosan hallgattam a zenét.

—Az nem mentség!

—Igazad van felség. Megtudhatnám, miért érdekesítetted hitvány személyemet ekkora figyelemre? - kérdezte Isin, remélve, ezzel elkerüli a további kínos vitát.

—Emiatt! - mutatott fel neki egy tányért a kisgyerek, aminek alján valami rászáradt ételmaradék volt, mintegy két négyzetcentiméteres darabon.

—Már bocsáss meg kérlek, de mi közöm nekem ehhez?

—Az, hogy te mosogattad el, és rosszul, holott nekem adtak enni belőle! Megérmelnéd hogy az orrodhoz vágjam, te piszok szolga!

—Miért épp az én orromhoz?

—Mert te mosogattad, te hülye mamlasz!

—Egészen biztos hogy valaki közülünk mosogatta, de miért lennék az épp én?

—Mert idelent mindenki más ezt mondja! - mutatott körbe a többi mosogatófiún. Akik kárörvendően vigyorogtak...

—Felség, ugye te szeretnél apád után a király lenni?

—Nemcsak szeretnék, az is leszek! Hatalmas király leszek, az egész Galaxist meghódítom, és a hozzád hasonló szemetek zsírjából szappant főzetek!

—De ugye igazságos király szeretnél lenni?

—Ne sértegetsz, persze hogy az leszek!

—Akkor remélem, megkérdezted a többi mosogatófiút, ugye, hogy miből gondolják, hogy épp én mosogattam el épp ezt a tányért?

A többiek arcáról lehervadt a mosoly. Nem számítottak rá, hogy Isin ilyen nyugodtan érvel majd. De Isin nyugodt volt, nem kapta el a düh, valahogy a sok-sok déjá közt ő is kissé nyugodtabb, hidegfejűbb lett mint ami szokásos a férfiak körében. Persze nemhogy egy déjá, de egy közönséges nő nyugalma sem érte

azért még el...

—Hát izé... nem, nem kérdeztem meg, de tudom hogy új fiú vagy itt, s azok szoktak hanyagok lenni!

—Szóval nem tudod hogy én voltam-e, csak úgy *véled*. Hát ne is haragudj de ez nem bizonyíték, te magad is tudod felség hogy nem bizonyíték, s képes lennél emiatt kivégeztetni engem?! Így kezdenéd az igazságos uralkodást?! S még hagyján is hogy tudod hogy nem vagy igazságos, de *mindenki más is tudná*, mert nézz csak körbe, mindenki téged figyel, és most képzeld el, tegyük fel valaki a többiek közül szándékosan hagyta ott a piszkot a tányéron, csak azért, mert remélte hogy rám fogsz gyanakodni, s most ha kivégeztetsz, röhög a markába, nemcsak amiatt mert velem kiszúrt, de *rajtad* is röhögni fog, hogy lám, ő mennyire be tudta csapni a kis királyfit! És ugye nem akarod felség hogy igazságtalannak is tűnj, meg még becsaphatónak is!

—Megérdemled a halált, mert belém rúgtál!

—De biztos te sem hiszed hogy akarattal. Mi lenne ha balesetnek fognánk fel?

—Ez nem baleset, ez hanyagság, gondatlanság, felelőtlenség, mert túl hangosan hallgattál zenét!

—De talán mégsem akkora bűn, hogy emiatt halált érdemeljek. Végére is nem gondolhattam arra, hogy épp a te felséges személyed fog lejönni ide a koszos konyhába, hozzánk, a pórnép közé!

—De így nem hallhattad azt sem, amit a többiek mondtak neked.

—Igaz, de a többiek süket szövegére nem is vagyok kíváncsi.

—Miért nem?

—Mert állandóan csak gúnyolódnak rajtam.

—Biztos mert *igenis* rosszul dolgozol!

—Egyáltalán nem, inkább a taréjom miatt.

—Hát elég röhejes is, hogy még mindig csak ekkora!

—De nem tehetek róla hogy ilyen. És ezt nem akartam hallani, emiatt szól nálam hangosan a zene.

—Akkor is büntetést érdemelsz. Tetszik a zenelejátszód, add ide, és örülhetsz hogy ilyen simán megúszod!

—Máris felség!

—Hé, mit csinálsz?!

—Letörölöm róla a zenéket.

—Csak ne törölj le róla te semmit, tudni akarom mi az, ami ennyivel jobban tetszik neked mint én vagy más! Add ide így ahogy van! Különben is gyanús hogy nem valami tiltott anyagot hallgatsz-e, valami lázító beszédet! Add ide hallod-e!

Isin vállat vont és odaadta. Ha van egy kis szerencséje, nem azonnal hallgat bele a gyerek, s ha legalább tíz percet nyer, már nyugodtan mondhatja, hogy nem ő hallgatott emberzenéket, hanem a kisgyerek rakta fel rá azokat.

E reménye teljeseedett is, mert a királyi csemete csak elégedetten zsebrevágta a zenedobozkát, s távozott. S nem is került másnap délig elő – eddigre IsinneK természetesen már volt egy újabb zenelejátszója, ez is csurig töltve emberzenékkal. S persze hogy bement dolgozni, bár félt egy kicsit, de ha most kimarad, azzal azonnal beismeri a bűnösségét... és különben is: nem tilos emberzenéket hallgatni! Nincs ilyen törvény...

Kissé azért aggodalmassá vált az ábrázata, amikor megpillantotta a hercegi

csemetét, aki szemlátomást már várt rá a mosogató mellett. Ez nem sok jót jelenthet... kezdjük azzal, hogy már élnie sem volna szabad!

De élt, sőt mosolygott, és amikor meglátta Isint, odafutott hozzá, s így szólt: —Hé, velem kell jönnöd!

—De, izé... nekem a főszakács a főnököm, és...

—Ne rezelj be, béke van, annak a dagadtnak már szoltam, hogy ma én tartok igényt rád, és nem mert tiltakozni! Amin nem is csodálkozom, sokkal udvariasabb mint te, tudja hol a helye... - azzal minden erejével hasba öklözte Isint. —Na gyere már, nem a vesztőhelyre kell menned, de itt nem akarok beszélni róla...

Isin vállat vont és követte a trónörökös. Mást úgysem nagyon tehetett... de biztos ami biztos, ellenőrizte, könnyen elérhető helyen van-e a ruhájában az injekciós fecskendő. Bár tulajdonképpen nem sokat segít rajta ha megöli a kisgyereket, mert sokan látták hogy vele együtt távozott, emiatt úgyis mindenki reá gyanakodna, de ha nincs ellene bizonyíték, akkor is kivégeznék, mert miért is ne, ő senki és semmi, ez meg egy királyi csemete...

A kisfiú a palotakerthbe vezette őt, a rózsalugasba, egy szökőkút mellé. Éppenséggel hideg ősz volt már amikor nem nyílnak rózsák, de az nem vonatkozott a királyi palotára: az egész mindenség fedett volt jó négy négyzetkilométeren, állandó légkondicionálással, mesterséges Napokkal, azaz afféle óriás kvarclámpákkal, s itt mindig kellemes volt az idő, s különleges rózsák nőttek, természetesen tüske nélküliek, amik szinte állandóan virágzottak.

—Ülj le! - parancsolta neki a fiú. Isin engedelmeskedett.

—Hogy hívnak?

—Isin a nevem.

—Engem meg úgy hívnak, hogy Hurun, és megengedem hogy tegezz!

—Köszönöm.

—Figyelj, tök fasza zenéid vannak! Öregem, hát én majd' az agyamat dobtam el rajtuk! Eddig még nem hallgattam meg mindet az igaz, úgy értem persze hogy mindbe belehallgattam, csak nem hallgattam őket végig... de néhányat igen, és... idefigyelj, hát ez fantasztikus! No szó se róla, nem tetszik mind... de a legtöbb! Hát ez valami csoda!

—Úgy érted hogy belehallgattál néhány másodpercig, és... - kezdte Isin, de Hurun közbevetéssel.

—Mi az hogy néhány másodpercig, hé, normális vagy, bátya?! Este egész vacsoránál ezt hallgattam, meg még lefekvés után is altatónak...

—Micsoda?! *Altatónak*?! - kérdezte döbbenetesen Isin.

—Naná hogy! Idefigyelj, mondok én neked valamit... nem kéne, de muszáj... na de figyelj, titkot kell ám tartanod...

—Néma leszek mint a sír!

—Ajánlom is, mert kezemben az életed, sokan látták hogy belém rúgtál, csak egy szavamba kerül, és neked véged... na de figyelj csak, szóval hiába vagyok én a trónörökös, de nincs tekintélyem! Mindenki csak gyerekként kezel...

—Hát azért ennek lehet tán valami alapja, ezt illene belátnod, hiszen még csak hat éves vagy...

—Ne szórakozz velem, a mindenségit! Már nyolc vagyok, majdnem nyolc és fél! Csak ilyen kis girnyó...

—Bocsáss meg, nem tudhattam. Mindenesetre egy nyolc éves valaki is gyerek. Persze, azért bizonyos tisztelet jár neki, pláne akkor, ha királyfi.

—Igen, de... de... - és a kisfiú közel hajolt Isin füléhez. Ez csak úgy ment hogy megrángatta Isin karját, aki le kellett hajoljon. —De engem akkor sem tisztelnek! És sejtem is hogy miért: apámnak sok az ellensége, olyasmiket pofáznak hogy gyáva, mert megszökött az emberek elől...

—De hiszen ez nem is igaz, azt az elődje tette, nem XII. Borzalmas költözött el!

—De nem mer visszatérni, pedig sokan szeretnék ha újrakolonializálnák az elhagyott bolygókat!

—Hm, nem is vagy te olyan izé, olyan tudatlan ám, gyerek létedre, nagyon felnőtt dolgakon töröd a fejedet!

—Á, hát persze hogy sokat tudok, imádok hallgatózni... Szóval sokan úgy gondolkodnak, hogy talán már apámnak is vége, letaszítják a trónról, s akkor belőlem sem lesz király... na de hohó, képzeld csak el, megyek este a szobámba, és akkor a te zenédet felraktam a hangszóróra! Mert ugye mégis más az mint fülhallgatóval hallgatni. De még nem kapcsoltam be, mert előbb át akartam öltözni pizsamába, no és akkor jött épp hozzám be a komornyik és szólt hogy menjek fürödni, de én nem akartam fürdeni, nem szeretek fürödni, és akkor úgy tettem mintha nem vettem volna észre hogy bejött, és bekapcsoltam a zenédet, és jó nagy hangerőre állítottam, dübörgött minden, éreztem ám a hangot, mintha a csontjaim is vibráltak volna... és tök jó volt ám haver de igazán, és akkor a komornyik elkezdett sikítani, de túlharsogta ám a zenét is, megfordultam, láttam hogy falfehér az ábrázata, és kirohant és olyan gyorsan szedte a lábát, hogy azt sem vette észre hogy jön egy folyosókanyar, nem tudott megállni időben, megcsúszott és kirepült az ablakon, és szóval nem sok maradt a fejéből! De a szomszéd szobákba is behallatszott a zenéd, mert nekem aztán bikaerős zenelejátszóm van... tulajdonképpen egy olyan modell ami túl erős is és be van tiltva. Persze csak a póroknak, nekem szabad használni... és mindenünnen kimenekültek a férfiak... bevallom kissé megijedtem mert engem ugyan senki nem verhet meg de apám igen, és szokott is néha, rém haragos tud lenni az öregem... kikapcsoltam a zenét. De fülhallgatóval tovább hallgattam... te, te izé, Isin a neved ugye, te egy zseni vagy hogy olyan zenéket tudsz írni amik mindenkit megijesztenek! Szerintem az emberek zenéi sem lehetnek ezeknél félelmetesebbek, bár azokat sosem mertem meghallgatni. Figyelj, választhatsz hogy kivégeztetlek vagy a barátom leszel! Persze csak titokban, mert azt nem szabad megtudni senkinek hogy egy mosogatófiúval barátkozom. Tudom hogy így is ki lesz pletykálva, de akkor is kell adnom a látszatra!

—Azt hiszem egyértelmű, hogy melyiket választom!

—Akkor kezdet rá hogy barátok vagyunk!

—Itt a mancsom, csapj bele! - nyújtotta előre a kezét Isin, bár igencsak megdöb-bent attól amit hallott. Az még hagyján hogy a kisfiú nem ismerte fel hogy eredeti emberzenét hall, de hát hogy lehet az, hogy reá sem hatott?! Bár igaz, amilyen kicsi, még neki sincs taréja... de mi lesz ha kinő neki?!

—Szóval barátok vagyunk?! - kérdezte szigorúan a kisfiú.

—Mi az hogy, persze, naná, ez nem is vitás! Sőt, megtiszteltetés ha a királyfi a barátom! - válaszolta gyorsan Isin.

—Igen, magam is úgy vélem hogy megtiszteltetés. Nos, ha barátok vagyunk, akkor majd szerét ejtem hogy rendszeresen meglátogassalak odahaza, és meg kell tanítanod engem efféle zenék írására!

—Hogy... tessék?!

—Ugyanis bosszút akarok állni mindenkin. Az egész környezetemen! Állandóan efféléket akarok hallgatni, de játszani is, hogy mindenkinek az idegeire menjek, mert remélem akkor félni fognak tőlem!

—De hát az könnyen elérhető, ahhoz csak egy szintetizátor kell, aztán beállítasz valami jó ütemes ritmust hangosan, és nyomkodod összevissza, hogy...

—Hé, hát mit képzelsz te rólam, te hitvány cenk, akkor mindenki tudná hogy direkt csinálom! És hogy értelmetlenségeket játszom! Én azt akarom hogy amit játszom, azon észre lehessen venni hogy zene, és igazi művésznek tartsanak, de *elviselhetetlen* művésznek! És majd éppúgy rettegnek akkor tőlem, mint az emberektől! Igen! Az lesz méltó egy királyfihoz! Na tűnj innen, és készülj fel, mert a hétvégém szabad, és biztos elintézem hogy elszökhessek hozzád!

—Egyedül jössz majd kisfiú létedre?!

—Ne akard hogy megint megrúgdossalak, seggfej!

—Nem akarom!

—Akkor pedig többé ne nevezz kisfiúnak!

—Hát mit mondjak?

—Tudtommal bemutatkoztam már: Hurun a nevem, vagy süket vagy és nem hallottad?!

—Bocsáss meg felséges Hurun.

—Le van szarva, nem kell hogy felségezz, haverok vagyunk, de ne is kisfiúzz! Majd jövök ahogy tudok, egyedül vagy valakivel ahogy sikerül, de nekem legyen kikészítve és beüzemelve az összes zeneszerszám, és elvárom hogy ne titkold el, miként kell ilyen pompás zenéket alkotni! Na mehetsz vissza mosogatni, aztán viszont ne kifogásokon törd a fejedet, mert akkor megharagszom!

Hát Isin ment vissza, de nem ám hogy mosogatni! A főszakácshoz vezetett az útja az igaz... de esze ágában sem volt olyasmi, hogy a koszos tányérokkal töltsse a nap hátralevő részét. Ám meg sem kellett szólalnia, mert a főszakács maga kezdte a beszédet.

—Na?! Mit akart tőled a kis herceg?!

—Az titok. Mindenesetre megnyugodhatsz, mert egy szót sem szóltam róla, hogy lenyúlod a fizetésem egy részét.

A férfi elsápadt.

—Hiába is mondanád! Nincs bizonyíték!

—Az nincs, de ha úgy gondolod hogy *tényleg* hiába mondanám, akkor csak vond le továbbra is. Meg a többieknek is.

—Nem, nem, igazság szerint épp arra gondoltam, hogy olyan rendesen dolgoztok, hogy megérdemlitek a továbbiakban a teljes összeget!

—Súlyos tévedés, a többiek semmivel sem érdemelnek többet mint amit eddig kaptak, még annyit sem! Nem viselkedtek elég szépen velem... azokhoz semmi közöm.

—Ezt örömmel hallom!

—De én ezentúl háromszor annyit kell kapjak mint eddig, s hozzá minden levonás nélkül.

—Úgyis fel akartam emelni, mert...

—Akkor úgy legyen! Ma viszont ne számíts rám, sőt, a hét többi napján sem, mert államérdekből távol vagyok! Ha a trónörökös érdeklődne utánam, nyugtasd meg hogy semmi baj, tudom miben egyeztünk meg, minden úgy lesz ahogyan akarta,

meglesz a megbeszélte időre! - azzal Isin távozott.

Meglehetősen megdöbbenek a déják, amikor hazaérkezése után Isin rögvess azzal a hírral támadta le őket, hogy készüljenek fel a legrosszabbra, mert most ugye van itt belőlük valami nagyjából negyven fő, s ezek közt okvetlenül kell akadjon legalább kettő-három akik rendelkeznek zenei tehetséggel, sőt, zeneoktatói adottságaik is vannak, s mindezt ráadásul az emberek zenei stílusára kell érteni!

—Talán bizony meguntad volna az eredeti emberzenéket, kedves Isin? - tudakozódott óvatosan Lalla.

—Nem erről van szó. E zenéket minden bizonnyal én is meghallgatom majd, alapvetően azonban nem nekem, hanem a trónörökösnek készülnek.

—Kicsodának?!

—A trónörökösnek.

—De hiszen te a konyhán dolgozol, hogy is ismerkedhettél össze vele!

—Mi sem volt ennél egyszerűbb, más se kellett hozzá csak hogy jól gyomorszájon rúgjam, utána már ment a beszélgetés mint a karikacsapás... - és elmesélt mindent a nőinek.

—Komolyan azt állítod, hogy összebarátkoztál magával a trónörökössel?! - kérdezte vissza Lalla, ami híven mutatja mennyire megdöbben, egy déjá ugyanis szinte soha nem szokott visszakérdezni, hogy egy férfi komolyan gondol-e valamit. Ugyanis megérzi, hogy komoly-e a beszéd.

—Miért is hazudnék! Persze, az igazi, mély barátságtól ez nagyon távol áll... de kialakulhat belőle! S azt hiszem annak számos előnye volna...

—Nem is mondtad tegnap, hogy mi történt!

—Nem akartalak idegesíteni benneteket.

—Pedig éreztem is, hogy valami nincs rendjén veled... szóval ez volt az!

—Ez. No és akkor most gyorsan ki kell találotok valamit, mert akár eláruljuk Hurunnak hogy ezek igazi emberzenék voltak, akár nem, de kell hogy gyártsunk neki újabbakat!

—Mi déják találjunk ki emberzenéket?!

—Muszáj lesz mert ti vagytok a nagyon okosak és nem én... Mindenekelőtt most mindjárt telefonálok valami hangszerboltba, és rendelek mindenféle zajcsináló kutyákat, addig ti törjétek a fejeteket, hogy...

—Megállj drágám, teljesen felesleges hangszereket rendelned! Csak pénzkidobás lenne.

—De hiszen hangszer nélkül zenélni lehetetlen!

—Teljesen igazad van. A baj csak az, hogy gondolj már bele: nekünk kucsájoknak bizony nélkülözniük kell az emberi hangszerek jelentős hányadát! Egyszerűen nem képesek elviselni a férfaink sok olyan hangszert, amiket rendszeresen használnak az emberek a zenéikben, ezt te is tudod, mert e hangszereket majdnem mindegyik zeneszámukban hallhatod! Ilyeneket tehát a legfelkészültebb hangszerboltok sem képesek szállítani neked még sok pénzért sem.

—De muszáj valamit kitalálni, mert nem óhajtom megharagítani Hurunt! Mert még ha nem is lesz bajom belőle, de elvesztem a lehetőséget a haszonra is! Akármire is jó lehet nekünk, ha a trónörökös a barátunk.

—Teljesen igazad van, de ne aggódj. Holnapra készen lesznek a hangszerek.

—Mi az, már hangszerkészítői stúdiók is belefértek az elmúlt néhány évtizedbe?!

—Azok nem, de azt mondtam ugye, hogy programozónak azért elég szépen kitanultam... most hagyj békén hogy nyugalomban legyek, leülök a számítógép elé, és írok egy hangfile-elemző progit, ami sorra minden emberzene állományát végigelemzi, és kiválasztja a legjellemzőbb frekvenciagörbéket. Ezek nyilván egy-egy jól jellemző, gyakran használt hangszernek vagy hangszercsoportnak felelnek meg náluk. Azaz, természetesen nem a frekvenciasorozatokat kell elemezni, hanem a burkológörbéket szóval nem is lesz olyan egyszerű, de azért erősen hiszem hogy menni fog! Különben a hangok egymásutánjait is érdemes lehet elemezni, hogy a leggyakoribb dallammotívumokat megkapjuk...

—De figyelj már, Hurun *zenélni* akar megtanulni, azaz hangszerekre van szükségünk, nem programokra!

—Hurun zenéket akar csinálni. Nem mondtad hogy kézzel játszottad le e dalokat. Elmondod neki, hogy ezek bizony számítógéppel lettek csinálva. Meg fogjuk tanítani őt, miként készíthet dalokat számítógéppel.

—És az éneklés?

—Egy jó beszéd szintetizátorprogram képes efféle csodákra. A női énekesek megoldása meg még egyszerűbb: természetesen mi déják énekeltünk!

—De, izé... programozni tilos...

—De nem te tetted, hanem én. Bevallod neki. Ha meg kiderül, reméljük időben hírt kapunk arról hogy baj készülődik, s valahova elmenekülök. Te meg mutatsz helyettem fél mázsa zasteket, hogy megharagudtál rám, s ezt készítetted belőlem.

—Szóval akkor nem is én leszek a tanítója hanem te?

—Ez még sokkal jobb is lesz, mert egyáltalán nem fogom bánni, ha a későbbi király jó véleménnyel lesz a déjákról, és nem ocsmány szörnyetegeknek tartja őket! De ettől még te leszel a barátja, mert kezdjük azzal hogy én a te feleséged vagyok, vagyis az engedélyed nélkül nem is taníthatnám.

—Hm... szóval holnapra kész lesz a zenecsináló program...

—Mit képzelsz, nem én vagyok az Ūrboszorkány! Kész lesz egy csomó program, amiknek mindegyike egy-egy hangszerféleséget emulál. Kész lesz egy csomó, amik az általunk ismert hangszereket utánozzák, ezekkel nem lesz sok dolgom, s lesz egy csomó, amik mindenféle más hangszereket, amik most még nem léteznek, de igyekezetem szerint nagyon hasonlítanak majd az emberek hangszereire. Persze mi sem akadályozza, hogy ha valami hangzás megtetszik, arra csináljak egy hangszerprogramot akkor is, ha nem hallottam egyetlen emberzenében sem. És ezek vezérlésére csinállok valami egyszerű keretprogit, hogy ha az egyik betűt nyomom meg akkor így szóljon a számítógép, ha meg úgy, akkor másképp... ennyi! Azaz lesz egy speciális szintetizátor a billentyűzetből, ami viszont nem olyan, mint a szokásosak, mert „emberül” szól hogy úgy mondjam. Ez tehát egyetlen hangszer lesz, nem sok, a kezelését tekintve, és semmiképp sem fogja maga kitalálni a zenéket, mert ihletet nem pótol...

—Ej de kár!

Lalla nevetett.

—Semmit se aggódj, az ihletre itt vagyunk mi!

—Ti, déják?

—Naná! Igazi zenei őstehetségek vagyunk... legalábbis azt hiszem az emberek véleménye ez lenne rólunk, mert ahogy észrevettem a női előadók stílusán, szerencsétlenek egyre azon igyekeznek, bár nem sok sikerrel, hogy úgy énekeljenek ahogyan az a mi számunkra annyira természetes, hogy alig is tudjuk

elképzelné hogy másképp lehetne... Tudom persze, Hurun nem énekelni akar... de ha neki ilyen számok kellenek, hát csinálunk neki! És ha kicsit is tehetséges a zenéhez, megtanulja ő is, miként írjon ilyeneket...

—Aztán majd belehal.

—Nem, nem hinném! - tűnődött el Lalla. —Ha *rendszeresen* és *sűrűn* élvezi az emberzenét, akkor én azt hiszem hozzá szokik, s ha kinő is a taréja, de hogy úgy mondjam eltompul az idegeinek az a kötege amit a többi férfinál túlingerelnek ezek a ritmusok. Ez olyan, hogy állítólag volt egy király aki nagyon félt attól, hogy megmérgezik, emiatt csinált magának a legiszonyatosabb mérgekből egy keveréket, s naponta bevett belőle egy picit. De egyre nagyobb adagot. Egy év múlva állítólag már a háromezreszorosát szedte rendszeresen annak, ami bárkit elpusztított volna. Hozzászokott a szervezete. Pedig egyszerre vagy harmincféle méreggel mérgezte magát.

—Gondolom akkor tényleg védve lehetett a merényletek ellen! Legfeljebb pisztollyal teríthették le.

—Dehogy, adtak neki egy olyan mérget, ami nem volt benne a koktélijában... de a lényeg: szerintem Hurun simán képes hozzá szokni e zenékhez, ha tényleg rendszeresen hallgatja.

—Akkor mégsem én leszek az egyetlen ellenálló férfi...

—Ne szomorkodj, az óriási előny, ha a trónörökösrel jóban vagy... kíváncsi vagyok, eljön-e!

Eljött. És igazán komolyan gondolhatta a zenetanulást, mert már igen korán megérkezett szombat reggel... ennél korábban elég nehezen is jöhetett volna, mert éjjel egy óra is csak három perccel múlt! Isin, mitagadás, alaposan meg is ijedt a hosszas és kitartó csengetéstől így éjnek idején, de aztán végül mégis ajtót nyitott, igaz, a folyosóra nyíló szobákban eddigre már számos déj rejtett kibiztosított fegyverekkel... aztán azt látta, hogy az ajtóban a trónörökös kisfiú áll, Hurun – továbbá egy negyven év körüli, rémségesen erősnek látszó férfi, aki ugyanakkor nemcsak az ereje miatt tűnt félelmetesnek, de fél szemét kötés takarta mintha valami régi kalózfilmből lépett volna ki, ráadásul nem volt taréja! De az hogy taréja nem volt, hagyján: nyilvánvalóan fejbőre se lehetett, mert Isin egyetlen pillantással megfigyelte, hogy parókát hord! Igaz, a kucsáj parókák olyanok voltak, amiken csináltak valamiféle taréjutáncot, de azért látszott, hogy ez bizony nem az igazi... továbbá, a férfinak hiányzottak a fülkagylói is. Mindenesetre legalább harminc centivel magasabb volt, mint bárki, akit eddig látott Isin, és a szélessége is ehhez illő volt. Az ajtó teteje épp csak az orra magasságában volt, azaz tényleg le kellett hajolnia ahhoz, hogy beférjen.

Ez a félelmetes férfiszörnyeteg nem az egyedüli ismeretlen volt: egy gyönyörű nő is volt velük, kinézete alapján már bizony ő is lehetett középkorú... de még így is nagyon szép volt. Bár ezt Isin inkább csak „elméletileg” észlelte – szépnek látta a nőt, de az utóbbi időkben módosult a szépségeszménye, s hajlamos volt tényleg úgy vélekedni, hogy azért a déj az igazi szépségek! Ez a nő pedig nem volt déj.

—Üdv, bátya! - rikkantotta Hurun, alighogy kinyílt az ajtó, és hasbaöklözte Isint. —Na mi az, nem is számítottál rám, mi?! De épp emiatt jöttünk ilyenkor. Tudod, biztonság meg minden. Kenoksár azt mondta – mutatott a hatalmas férfira – hogy jobb sokkal előbb jönni mint ahogy mondtam, mert ha valami

cseletről van szó, például az elrablásomról, akkor nem tudtatok még felkészülni rá. És hiába mondtam hogy erről szó sem lehet, mert a biztonság a mániája. De jól van ez így, mert ő a személyes testőröm. Különben ne tartsd udvariatlannak, csak amiatt nem köszön, mert néma. Kivágták a nyelvét, amikor elfogta az ellenség egy ürcsatában, amit a Sündisznó-rendszerben vívott.

Isinnek egyszerre sok kérdés tolult a nyelvére.

—Izé... ha néma, hogy mondhatott neked bármit is?

—Hát mindenféle mutogatásokkal. Bár azokat én nem is nagyon értem, de édesanyám annál jobban. - mutatott a szépasszonyra. —Különben meg írni azért tud, csak nem szeret.

—Ah, ő az anyukád?! Hódolatom felséges asszonyom! - udvariaskodott Isin. Mert ugye egy nő az csak egy nő, és a kucsájok közt a nagyon nagy urak feleségei sem voltak különösképp megtisztelve, de azért mégis előnyösebb ha egy mosogatófiú velük is jóban van. Bár kissé furcsállta, hogy ez az előkelő nő csak így elkódoroghat éjnek évadján férje, a király tudta nélkül - ha meg a tudtával, az még furcsább.

Míg Hurun beszélt, Kenoksár előrement, kibiztosított revolverrel, hogy sorra benézzen minden szobába. De már a legelsőbe is alig pillantott be, azonnal egy puskacsőbe ütközött, amit Indencsi tartott a kezében. Tipikus esete volt ez a „róka fogta csukának” - akármelyikük lő is, annyi ereje még marad a másiknak, hogy az is lőjön...

A testőr másik keze szabad volt azonban, azzal nem fogott pisztolyt, s most megnyomott valamit a zsebében, mire vad szirénázás harsant fel.

—Szóval tényleg csapda! Meneküljünk! - kiáltotta Hurun, és az ajtó felé fordult.

—Nem, nem, semmi csapda, félreértés lesz, nem tudhattuk ki az éjjeli látogató... - kiáltotta Isin.

Indencsinek is volt annyi esze hogy megértse, ez tényleg csak kínos félreértés, és lassan leeresztette a puskát, sőt oldalra támasztotta a falnak. Ezt Kenoksár megkönnyebbülten látta. Kikapcsolta a riasztót. Hiába, néma lévén csak így jelezhetett...

—Elnézésetek kérem felséges barátom, de nemcsak te vagy óvatos, hanem én is. Biztosíthatlak azonban afelől, hogy itt nálam semmi veszély nem fenyeget téged! - bizonykodott Isin. —Jöjjetek azonban beljebb inkább!

—Hú, a frászt hoztad rám, hallod-e! Pedig különben sem vagyok megelégedve veled!

—Ugyan miért nem?

—Hát mert nem volt annyi eszed, hogy megadd a lakcímedet, bátya!

—Tényleg! Bár neked meg ahhoz nem volt eszed, hogy megkérdezd...

—Hogy beszélsz velem?!

—Őszintén. Nem ezt várod el egy baráttól?

—No, végülis... de akkor se cseszegess, mert mégis itt vagyok!

—Ki adta meg a címemet? Mert én a palotában senkinek sem mondtam meg!

—Az lehet, de egyszerűen felhívtam a lakcímnnyilvántartó hivatalt... nekem megmondták!

—Nem is csodálom... na szerintem itt foglaljatok helyet... de nem vagy álmos?

—Inkább kíváncsi. Különben is hat filter teát ittam egy órával ezelőtt.

—Hát jól van... - és Isin nagyot sóhajtott. Ma éjszaka eszerint már nem fog aludni. Figyelembe véve Hurun kis testtömegét, a hat filter tea, ami egy felnőttnek

is sok lenne, számára legalább tízzel ér fel.

—Jó nagy házban laksz ám, bátya!

—Hát igen.

—De biztos nem az őszödtől örökölted!

—Párbajban nyertem.

—Tudom! - vigyorgott Hurun. —Csak kíváncsi voltam, nem hazudsz-e nekem... mert lenyomoztalak! Tudom azt is, hogy emberzenéket hallgatva párbajoztál!

—Na jó, ha már ennyi mindent tudsz rólam, hadd tudjak meg én is rólad valamit: nem értem, miként lehet hogy ekkora kísérettel mászkáltál el hozzám! Mert ez egyszerre nagy és kicsi. Ha egyedül jössz nem csodálkozom: leléceltél otthonról, megpattantál, elslisszoltál, rendben van, egy vagány kisgyerek csínytevése. Ha van veled valami két tucat testőr, azt is megértem: engedélyt kaptál a királytól hogy meglátogass, és te jössz is, megfelelő biztonsági intézkedésekkel! De ez hogy egyedül is vagy meg nem is, mert egyetlen testőr akkor sem sok ha úgy néz ki mint a konyhakredenc, nos, ez furcsa! Pláne hogy anyáddal együtt vagy!

—Ezt hadd magyarázzam meg én – szólalt meg a szépaszony. —Mindenekelőtt bemutatkozom: úgy hívnak, hogy Szonti. Ezt ugyan elég sokan tudják, mert mégis a király egyik felesége vagyok, sőt, első felesége, a trónörökös anyja, de te talán mégsem tudod.

—Valóban nem tudtam.

—És biztos azt sem, hogy elég nagy feltűnést keltett a fiamnak az a mutatványa a minap, hogy emberzenéket hallgatott... igen, tudok róla hogy eredeti emberzenék voltak, mert amikor kipattant a botrány, merészeltem beléjük hallgatni, és mert gyanús volt a dolog, meghallgattam az eredeti emberzenék felvételeit is, és kiderült hogy pontosan ugyanazon zeneszámokról van szó. Szóval egy trónörökösnek elég sokat elnéznek, de azért számára is van egy határa a közbotrányokozásnak... bár annak örültem, hogy a komornyik kitörte a nyakát. Mindigis utáltam... Tehát az apja meg akarta verni, mert azt hitte csak valami ostoba ricsajt hallgatott, de én beszéltem vele, és mondtam hogy nem erről van szó, mert ezek igazi zenék, és mind zseniálisak, csak épp az ostoba pórnép nem tudja értékelni a fia lángelméjét és művészetét!

—És elhitte?! - ámult Isin.

—Persze hogy elhitte. A férjem az egyik leghülyébb tahó, aki csak akad a Galaxisban. - válaszolta nyugodtan a nő, a legteljesebb természetességgel.

—Na de hát azért mégis kell legyen egy csepp esze, másképp nem uralkodhatna.

—Nem is fog sokáig uralkodni, ha még egy darabig így mennek a dolgok, holott nem szeretném, mert bár egy süket barom, de ha megdöntik az uralmát, akkor a fiamat megölik, belőlem meg zastek lesz vagy más ételkülönlegesség... egy király nejét megenni, hohó, ez akkora ritkaság, hogy a legnagyobb ingyenceknek sem jut gyakran, ezt senki ki nem hagyná... nem, XII. Borzalmas nem amiatt király, mintha tengernyi esze volna. Azért király, mert nagy óvatosan minden kicsit is közeli rokonát kivégeztette, alighogy módja nyílt rá. Meg nagy hatalmat, nagy vagyont örökölt, s azóta is osztogatja jobbra-balra a nagy konczokat az uraknak, akik persze hogy támogatják emiatt... de csak addig támogatják, amíg remélik, hogy kapnak még, de én tudom, hogy már nem sokáig lesz mit osztogatni, mert a vagyon rohamosan fogy... na szóval belehallgatott az egyik zeneszámba...

—És nem örült meg?

—Nem, mert előrelátóan a legislegszelídebb számot tettem be, és annak is a

legcsendesebb részét. És nem is sokáig. Mondjuk így is rém ideges lett, de semmi baja nem esett, csak kiabálni kezdett, hogy ő nem hagyja hogy ilyesmit gyakoroljon a fia a palotában... de ez nem baj, mert úgyis gyakran üvölt. És akkor én azt mondtam neki, hogy ilyesmivel valóban nem a palotában kell foglalkozni, de nem azért ám hogy őt ne zavarjuk vele, hanem mert ez államtitok kéne legyen! Ugyanis gondoljon csak bele, a fia gond nélkül képes elviselni ezeket a dalokat, amik pedig nyilván nagyon hasonlítanak az emberek zenéire, ha mindenki más idegbajos lesz tőlük...

—Nem mondtad meg neki, hogy eredeti emberzenékről van szó?

—Persze hogy nem. Minél kevesebben tudnak egy titkot, annál jobb. Szóval, ez egy különleges képessége a fiának, olyan mint egy titkos fegyver, ki tudja mire lesz később jó, de annál hatékonyabb lehet, minél kevesebben tudnak róla! És akkor beleegyezett hogy ezentúl rendszeresen gyakoroljon, de csak a legszigorúbb titokban. Én meg beszéltem a fiam fejével, hogy ne hülyüljön már meg, ezentúl soha ne játsszon ilyesmit a palotában le, mármint nyíltan ne, mert fülhallgatóval nyugodtan hallgathatja... és most itt vagyunk! De hogy a titok titok maradjon, egyetlen testőrrel jöttem csak, aki viszont a leghívebb testőrünk, mert én menttettem meg az életét. Én kötöttem be, miután az ellenség lenyúzta a teljes fejbőrét, levágta a fülét, taróját, s kitépte a nyelvét... simán elvérzett volna, ha én nem vagyok.

—Ön asszonyom résztvett egy csatában?!

—Tegezz csak nyugodtan... és nem, nem vettem részt. De természetesen a férjemmel voltam, és bizony akkor szétlőtték az úrhajónkat, és alig birtunk elmenekülni a lázadók elől... eh, hosszú történet ez, nem ide tartozik! Szóval bekötöztem Kenoksárt, sőt, még behúztam a mentőkabinba is amivel elmenekültünk... ha nem teszem rég halott lenne. És amiatt is előnyös hogy ő a testőrünk, mert van annyi eszem hogy sejtsem: amiatt nem hatnak rád e zenék Isin, mert nincs tarójod! De Kenoksárnak sincs... és a fiamnak sincs. Feltételezem hogy bárki gyerek nyugodtan meghallgathatja az emberzenéket. Amíg nincs tarója. De ha akkor sokat hallgatja, hozzászokik és később sem ártanak neki. Ám ha ez a titok kiderül, minden suttyó kölyök emberzenéket fog hallgatni, és odalesz a fiam különlegessége! Azt akarom hogy e téren páratlan legyen! Tehát titokban kell maradnia.

—Nagyon okos vagy, Szonti, de még mindig nem értem, miért kell ehhez rendszeresen eljönnie hozzám, hiszen ott van nála a tőlem elkobzott zenelejátszóm, rajta minden emberzenével, annyit hallgathatja őket míg mindet kívülről nem tudja!

A királyné mosolygott e szavakra.

—Ez igaz. Ám azt akarom, hogy belőle ne egy ostoba és erőszakos tahó nevelődjék, mint amilyen az apja...

—Dicséretes szándék, de mi köze ennek hozzám?

—Hát csak az, hogy te bár idősebb vagy mint a fiam, de igazán gyerek azért... aztán mégis mekkora házad van! És lenyomoztalak... sőt nem is én, maga a király... mert azért érdekelte ám, hova megyek ma éjszaka... és milyen érdekes, mostohaapa nevelt téged nem sokkal ezelőttig, aztán ma már nem él... épp aznap halt meg, amikor ezt a házat megnyerted... persze, papíron minden szabályos volt. De az is milyen érdekes, hogy rendszeresen mennyi ételmet vásárolsz, holott elvileg e házban senki más nem kéne hogy éljen, csak te, a Lalla nevű déjá meg

édesanyád! Mégis rendszeresen annyi kaját veszel, ami elég talán ötven főnek is! Ami nagyon gyanús, mert tudjuk hogy nemrég az egyik herceg igencsak érdekes körülmények közt vesztette életét, miközben a teljes személyzetét lemészárolta, és ugyanekkor eltűntek a házából a lakomára szánt déják! Akik éppen valami negyvenen vagy ötvenen voltak... nagyon gyanús! És bár az újságok nem cikkeznek róla, de tudvalevő, mert kiderítette a titkosszolgálat, hogy élt ott a szakácsnak egy nyomorék gyereke, akivel nem igazán bántak jól, s ő is eltűnt. Ti ellenben nemrég komplett műtősberendezést vásároltatok, volt ám a megrendelő számlán minden, még szív-tüdő gép is... kiválóan alkalmas rá, hogy valakit megműtsenek! És eszméletlenül sokba került... a meghalt herceg pedig milyen érdekes, a halála előtt átutalta a vagyonát egy nemrég nyitott számlára... - és Szonti mosolygott. —Nagyon ügyes! És le se buktatok volna, ha nem éppen pontosan a király fiával kezdesz barátkozni, Isin, de hát ez nagyon nagy könnyelműség volt, mert ha nem is gyanús valaki, még akkor is lenyomozzák, ha egyszer a trónörökös ismerőséről van szó...

—Nem én kezdtem a barátkozást, ő szállt rám! - morogta Isin.

—Az eredmény szempontjából teljesen mindegy.

—Szóval a király tud rólunk?

—Persze. De megnyugodhatsz, nem érdekli az ügy. Azt mondta, rohadtul nem érdekli mit művelsz, mert még ha száz herceget ölsz is meg a vagyonáért, akkor is csak piti kis tolvaj maradsz az igazi nagyurakhoz képest, akikkel neki dolga van, s akiket különben fölöttébb utál... neked elárulom, a régi királyok idejét sírja vissza, amikor állítólag a királynak abszolút hatalma volt, és nem volt rászorulva a nemességre!

—Állítólag?

—Persze. Szerintem ugyanis olyan sosem volt... mindig kell hogy legyenek egy királynak hű támogatói, egyszerűen mert nem lehet mindenütt ott ő egymaga, ha pedig vannak ilyen megbízható szolgálai, akkor egyrészt meg kell jutalmazza őket, másrészt bizonyos mértékig ki van szolgáltatva nekik. No és paradox módon minél nagyobb a király birodalma, annál több hű valakikre van szüksége, mert annál több a feladat, de annál kevésbé ismeri ezeket az illetőket, hiszen egyre kevesebb ideje marad egyre-egyre, emiatt e „hű” szolgálak is egyre kevésbé hűek, mert nem annyira közeli barátai, tehát annál nagyobb az árulás veszélye, s mert az összes feladtból egyre kevesebb hányadot lát el a király maga s egyre többet ezen „hű hivatalnokok”, emiatt a király jelentősége az uralkodás terén csökken, azaz a végeredmény az, hogy elvileg minél nagyobb egy birodalom, az uralkodó személyes hatalma annál jelentéktelenebb! Névleg persze ő a minden, az isten... csak épp nem a napi ügyekben! No szóval mindez ki lett derítve rólatok. De a férjemet ez cseppet sem érdekli, azt mondta ez a legszigorúbban megítélve is mindössze köztörvényes bűncselekmény, őt meg kizárólag az államellenes összeesküvések érdeklik, de ti nemhogy azt tennétek, még csak nem is politizáltok... szó szerint ezt mondta: —Ez mind pitiánerség, le van szarva! - és még a rólatok szóló aktákat is megsemmisíttette.

—Persze - folytatta a nő - arra számíthattok, hogy ha baja esne Hurunnak, azonnal rátok gyanakodna a király, és rögvest mindent nyilvánosságra hozna, és lenne tárgyalás, kivégzés, kínhalál, ilyesmi... mondjuk, e háromból a tárgyalás nem biztos. A kínhalál annál inkább. No de a lényeg: biztos vagyok benne, hogy ezt mind te magad Isin nem tudta volna egyedül elvégezni! Az lehetetlen. Kellett

valaki melléd, aki hogy úgy mondjam az „ész”... és ez minden bizonnyal egy déjá! S most már sok déjá is él itt veletek... és azt akarom, hogy a fiam gyakran forgolódjon okos személyek közt. Például tanuljon meg jól programozni is... mert biztos van itt nálatok legalább egy programozó zseni...

—De hiszen a trónörökösnek nem nehéz találni programozót azok közül, akik hivatalosan is e szakmát űzik.

—Igen, csak nem akarom hogy hülyék oktassák... hiszen azoknak a programját milyen egykettőre feltörte valamelyikőtök... Márpedig az én fiam kell legyen a lehető legokosabb az egész Világmindenségben, mert másképp nemcsak király nem lesz belőle, de még élő sem, mert megölik a trónra pályázók! Ezt meg a legcélszerűbb úgy elérni, ha egy afféle bátor, vakmerő, s okos csoport tanítja mint ti. Röviden: ezentúl ki vagytok nevezve, még ha titokban is, a trónörökös nevelőinek! De annyira, hogy ezt a lehető legkomolyabban gondolom, s ennek bizonyosságaképp itt az ő füle hallatára kijelentem, hogy szabad akár meg is vernetek őt, ha kibírhatatlanul viselkedik...

—Hé! Erről nem volt szó! - kiáltotta Hurun.

—Csend legyen fiam, egy szót se szólj, te találtad őket magadnak, akkor viseld el méltósággal! Igenis megverhet bármelyikük, persze nem kékre-zöldre, csak annyira hogy tisztességet tanulj, de szabad, másképp semmit nem tanulnál, mert azt mondanád, hogy Isin engedelmeskedni kénytelen neked mert csak szolgál, a többiek meg pláne, mert csak nők meg déják, sőt a déják nagyrésze szőkevény, bűjkáló is! Na hát ebből nem lesz semmi, és tudd meg, hogy jóapád is beleegyezését adta ehhez! És tudod miért?!

—Na?!

—Mert tényleg nem lett volna szabad botrányt csapnod az emberzenékkel. Az nagyon durva volt.

—Ha megvernek és elárulom, úgyis kivégzik őket!

—Nem, ha a király nem akarja. S különben is azt mondom majd, én vertelek meg. De nem is tudom mit vagy így bejévedve, szó sincs róla hogy verni akarnának, a déják szelídek, Isin meg a barátod, nem?! Tekintsd tiszteletbeli bátyádnak, úgyis bátyának szólítottad eddig, és kész! Mindez csak arra szolgál, hogy ne játszd előttük a herceget, a nagyokost, ne parancsolgass, hanem valóban baráti legyen a viszonyotok. Gondolj arra, egy efféle összeesküvő-csoporttól rengeteg minden okosat tanulhatsz...

—Például bombák készítését is?!

—Hát azt még nem próbáltam. - mosolygott Isin.

—De én tudni akarom!

—A kedvedért megtanuljuk.

—És a mérgeket is ismerni akarom!

—Örömmel közölhetem, hogy méregszakértőm máris van.

—Na, hát akkor nem lesz ez olyan rossz hely... ha adtok mérgeket, nem leszek rátok *mérges*...

—Persze hogy nem lesz rossz hely, sőt, már azt is kitaláltuk, miként kell újabb emberzenéket alkotni...

—És most akkor fogd ezt – nyújtott Isin felé egy aranylapot a nő – ez a király ajándéka neked! Teljesen hivatalosan ki vagy nevezve herceggé, s a trónörökös nevelőjévé! De szigorúan tilos ezt mutogatnod, mert ez államtitok, ez végszükség esetére szolgál, illetve arra az esetre, hogy ha a király meghalna, akkor legyen

valami rangod. Természetesen továbbra is a palotában dolgozol, de mosogatni ritkán fogsz, takarítónak vagy átminősítve, az ugyanis nagyon jó lesz, mert most hogy a királyfi nevelője vagy, benned megbízik az uram, s egy takarító sok pletykát hallhat, amit te köteles vagy elmondani Hurunnak, aki majd továbbadja édesapjának... a fizetésed ugyanannyi mint eddig, hogy ne keltsünk gyanút, de máris átutaltak a számládra harmincmilliót, ami azt hiszem jelentős célprémiumnak felel meg...

—Hát akkor azt hiszem ezek után felesleges, hogy több disznóságot kövessünk el! - vélekedett Lalla.

—Ellenkezőleg! - mosolygott Szonti. —A felséges király leghatározottabb parancsa, hogy még sok-sok gazemberséget kövessetek el, de mindet úgy, hogy Hurun is résztvegyen azokban! Persze, csak annyira hogy ne legyen veszélyeknek kitéve, tehát inkább csak a kitervelésükben. Nyilvánvaló ugyanis, akkor lesz a legjobban védve az összeesküvések ellen király korára, ha már gyerekként elsajátítja az összeesküvések minden fortélyát, azaz nagy gazemberré válik, vagy inkább: nagy cselszövővé! De ezzel az engedéllyel ne éljetez vissza, állami támogatás nem jár a stiklikhez, mert akkor nem élesben mennek majd a dolgok, azaz nem lesz hiteles az egész!

—De hogy a csudában tanítsam bármire is Hurunt, ha egyszer naponta be kell mennem a palotába takarítani!

—Nem neked kell tanítanod, hiszen gyerek vagy magad is, majd tanítják a déjád, főleg ő – mutatott Lallára – akiről már sejtem, hogy ő itt a főkolompos! Te inkább a titkos barátja leszel... meg a király legtitkosabb titkosszolgálatának vezetője.

—Hogyhogy?

—Nemsokára ki lesz hirdetve, hogy ha jól végzed a munkádat, előlépsz a takarítók vezetőjévé. Természetesen teljesen mindegy hogyan végzed, akkor is ki leszel nevezve két hónap múlva... ezek után azonban a te felelősséged, hogy lecseréld a teljes takarítói gárdát olyanokra, akik takarítanak ugyan rendesen, de amellet megbízható kémek, és mindent jelentenek neked...

—De én nem értek ehhez!

—Muszáj lesz. Az életed múlik rajta... de nem féltetek, majd lesz mindig olyan déjá, aki megmondja neked, hogy épp mit tegyél...

—Hát ez az izé hogy én titkosszolgálati muki legyek, kinek jutott az eszébe, neked vagy a királynak?!

—Persze hogy nekem. Mondtam az uralkodónak, hogy nehogy már kivégeztessen benneteket, amikor neki nem ártottatok, - ha már van egy efféle hatékony csoportcska, jobb ha felhasználja a hatalma megerősítésére őket... és bár a férjem elég ostoba és igazán nagy barom, de azért van egy előnye: tudja magáról hogy nem egy nagy szám észben, és általában hallgatni szokott rám.

—Miért?

—Mert tudja, hogy én vagyok az egyetlen személy az egész Világmindenségben, akinek nem érdeke az ő halála... Ugyanis elég idős vagyok hozzá hogy ha bárki máshoz is kerülök, az nagy valószínűséggel megegyen. De előtte halálra kínozzon, mert hátha tudok mondani valamit az előző uram, vagyis a király titkairól... én tehát megbízható vagyok, mert más nem lehetek. Tehát érdemes rám hallgatnia, ezt tudja, s bár nem mindig, de szokott is rám hallgatni...

—És a többi felesége?

—Azok nem sokat számítanak, mert sokkal fiatalabbak mint én, és nem is a

trónörökös anyja egyik sem. Azok csak a játékszerei. Velük többet bújik ágyba, de az én véleményemre általában ad... Különben ez annyira így van, hogy mások is észrevették már, hogy ha nő vagyok is, de aránylag egész tekintélyes hatalmam van a palotában, ha nem is nyíltan, de így, hogy hatni tudok a férjemre... persze, nem kell nagy dolgokra gondolni... de ez sem tetszik sokaknak... na mindegy. Őfelségének tetszett az ötletem, úgyhogy most én megyek is, de itt marad veletek Hurun és Kenoksár, a házból a fiam nem mehet ki, egész hétvégére a titek, hivatalosan vadászni van, hogy hol azt állambiztonsági okokból nem mondjuk el senkinek, majd vasárnap késő este érte jövök és visszaviszem a palotába! Ezentúl annyit lesz veletek amennyit csak lehetséges! Vége a lógásnak, a hülyéskedésnek, az aranyéletének, de remélem élvezni fogja ezt is!

—Megteszünk minden tőlünk telhetőt! - ígérte Isin.

—Remélem is. Na megyek, kikísérni felesleges, foglalkoztatok az udvariaskodás helyett is a fiammal! - azzal a felséges asszony távozott.

* * *

Ki is nevezték aztán Isint a takarítók vezetőjévé – tekintélyesen hangzó lett ám ezután a címe: A Királyi Takarítószolgálat Igazgatója! Mindazonáltal ez még mindig azt jelentette, hogy ő a legutolsó senkik egyike. Voltak ugyan nála senkibb senkik is a palotában, de azért úgy általában mégsem becsülték semmire sem őt, legalábbis azok közül, akik bármiféle más rangban is voltak. Azok természetesen akik semmiféle ranggal nem rendelkeztek, azok viszont irigyelték őt. Például három egykori mosogatótársa... de már például a főszakács csak röhögött Isinen, azt mondta, ennél sokkal többre számított azután, hogy Isin összeismerkedett a trónörökössel...

Isint ez nem nagyon zavarta. Igaz hogy még mindig utálta az egész világot, s arról ábrándozott, hogy jönnek majd az emberek és felégetik ezt az egész mindenséget, s majd a felperzselt városok hamvaiból kinő egy szebb és jobb világ – de azért kezdett azon a véleményen lenni, hogy az igazi mégis az volna, ha ő maga pusztíthatna el mindent vagy majdnem mindent! S egyelőre a legjobb úton halad afelé, hogy legyen is némi hatalma...

Egyedül az aggasztotta, hogy neki illene most megszervezni valami kémszolgálat-féleséget, de ahhoz megbízható illetők kellenének, neki meg olyan személye nincs... éppenséggel beprotezsálhatná a palotába Jellirt, de a kisfiú még tényleg nagyon kicsi, és sok haszna nem is lenne, mert bár állapota sokat javult, de még mindig igencsak nyomorék. S hamarosan úgyis vagy agyonverné valaki, vagy kiutálnák onnan, mert hogy is néz ki egy nyomorék a palotában! Gondjait a déjáknak is megemlítette, de azok azt mondták, hogy egyelőre semmit ne tegyen, csak tájékozódjon, mi hogyan van, ismerje meg a már régóta ott levő személyzetet, használja ki, hogy most szabad bejárása van mindenhová! Lalla szó szerint ezt mondta neki:

—Egyelőre nagyon jó hogy nem ismersz senkit, akivel lecserélhetnéd a személyzetet, mert más se hiányzana csak hogy megjelenjen ott egy rakás új arc, akik semennyire sem értenek a napi feladatokhoz! Egykettőre elégedetlen lenne veled az uralkodó.

—De az ő parancsa, hogy a takarítók kémek legyenek!

—Hogyne, de nem azon az áron, hogy a palota kosztengerbe fulladjon! Ilyesmit

csak apránként lehet végrehajtani, szépen, nyugodtan, lassan, feltűnésmentesen... mondjuk havonta 1-2 fő, az igen, az elmegy. Több nem. Mindig azokat cseréled le, akikkel a legelégedetlenebb vagy. Különben is, ha hirtelen lecserélnél mindenkit, azonnal tudná mindenki, hogy azok a te bizalmasaid, és máris nem sok mindent tudnának kideríteni!

—Pillanatnyilag nem fenyeget az a veszély, hogy egy meggondolatlan pillanatban lecserélem a teljes takarítói gárdát, mert pillanatnyilag azt sem tudom hogy akár egyetlen hű valakit honnan szerezzek oda...

Egyelőre azonban e kérdésben nem tudtak segíteni neki a déják. El voltak foglalva azzal, hogy... szóval, mindegyikük valami mással. Lalla, aki az egész bűnszövetkezetük nem hivatalos de teljhatalmú vezetője volt, irányított mindent, és a számítástechnikai dolgokkal foglalkozott. Erre tanítani is igyekezett másokat, tehetségeseket, s eddigre akadt is a megmentettjeik közt három fő is, aki már majdnem olyan jól értett a komputerekhez mint Lalla. Voltak akik beleásták magukat a méregkészítés rejtelseibe, vagy épp a robbanószerkezetek előállításának tudományába, mindezt pedig Hurun külön kívánságára mint tudjuk... de még rengeteg mindennel foglalkoztak ezen kívül, például emberzenék vagy valami ahhoz hasonló konstrukciójával is... persze a házban és a kertben is rendet kellett tartani, s gondozni az egykori növesztett nőket, meg azokat akik még mindig az életpép miatti égetések utóhatásait nyögték... igazság szerint Isin azt sem tudta legfeljebb nagyjából, mit csinálnak a női. Néha ugyanis meg sem mondták neki, csak titokzatosan mosolyogtak.

Alig egy hónappal a kinevezése után azért történt előrehaladás ebben az ügyben is.

Úgy esett a dolog, hogy természetesen neki is volt főnöke, a palotagondnok, s ez egyik alkalommal telefonált neki, hogy azonnal menjen a főszakácsához – ugyanahhoz tehát aki korábban mosogatóként volt a főnöke – mert valami nagy zűr történt a konyhán, ami sok takarítót kíván. Tájékoztadják róla mi történt, aztán intézkedjék, hogy a kosz fel legyen takarítva!

Isin ment is, s alig látta meg őt a szakács, máris ezzel támadta le:

—Egyedül jöttél?! Mert akkor máris fordulhatsz vissza, egyedül nem fogod győzni!

—Azt sem tudom mit kell győznöm, de különben is én most csak terepfelmérni vagyok. Mi a zűr?

—Szabotázs történt. Meg akarták semmisíteni a Királyi Konyha készleteit!

—Ezt nem nagyon értem, de ha valami merényletfélére gondolsz uram, akkor rossz személyt hívtál, mert akkor a biztonsági szolgálat az illetékes, nekem semmi közöm a fegyveres hadakozáshoz! Nekem akkor szólj, ha már elfogták a tetteseket, és rendet kell csinálni a verekedés után.

—De hiszen épp erről van szó! Gyere csak velem, megmutatok mindent!

A konyha egy olyan részlege felé vezette Isint, ahol a fiú még sosem járt. Itt sem akárhova mentek, hanem egy széles csigalépcsőn le a pincébe. Nem értek le még azonban, amikor már Isin igencsak fintorgott, mert gáztámadás érte. No nem igazi vegyi fegyverekkel, hanem inkább afféle bűzbombával: bűzt érzett de igen erőset, mely bűz összetevői a vérszag, löporgáz és füst volt, a füst ráadásul jelentős részben égett gumit és műanyagot tartalmazott... de szarszag is volt itt bőven.

—Attól tartok nagyonis sok lesz itt a takarítani való... - mormogta.

—Abban biztos lehetsz... na már itt is vagyunk!

Isin körülnézett. Hosszú-hosszú folyosóra jutott, oldalt számos cellával. Ezek ténylegesen cellák voltak, mindössze rácsokkal elválasztva a folyosó területétől. E cellák egy részének rácsozata még ép volt, s ezekben sok-sok nő szorongott, többségükben – bár nem kizárólagosan – déják. Más cellák üresek voltak, ezek rácsozata viszont sérült volt, láthatóan robbanás szakította szét őket. Némelyiket azonban úgy nyitották ki, hogy valamivel elfűrészelték a rácsok egy részét.

A folyosó mennyezetén mindenféle csövek futottak a messzeségbe, de a robbanásoktól ezek megsérültek, tartalmuk kiömlött, ez a tartalom víz lehetett, de részben fekália is, ami most beborította a folyosót, általában bokáig, de helyenként magasabb szintet is elért a mennyisége. E trutymóban legalább ötven hulla hevert. E hullák részben nők és déják voltak, nagyjából azonban érdekes módon felnőtt kucsáj férfiak. E férjihullák jelentős részével is robbanások végezhettek, mert sokuknak hiányzott egy vagy több végtagja vagy épp a fejük; másokat azonban lövések teríthettek le. Némelyiket nem is löporgázás lövedék, mert akadt olyan is, amelyiket szemlátomást lézerpisztoly ölt meg, holott a kucsájok közt a lézerpisztoly rendkívül ritka volt, legalábbis a hadseregen kívül. És a halottak nagyjából fele a testőrség ruháját viselte.

—Hű, itt aztán volt csata de rendesen ám! - ámult Isin.

—Az biztos is. Na láttad a terepet, hívd a beosztottaidat, aztán kezdjétek meg a takarítást, mert a karbantartókat csak azután lehet idevezényelni, ha a kosznak legalább a nagyja el van takarítva.

—Jó, de azért szeretnék legalább egy kicsivel többet tudni – például mi ez a folyosó, mert erről eddig még csak nem is hallottam, és kik harcoltak itt és miért?

—Itt egyszerűen az élő élelmiszertartálékot tároljuk. Olyan déjakat, s kisebbrészt közönséges nőket, akikből hamarosan zabát készítünk. Különben nem is itt vannak mind, mert ez egészségtelen hely, de most sokan voltak, idehozták egy részüket... aztán ma reggel egy kis csoport megpróbálta kiszabadítani őket! És majdnem sikerült is nekik, mert piszokjól fel voltak fegyverezve! Akadt amelyiküknek még lézerpisztolya is volt! Szerintem Hudár herceg sem megörült, hanem ezek végeztek vele... de ne is kérdezd kik ezek a piszok szabotőrök, nem tudom de nem is érdekel; a lényeg, hogy a Biztonsági Szolgálat végzett velük, bár nekik is nehéz volt a dolguk! De ők győztek, s egyiküket még sikerült is élve elfogni! - azzal előremutatott. Ott az egyik üres ketrec rácsaihoz X alakban egy huszonéves fiatal férfi volt hozzábilincselve a végtagjainál, akin különben látszott hogy megsebesült, golyó érte az egyik vállát. Három testőr vigyázott rá még így is, és azzal szórakoztak, hogy felváltva nagyokat ütöttek a fiú gyomrába.

Isin odalépett hozzájuk, bemutatkozott, és megkérdezte őket is, hogy mi történt itt. Kíváncsisága teljesen természetes volt. A testőrök válaszoltak is neki, de sokat nem mondhattak, csak hogy riadójelzés történt, ők idesiettek, harcoltak, s győztek is, bár veszteségeik jelentősek. De azt sem tudják kik ezek, ezt az egyetlen támadót sikerült élve elfogniuk, őt is az utolsó pillanatban, mert már végezni akart magával, de mégis sikerült; ám nagyon makacs és nem mond semmit!

—Na de hát már megbocsássatok, ez nem szakszerű módszer, hát hiszen van olyan is hogy Királyi Kinvallató, miért nem hozzá viszitek?

—Persze hogy odavisszük majd, de most nem lehet, várjuk a váltást, az erősítést,

addig mi vigyázunk rá, s addig is szórakozunk, meg aztán hátha kiszedjük mi is belőle, hogy kik voltak a barátai! - azzal egy újabbat ütött a fiú gyomrába.

—Hm... én azt hiszem ha eddig nem vallott, ezután sem fog... de azért ez érdekes ám! Engem is izgat, vajon mit akarhattak elérni! A palotából lopni, hát aki ezt megkockáztatja, az már igazán örült lehet! Pláne ha nem is kincseket akar lopni, hanem déjákat! Egy déjá sokat ér, de igazán nehéz észrevétlenül kiszöktetni, ennyit amennyi itt van, nyilvánvalóan lehetetlen... és azért néhány kincs többet érne ezeknél! Ez nem fog vallani testőr uram, ez biztos mint a halál, hiszen nyilvánvalóan sültbolond, komplett örült az biztos is! Pláne ha öngyilkos akart lenni... mindenki tudja hogy csak az lesz öngyilkos, aki örült! Szerintem öljétek meg gyorsan, kár kínlódni vele. Jobb is ha meghal, az ilyen csak ne éljen, hiszen nemcsak örült, de még pancser is, nem elég hogy öngyilkos akart lenni de még ezt is elbaltázta, nem sikerült neki! - és Isin fél szemmel a fogolyra sandított, lesz-e valami foganatja a gúnyolódásának. Remélte ha felmérgesíti, megtud valamit. De az szótlan maradt.

Beszélt ellenben helyette a testőr.

—Hát ez az öngyilkossága fura ügy, mert simán sikerülhetett volna neki, egyedül amiatt nem jött össze, mert inkább azzal törődött, hogy másokat öljön meg - az utolsó pillanataiban a déják közül igyekezett minél többeket megölni, így önmagára már nem jutott ideje.

—Micsoda?! Igen furcsa! Már-már azt hittem valami olyan titkos banda tagja lehet akik mittudomén azt hiszik hogy a déják holmi felsőbbrendű lények, és megmenteni igyekeznek őket - de ez hogy is férhet össze azzal, hogy megöli őket!

—Nem tudom - vont vállat az egyik testőr - de szeretném megtudni, és azt hiszem találtam is erre jó módszert! - azzal előhúzta a kését, és levágta a fogoly gatyáját. Majd így szólt:

—Most kimetszem az egyik heréjét, s ha továbbra sem beszél, a másikat is... ettől még alkalmas lesz a Királyi Kínvallatónak, de jobb ha nekünk mondja el a dolgokat most, mert attól félek, amit ott mond, még képesek államtitokká minősíteni!

—Ne tedd, beszéllek inkább én helyette! - kiáltott erre az egyik nő a ketrecekbe zsúfoltak közül.

Mindenki odanézett. Egy egészen fiatal lány volt, nem lehetett tizenhatéves sem, s még csak nem is volt déjá. Sőt, kivételes szépség sem. Nem volt csúnya, de inkább amolyan sápatag, jelentéktelen.

—Nem, ne mondj nekik semmit! - kiáltotta most a megbilincselte fiú.

—Kuss te, vagy levágom a faszodat! - kiáltotta az egyik testőr, és jól pofonverte a fiút.

—De igen, elmondok mindent, ha megígéritek hogy utána nem kínozzátok csak megölitek fájdalommentesen, mondjuk főbelövítek. - beszélt tovább a leány.

—Megígérem! - válaszolta gyorsan az egyik testőr.

—Végtelenül egyszerű a magyarázata mindennek. Ő meg én, mi ketten szeretjük egymást. De apám nem akarta hogy feleségül vegyen, azt mondta túl csúnya vagyok ahhoz, hogy megérdemljem a szaporodást, az ilyen mint én csak ne szüljön gyerekeket mert azok is rondák lesznek, s emiatt inkább eladott egy húskereskedésnek, akitől aztán megvett a palota. De ez a derék fiú úgy gondolta kiszabadít engem, s hát hogy miként csinálta nem tudom, de felvette a kapcsolatot egy rablóbandával, s velük megpróbált engem megszöktetni innen. A többieknek

gondolom a sok itteni déjá lett volna a fizetsége, de hát sajnos nem sikerült!

—És miért lődözött a harc végén a déjákra?

—Gondolom bosszúból: ha már engem nem menthetett meg, minél nagyobb kárt akart okozni az igazságtalan államhatalomnak! De különben is tudom hogy úgy vélekedik, nem szabad megenni egyetlen értelmes lényt sem. Biztos úgy vélte, kisebb fájdalommal jár a déjáknak a gyors halál, mint ami egyébként vár rájuk.

Isin úgy vélte, ez az utóbbi még igaz is lehet a magyarázatból. Talán az is, hogy ez a fiú és a leány szeretik egymást. Nincs ebben semmi lehetetlen... bár elég nagy ritkaság. De nem példátlan... hanem azt nagyonis kétlette, hogy legyen olyan örült rablóbanda, akiket rá lehet beszélni egy a palota ellen intézett efféle támadásra! Aztán meg, ahhoz túlságosan jól fel voltak fegyverezve, hogy közönséges rablóbandának tűnjenek.

Hanem azt tényleg teljesen hihetőnek tartotta, hogy a fiú és a leány szeressék egymást. Igazság szerint az nem felel meg a valóságnak, hogy az efféle szeretet ritka lenne. Többnyire és pontosabb megfogalmazásban arról van szó, hogy nagyonis megszeret egy fiú egy leányt – de csak távolból. Aztán ha sikerül megszereznie, hamar kiábrándul belőle... mert a tiltott, sóvárgott gyümölcs mindig édesebbnek tűnik, mint amit megízlelhetünk... aztán a szeretet az évek alatt méginkább alábbhagy, végül következik vagy a férfi halála, vagy a nő agyonverése, megevése... vagy eladása. S ezellen a legengedelmesebb feleségek sem tehetnek semmit, legfeljebb elodázhadják a sorsukat.

Minthogy e fiú és leány még fiatalok, sőt a lány elmondása szerint még csak nem is házasok, emiatt a fiú a kezdeti nagy sóvárgás korszakában lehet, s hihető, hogy képes örültségekre. Az is rokonszenves, hogy igyekezett megmenteni a déjákat a hosszas szenvedéstől, például az életpép-sorstól a kudarc pillanatában. A jól felfegyverzett rablóbanda azonban teljes mértékben valószínűtlen.

Igen, de ennél többet most biztos nem fog megtudni... holott de jó is volna!

Ha Isint ilyen gondolatok foglalkoztatták is, a testőrök elhitték a leány szavait, s most az egyikük így szólt:

—Hát ez van lám, ha egy férfi megfélekedezik arról hogy ő férfi, és túl sok figyelmet szentel a nőknek, kucsájszámba véve azokat! Most erre ráfaragtál, öcskös! - azzal lekevert a fiúnak egy hatalmas pofont.

—Megígérted hogy megölsz, ha elmondok mindent! - sikoltotta a leány.

—Meg lesz ölve, egészen biztos lehetsz benne.

—Fájdalommentesen! Megígérted!

—Na és akkor mi van?! - vigyorgott a férfi.

—Gazfickó!

—Inkább ez a gané, aki ekkora mézszárlást rendezett itt a te kedvedért! Különben is hülye vagy hogy elhitted – természetesen semmit nem ígérhetek vele kapcsolatban, mert mindenképp ki lesz vallatva, gondolhatod! Hogy is ölhetném meg, abban a pillanatban félhetnék a büntetéstől!

—Te meg Isin ne beszéljess már, hanem intézkedj, hogy a kosz el legyen takarítva! - türelmetlenkedett a főszakács.

—Azonnal. - válaszolta a fiú, azzal sietve felfelé indult a csigalépcsőn. Ám az első néptelen lépcsőfordulóban előhúzta a rádiótelefonját, s beütött rajta egy titkos számot. E számot Szonti adta neki, hogy ezen hívhatja őt, a király feleségét, de tényleg csak akkor, ha rendkívül fontos dologról van szó. De még akkor se

szólítsa őt a nevén, csak úgy, hogy „felség”, mert jobb ha senki nem tudja az ilyesmit! Márpedig mindig számítani kell lehallgatásra!

—Igen? - kérdezte a nő, be sem mutatkozva, első szavaként.

—Felség, talán tudsz róla, hogy a konyhán afféle szabotázs, merénylet történt, nem tudom pontosan minek nevezzem; egy feltűnően jól felfegyverzett csoport déjakat és közönséges nőket akart kimenteni, de egy kivételével rajtavesztettek. A foglyot kínvallatásra akarják vinni. Amint láttam azonban, ez egy igen makacs férfi, és biztos hogy inkább meghal de egy szót sem fog mondani; nekem viszont van ötletem arra vonatkozóan, miként bírjam szóra! Ehhez azonban az kell hogy el legyen szállítva hozzám, de nemcsak ő, hanem az összes nő is aki hústartalékként ott volt az akciójuknál, és látta az esetet! Fontos tanúk ugyanis.

—Ez nagyon komoly dolog! Király elleni merénylet lényegében szabadon engedni?!

—Nem szabadon, hanem hozzám elvinni!

—Az mindegy, mert hivatalosan senki sem vagy.

—Nem merénylet, akkor nem az élelemraktárba tört volna be.

—És hány nőről van szó?

—Nem tudom pontosan, de becslésem szerint lehet legalább kétszáz, meg még pár tucat sebesült.

—Ehhez én nagyon kevés vagyok.

—Most bebizonyíthatod felség, mennyire bízol meg bennem.

—Én teljesen, de ehhez az igazi felség szava kell... annyit meg tudok tenni, hogy talonba rakatom a fickót, hogy addig ne kínozzák míg végleges döntés születik a sorsáról... de Isin, én szólok erről a királynak, de ha van valami amitől jobban fél a király mint attól hogy egy nap megjelennek az emberek a bolygó mellett, hát az a merénylet!

—Ismétlem, ez nem merénylet.

—Mindegy az, ha fegyverrel lödözött a palotában... szóval, én szólok neki, de szerintem akkor örvendj ha nem egyezik bele az uralkodó, mert ha úgy lesz ahogy akarod de kudarcot vallasz, akkor egy pókhálószálon függ az életed!

—Vállalom a kockázatot. Itt valami titok van amit ki akarok deríteni, s ha a fickót most kivégzik, akkor semmit nem tudunk meg, aminek később akár súlyos következményei is lehetnek!

—Jó. Szólok az uralkodónak.

—Köszönöm felség. - válaszolta Isin, azzal elrakta a telefont. Ám most hogy nem a telefonra figyelt, valami gyanús lett neki, és gyorsan megfordult. A főszakácsot pillantotta meg maga mögött s néhány lépéssel lejjebb, aki halálsápadt arccal meredt rá.

—Te... te... *a királlyal beszéltél?! -* tátogott a férfi.

Isin gyorsan belegondolt, hogy a szakács nem hallhatta Szonti szavait, csak azt amit ő Isin mondott – és hát ugye valóban a „felség” szót használta...

—Hallottad, nem?! - kérdezte vissza agresszívan. —De jaj neked, ha elpofázod!

—Nem én, nem, nem, dehogyis... merénylet, meg ilyesmi... ez valami titkos ügy amibe nem akarok belekeveredni... *de hát ki vagy te?!*

—Ha elmondom, azonnal belekeveredel. Mondjam-e hát?!

—Nem, nem, meggyőztél... sőt, nagyon szépen köszönöm, hogy nem mondasz semmit... ne is mondj soha-soha...

—Lásd milyen jó vagyok hozzád, teljesítem a kívánságodat, és nem mondok semmit! És nem kell félned, lesznek takarítók is ideküldve. Vedd azonban tudomásul,

hogy amíg másként nem rendelkezem, szigorúan tilos a lenti nők és déják bármelyikét is megölni, megverni, rosszul bánni velük... ez ugyanis fontos államérv! Ők nélkülözhetetlen tanúk, akiket ki kell hallgatni!

—Persze, természetesen, teljesen logikus, hát persze hogy tanúk, milyen okos is vagy te...

—Akkor így legyen! Sőt, nemcsak bántani tilos őket, de amint kissé is helyreállt odalent a rend, finom enni- és innivalót kell kapjanak, mert hitem szerint az serkenti az emlékezést, egyben a palota iránti barátságosabb gondolatokat ébreszthet bennük, fokozván az igazmondás iránti vágyat... na gyerünk, intézkedj, én meg küldök takarítókat!

A főszakács ment is, Isin viszont újra a telefonért nyúlt. Lallát hívta.

—Drágám, ott van veled Kenoksár?

—Nem *velem* van, mit gondolsz te rólam, eszem ágában sincs megcsalnom téged!

—Fura válasz, eszem ágába sem jutott hogy ilyesmivel vádoljalak, de mert *neked* eszedbe jutott ennek lehetősége, ezek után kezdek féltékeny lenni...

—Na ne hülyéskedj, tudod jól, hogy ugyanolyan rondának tart engem és minden déját, mint minden normális férfi!

—Szóval én nem vagyok normális. Köszönöm. Na mindegy, függetlenül az elme-állapotomra vonatkozó diagnózisodtól, ültess be Kenoksárt a légpárnásunkba, és mondd neki, hogy jöjjön ide a palotához! A takarítókkal mindjárt kivitetek oda egy csomó hullát, azokat mind hozza el hozzánk. Kissé trutyisak lesznek, de nektek majd meg kell őket mind pucolni szépen, konyhakészre, és lefagyasztani. Elvárom hogy ebben Hurun is segédkezzen, mert bármilyen undorító is, nem szabad hogy ájuldozzon a vér látványától.

—Figyelj, én nem akarom ám, hogy ne ájuldozzon a nők halála láttán! Sokkal jobb nekünk az, ha a leendő új király irtózik a nők szenvedésének, pláne halálának már a gondolatától is!

—Hogyne, de ezek javarészt férfi hullák.

—Férfi hullák?! Az meg mi a csudának nekünk?!

—Most nincs időm elmagyarázni, bízz a bölcsességemben! Küldd Kenoksárt, és vigyétek a hullákat!

—Jó.

Most Isin a saját takarítóit hívta, mondta hogy hol kell rendet csinálniuk, és hogy a tetemeiket pakolják fekete nejlonzsákokba, s vigyék ezeket az egyik kapuhoz. Mikor mindezzel végzett, visszament a rommá lett alagsorba. Néhány takarító eddigre már nekikezdett ott a munkának, de jöttek sorra a többiek is, s most Isin nagyon örvendett amiért a főnökük, s így nem neki kell a szarba nyúlkalni.

Alig bámészkodott ott néhány percig, megcsörrent a telefonja. Egy ismeretlen számot mutatott, innen még sosem kapott hívást.

—Na? - szólt bele röviden.

Kellemes csengésű férfihang válaszolt neki.

—Fiam, ha hosszúéletű akarsz maradni, többé *soha* ne „názzál”, ha ez a szám hív téged!

—Bocsánat. Elárulná akkor uram, hogy önben vajon kit tisztelhetek?

—Csak egy jelentéktelen senkit. Mindössze a király vagyok.

—Ó! Ezer bocsánat, felség...

—Kuss. Nem kell hogy tudja bárki is, hogy veled trécselek. És nem engedélyezem

neked a rab meg a nők elvitelét. Jobb ha senki sem tudja hogy nálad vannak. De kiadom a parancsot hogy mindenki azt kell tegye ott amit Kenoksár parancsol, neki meg majd megmondod mit óhajtasz. De titokban. De ha nekem ebből valami baj lesz, vagy ha csak úgy simán ki nem derítéd mi van a dolog mögött, akkor... na, a folytatást gondolom sejtéd!

—Ezzel jómagam is tisztában voltam uram az első pillanattól kezdve, de egy... hm... közös ismerősünk is figyelmeztetett rá.

—Jó ha hallgatsz rá, amit mond, többnyire ugyanaz mint ha én mondanám.

—Eszembe sem jutott soha, hogy ne hallgassak rá.

—Helyes. Még valami: te soha nem hívhatod ezt a számot, kivéve ha közvetlen életveszély fenyeget engem! De amit kiderítettél, arról szűk határidőn belül jelentést követelek, a jelentést *neki* kell hogy megtedd!

—Természetesen, uram.

A király megszakította a kapcsolatot, el sem köszönve, nemsokára azonban hívást kaptak a még mindig a kikötőzött fiút püfölő testőrök, s alig hallgattak bele a telefonba, máris felettébb tisztelettudóvá vált az ábrázatuk! Szinte vigyázállásba vágták magukat! S a fogoly verését is abbahagyták, nyilván megfelelő parancsokat kaptak, mit kockáztatnak vele ha az egyetlen fogoly meghal, s nem lehet kihallgatni... aztán nem sok idő múlva berobogott hozzájuk Kenoksár, leszedték a fiút a rácsokról, biztos ami biztos a csuklóit a bokájához bilincseltek, majd Kenoksár egyszerűen a vállára vette és már vitte is... apránként meg aztán sorra minden élő déját és nőt is elszállítottak az alagsorból, senki sem tudta hogy hová, csak Isin maga... végülis a túlélők, s azok akik megsebesültek ugyan de volt remény a megmenthetőségükre, háromszázötvennégyen voltak, nem kétszázan mint Isin hitte eredetileg, s ez már bizony azt jelentette hogy igencsak zsúfolttá lett Isin különben nem éppen kicsi háza... hamar neki is kezdtek a déják, hogy az egykori mészárszéket is átépítsék lakóhelyiségekké... Isin azonban leintette őket.

—Hagyjátok, azzal úgysem oldódna meg a problémánk, különben is szükségünk lesz rá. Ott fogjátok a hazahozatott hullákat feldolgozni!

—De minek?

—Először is, aki déjá meghalt, annak már úgyis mindegy. Azt tervezem, hogy majd kötök néhány roppant mód előnytelen üzletet.

—Előnytelen?

—Hát! Nagyon hülye leszek. Azt hiszem belőled Lalla kitelne legjobb esetben is csak valami harminc kiló színhús, még annyi sem... na de ha nem lennél máris az enyém, hanem valaki másé, adnék érted, a te élő testedért akár ötven kiló színhúst is! Ez még akkor is megéri a hülyének is, ha abban amit adok, nincs agyvelő. Holott e halott déjában van még az is... én olyan bolond leszek, hogy ilyen cseréket csinálok majd! És képzelj el, konyhakész húst adok, a levágással sem kell veszködni annak, aki tőlem vesz...

—Nem is rossz ötlet, így sok déját megmenthetsz! Ügyes!

—Még ügyesebb is vagyok mint gondolod. Mert ugye van itt sok férfihulla is. Őket is fel kell dolgozni. De őket nem nyershúsként árusítom majd, hanem mindből készítesek zástekot meg más ételeket amikről nem lehet megállapítani ránézésre hogy férfiból vagy nőből vannak-e, s ezeket is női sőt déjáhúsként árusítom majd!

—De hát a férfihúsnek más lehet az íze.

—Ebben én cseppet sem vagyok biztos, szerintem csak ostoba férfibabona hogy a nők, pláne a déják olyan ízletesek.

—Ez nem biztos ám, Isin, mert már ne haragudj, de ti férfiak meglehetősen kanszagúak vagytok, mi déják ezt könnyedén észleljük! És ez az ízetekben is megmutatkozhat ám!

—Hogyne. De majd bevetitek az okosságotokat, és úgy fűszerezitek a férfihúsból készült ételeket, hogy ne lehessen kiszimatolni még egy déjának sem, hogy nem nőből van. És úgyis férfiak fogják enni, nem nők, a férfiak orra meg nyilván tompább mint a tietek, mert nem is déják, nem is nők, meg eleve tompa kell legyen az orrunk a férfiszaghoz, hiszen nem szabad hogy a saját férfiszagunk zavarjon minket... ami meg az ízt érinti, hát remélem nem olyan nagy a különbség, meg az íz is változtatnak a fűszerek, aztán meg nem olyan gyakran eszik ám egy átlagos férfi nőt, pláne déját, hogy nagyon tisztában legyen azzal, mit kell éreznie... de megnyugtatlak: bár eredetileg soha nem akartam megkóstolni a déjáhúst, de a jó ügy érdekében vállalom! Készítsetek próbaképpen a legjobb tudásotok szerint három adag kaját: egyet déjából, egyet nem déjá nőből, egyet meg férfiből! A legkanszagúbb hullából, aki akad itt! De ne mondjátok meg nekem, melyiket melyikből csináltátok. Egyformán legyenek elkészítve. Megkóstolom mindegyiket, nem gyanús-e, érzek-e különbséget. Szerintem nem lesz semmi különbség a számomra. S ha úgy lesz, mehet az üzlet! Nem fogom hagyni elprédálni e sok férfitetemet, amikor általuk számos nőt megmenthetek!

A nők nekikezdtek a kannibállakoma elkészítésének, és Isin meg is kóstolta az ételeket; s kiderült hogy nem is kell a férfihúst különösképp befűszerezni, mert csak úgy simán megsütve-megfőzve sem érezhető azon Isin számára semmi gyanús, mindössze kicsit tovább kell főzni mint a nők húsát, mert valamivel rágósabb. És finom is volt, bár Isin azt mondta, szerinte semmivel sem jobb mint a marhahús, azaz emiatt nagy disznóság nőket öldökölni... s napok alatt sikerült is elcserélnie az összes konyhakésszé varázsolt hullát nőkre, még déjákra is, mert olcsó árat szabott, s így még többen laktak már a házában. Pláne mert főleg fiatal, tíz és tizenöt év közötti kislányokat kért, akikben ugye kevesebb a hús, azaz belőlük többet kaphatott ugyanannyi készhúsért, de akadt néhány idősebb, nem olyan nagyon szép nő is a csereáruban – ezek nem déják voltak – akiket megunt a férjük, de nem szívesen veszködött volna a levágásukkal, sőt az volt a véleménye is, hogy ezek már rágósak és mócsingosak lennének. Isin pedig garantálta neki, hogy nagyon puha, friss húst ad cserébe. És meg is voltak elégedve a férfiak Isin árujával, mert a húsa tényleg puha volt. Ugyanis előtte órák hosszat főzte, esetleg némi szódabikarbónát is tett a lébe, hogy puhítsa a húst.

—Hamarosan, attól tartok, vennünk kell egy nagyobb házat... pedig már megszoktam ezt... - mormogta Isin. —Hiszen lassan véére is csak úgy mehetek ha a vécékagyló helyett egy nő ölébe csücsülök, mert ott is egy nő van elszállásolva...

Ez ugyan túlzás volt, de Lalla nagyot nevetett a tréfán, és mondta hogy szó sem lehet más ház vételéről, nagyon gyanús lenne hogy Isin egy palotát vásárol, inkább felsorolja mi mindenre van szükségük, beleértve a munkagépeket is, ezeket Isin rendelje meg, aztán építenek ők ide egy vagy több új szárnyat a házhoz, nem olyan marha nehéz ám az építkezés, meg is tanulják szívesen, ennek a szakirodalma sem tilos mint a programozásé, munkáskéz is van itt elég... mert munkásokat Isin ne fogadjon fel, nem kell hogy bárki is megtudja, mennyien laknak itt nők...

S így aztán el is dőlt a kérdés, hogy a nők átvedlenek építőmesterekké.

Kiderült azonban kicsit később, hogy a Valóság megint másképp tervezte, mint ahogyan azt Lalla és Isin gondolta! Ez pedig abból adódott, hogy Isin természetesen be kellett tartsa a királynak tett ígérletét, hogy kideríti, mi is az igazság e fura és nagyon elbaltázott merénylettel kapcsolatban, persze a saját kíváncsisága is erre ösztökélte.

Azt természetesen sejtette, hogy merőben kárbavesztett fáradozás az egykori fogoly, hústartaléknak szánt nőket faggatni, - azok elmesélhetik ugyan neki a támadás konkrétumait, hogy mit láttak, hogy miként vágták el a támadók a kettrecvasakat lézerrel, robbanóanyaggal vagy máshogy, hogy miként küzdöttek a testőrséggel, s ez még akár izgalmas és érdekes is lehet – de hogy *kik* és *miért* támadtak, arról bizony egyikük sem tudhat egy árva szót sem, kivéve azt a vékonyka kislányt, aki állítólag a fogoly fiú szerelmese volna! A többi nőt tehát kérdezni is felesleges, a helyzet kulcsa ennél a nőnél van, és magánál a fogolynál!

Aznap este tehát ki akarta faggatni efelől foglyait. E szó hogy „foglyait”, ez mindössze két foglyot jelentett: minden, a palotából elhozott nő és déjá szabadon bóklászhatott a házában, sőt a sebeiket is ellátták. Isin a már régebben ott élő déjákra és anyjára bízta hogy megmagyarázzák nekik, mi is itt a helyzet náluk, hogyan éljenek, viselkedjenek, hogy a kertből jobb ha nem mennek ki, de lehetőleg már a kerítés környékén se mutakozzanak mert felesleges feltűnést kelteniük... ezt meg is ígérték, cseppet sem kíváncskodtak ki az ellenséges külvilágba. A legtöbbjük egyszerűen extatikus boldogságba kerülve egyszerre sírt és nevetett azt hallva, hogy nem fenyegeti már a megölés és megevés veszélye.

A merénylető fiút azonban természetesen nem merte elengedni Isin, sőt, a szerelmesét sem. A fiú sebeit is ellátták ugyan tisztességesen, a leánnyal nem volt ilyen gond mert nem volt sebesült, neki csak adtak ruhának egy fürdőköpenyt, nem mintha nagyon szégyellte volna a meztelenségét, de csak hogy meg ne fázzon valamiképp – aztán, már késő este, bevitette őket az egyik szobába...

Magától értetődően nem volt egyedül e jeles alkalommal. Vele volt Lalla, Indencsi és még számos déjá. Édesanyja is. Kenoksár ugyan nem, és Hurun sem, de Isin nem félt attól, hogy veszélyes lenne a kihallgatás, mert továbbra is össze volt bilincselve a fiú csuklója és bokája. A leányt azonban feleslegesnek tartotta megbilincselni. Az még nőkhöz képest is ugyancsak girnyó volt. Továbbá minden egyes déjája kezében volt valami fegyver, s legalábbis Lalla és Indencsi részéről biztos volt abban is hogy igenis lőnének szükség esetén – még ha utána rájuk jönne is a hányinger és a sajnálkozás.

—Engem úgy hívnak hogy Isin. Titeket hogyan? - kérdezte barátságosan.

—Nem mindegy, úgyis megölsz! - vágta rá a fiú.

—Nem, nem mindegy, mert bár tényleg nagyon valószínű hogy megöllek, de ez azért egyáltalán nem biztos száz százalékig! Aztán meg, abban gondolom egyetértesz hogy nem mindegy, miként hal meg az illető. Ha megöllek is, kész vagyok fájdalommentesen végezni veled adott esetben, de csak ha kielégíted a kíváncsiságomat. Ha nem teszed meg, visszaviszlek a palotába, ahol szakavatott kínvallató kezébe kerülsz. Ez, hm... nem lenne kellemes, elhiheted!

—De hiszen elmondtam már mindent! - kiáltotta a leány.

—Amit kész is vagyok elhinni – bólintott Isin – de csak részben! Azt viszont egyáltalán nem, hogy amit elmondtál, az *minden* lenne. Szóval megkérdezem újra: mi a nevetek?

—Őt úgy hívják hogy Kúkadün – válaszolta a leány – engem pedig hogy Pilikidi.

—Akkor most azt szeretném megkérdezni, kedves Pilikidi, hogy ragaszkodol-e ahhoz az állításodhoz, hogy *mindent* elmondtál nekem?

—Természetesen sok részletet mesélhetnék még, de az úgysem érdekelne téged uram... a lényegét tekintve igenis mindent elmondtam!

—Te is ezt állítod, Kúkadün?

—Igen.

—Hát jól van! Te Kúkadün bátor fickó vagy, nem kétlem hogy kész vagy akármiféle kínzásokat is vállalni, és meg se szólalnál. Úgy ítélem tehát, hogy teljesen felesleges a kínzásod.

—Ah, akkor te jó férfi vagy! - mosolyodott el bátortalanul Pilikidi.

—Igen, annak tartom én is magamat, ám félek, a te rólam alkotott véleményed mindjárt nagyon meg fog változni! Ugyanis mindjárt megerőszkollak, itt Kúkadün szeme láttára, s azután *téged* foglak kínozni! Mindaddig kínozlak majd, amíg csak igazat nem mondasz... persze, nekem az is megfelel, ha Kúkadün gondolja meg magát, és ő kezd beszélni.

—Isin, ez tényleg nagy gonoszság! Én ebben nem óhajtok résztvenni! - kiáltotta Lalla.

—Nem is kell, ehhez elég vagyok én egyedül... és nem értem, mi a bajod! Nyilvánvaló, hogy meg kell tudnunk az igazat. És a fiút valóban felesleges kínozni. Ellenben ha tényleg szereti ezt a kis nőt, akkor vélhetőleg sokkal rosszabbul esik neki, ha a leányt kínzom, mintha őt magát.

—Isin, ebben még igazad is lehet, de én akkor sem vagyok hajlandó olyasmiben résztvenni, hogy egy nőt kínozzak! Soha-soha, sehol, semmiképp!

—Ismétlem, nem neked kell megtenned.

—De neked sem hagyhatom.

—Hogyan akarod megakadályozni, fegyverrel talán? Mert előre szólok, cseppet sem érdekel ha célbaveszel a stukkerral, úgysem hiszem hogy képes lennél belém löni!

—Nincs szükségem fegyverre. - és Lalla letette a pisztolyt az ágy szélére.

—Hát akkor?

—Egyszerűen figyelmeztetlek Isin, hogy amely pillanatban te *bárki* nőt egy kicsit is megkínzol, vagy akár csak megerőszkolsz, abban a pillanatban én megszűnök szeretni téged! És ne hidd, hogy ez valami aljas fenyegetés. Nem is annyira amiatt mondom, hogy e nőt most ne bántsod, úgy értem nem annyira amiatt mondom hogy elérjem azt hogy ne bántsod, egyszerűen egy tényt közlök veled, fogd fel olyannak mint egy természeti törvényt, mint mondjuk a nehézségi gyorsulás vagy az evolúció törvényét: én egyszerűen ilyen vagyok! Nem tudok szeretni *senkit*, aki rosszul bánt nőekkel! Téged amiatt szerettelek meg, mert szépen bánsz a nőkkel, ha tehát nem bánsz szépen velük ezentúl, nem foglak szeretni. Nem amiatt mert *nem akarlak* szeretni, mert akarnálak továbbra is, de *nem leszek rá képes!* Ez olyan egyszerű, mint a kétszerkettő.

—De hiszen nem is déjá!

—Mindegy. A szememben ugyanis a déjá is nő, csak felsőbbrendű nő, és a közönséges nők is déják, csak valamicskét alsóbbrendűbbek, nem annyira ügyesek, okosak... és azt hiszem el is mondtam mindent amit akartam, dönts ahogy neked tetszik.

—Igen, én is azt hiszem hogy nem lennék képes szeretni téged, ha nőt kínzol.

Csatlakozom Lallához! - válaszolta Indencsi.

—Ugyan fiam, találj ki valami mást! - biztatta őt édesanyja is. —Ez egyszerűen nem lenne méltó hozzád!

—De mi a frászkarikát, láttam hogy palacsintává verték ezt az ipsét a palotában, és meg se szólalt... - morogta Isin. Majd felderült az ábrázata. —Bár egy megoldás talán van!

—Azt hiszem sejtem hogy mi a terved – szólt elgondolkodva Lalla – de ezzel is jobb ha vigyázol! Mert az ugyan valóban nem árthat a leánynak, ami viszont a férfit illeti, ha csak egy-két percig képes összeszedni az akaraterejét, akkor sem mond neked semmit, ellenben belehal, és annak rossz vége lesz!

—Ne nézzetek már hülyének, ennyi eszem nekem is van... természetesen nem fogom teljes hangerőre állítani, sőt... sőt, hogy mindent pontosan ellenőrizni lehessen, nem is fülhallgatót használok! Indencsi, hozz légy szíves valami nagyobb hangerőre képes zenekütyüt!

A déjá távozott, Pilikidi és Kúkadün tekintete azonban igencsak aggodalmassá vált.

—Csak nem azt tervezed, hogy *emberzenékkel* kínoztatod majd a páromat?! - kiáltotta a leány.

—De igen, és semmiképp sem vagytok képesek ezt megakadályozni! Amint látod, ezellen a déjáimnak sincs semmi kifogásuk. De neked nem kell félned, amint látod, nőim maximális védelmét élvezed, és azt már rég tudjuk, hogy az emberek zenéje nem árt a nőknek.

—Hagyd csak drágám, ne szólj egy szót sem, ne tiltakozz, jól van ez így! Kifejezetten örvendek, hogy így lesz végem, az emberek zenéi által. Ez nekem nemcsak nem szomorúság, de hatalmas megtiszteltetés, más halált ha lehetne sem kívánnék! - és Kúkadün bátorító mosolyt villantott Pilikidi felé.

—Te tiszta örült vagy – csattant fel Isin mérgesen – de kíváncsi vagyok rá, ilyen nagylegény leszel-e mindjárt! Abban viszont ne is reménykedj hogy meghalsz, mert csak akkora hangerőre állítom hogy szenvedj, de nem akkorára, hogy bele is halj!

—Minden szenvedés vége mégiscsak a halál, és e szenvedés nem közönséges szenvedés, hanem olyan, ami által nemesedek, és megtiszteltetés hogy ily módon szenvedek, mert közben lelkem nemesebbé válik, fejlődik, tapasztalatokra tesz szert, és... de nem is folytatom, te úgysem értenéd meg ezeket a dolgokat! - vágta vissza a fiú. —Gyerünk, rakd csak rám a fülhallgatót bátran, és még az sem lehetetlen hogy igenis hamar meghalok, mert úgysem tudod majd ellenőrizni, hogy pontosan mekkora hangerővel szól!

—Hogyne tudnám ellenőrizni.

—Pedig nem, mert nem vagy te olyan tökös gyerek, hogy meg merd hallgatni magad is, ha meg a déják hallgatnak bele az mit sem jelent, mert azt nem tudják, hogy mi férfiak mennyit viselünk el ebből a zenéből.

—Nem figyeltél rám az előbb. *Megmondtam*, hogy nem fülhallgatóval játszom le neked ezeket. - s mert közben bejött Indencsi, egy jókora hangfalat cipelve magával, Isin így szólt:

—Igenis vagyok olyan „tökös legény”, hogy a te szavaidat használjam, és veled együtt fogom meghallgatni mindet! Ugyanazon számokat mint te, ugyanazon hangerővel... mindent pontosan ellenőrizhetek tehát! Engem inkább az érdekel, *te* mennyire vagy fasza kölyök, ugyan hány percig bírod majd?! Mert lehet hogy csak

másodpercekig! Hamarosan azt hiszem bevallasz te mindent, sírva könyörögsz majd hogy kapcsoljam ki... igen, teljesen igaza van a nőimnek: nem lenne méltó hozzám, hogy nőt kínozzak! A te eseted azonban egészen más... na nézz csak ide, kiszedem a füldugóimat, semmi nem nyomja el az emberek zenéit... és ne is reménykedj benne hogy megijedek és kikapcsolom, mert tudd meg hogy ezeket rendszeresen szoktam hallgatni, nagyon tetszenek, nemegyszer elalvás előtt is ezek szólnak nekem... ugyanis tiszteletbeli embernek tartom magamat! Sőt, lényegében igazi embernek, még ha tudom is, hogy a valódi emberek közt egy kis senki lennék... te azonban pajti még senkibb senki! Na nem is szövegelek tovább, szóljon a zene, aztán mindjárt kiderül, mint fogsz nekem nyivákolni! - és bekapcsolta a zenét. Nem is ügyelt rá hogy direkt kikeressen valami számot, úgy gondolta teljesen mindegy melyikkel kezd - s így aztán ami elkezdődött, egy hindu zeneszám volt, egyfajta úgynevezett „Kígyótánc”. Ez aránylag nem is tartozott a legelviselhetetlenebb emberzenék közé, mert ebben lényegében csupán a nagyon hangsúlyozott ritmus volt az, ami kibírhatlanná tette ezt a kucsáj férfiak számára. Sokáig hallgatva persze ezt sem tudta volna senki elviselni... de itt legalább csak egyetlen „idegre mászó” tulajdonsága volt a dalnak, nem sok.

Isin ezt élvezettel hallgatta, bár nem a legnagyobb hangerővel... bár alig harminc másodperc után így szólt Lallához:

—Drágám, valamit babrálhatnál a kütyün, mert plasztikusabbá kéne tenni a ritmust! Emeld meg légy szíves néhány decibellel a mélyhangsugárzó energiáját, mert úgy az igazi! Az az igazi ha markánsan kijön annak is a karaktere, így mintha túl lágy volna! - és miközben ezt mondta, és hallgatta a számára különben már unalomig ismert zenét, ajkán kaján mosollyal figyelte Kúkadünt. Valószínűnek tartotta, hogy ettől az egy daltól még nem fog megtörni, ellenben igencsak elgondolkodik majd rajta, érdemes-e vállálnia a többi zeneszám meghallgatásának szenvedéseit.

Tény ami tény, a fiú ugyancsak megdöbbsent! De mintha nem annyira a zene pusztá meghallásának tényétől döbbsent volna meg, hanem attól, hogy ezt Isin olyan nyugodtan, sőt, szemmel látható élvezettel hallgatja! Különben azért azt láthatta Isin, hogy aránylag egész jól tűri e zenét Kúkadün is - no nem annyira mint ő Isin, de azért mintha messze sokkal kevésbé idegesítené, mint más férfiakat...

És alig ért véget e zeneszám, a fiú felkiáltott:

—Dicsértessék az Ember! Hála neked Végtelenség, amiért abban a szerencsében van részem, hogy én találhattam rá a Prófétára! - azzal térdre hullt, és megbilincselte csuklóit hódolatteljesen nyújtotta előre Isin felé. —Bocsásd meg nekem a kételkedésemet Uram! Kérdezz bátran, hű szolgád vagyok halálomig!

Isin kikapcsolta a zenét, bár elképedése nem ismert határt. Fogalma sem volt róla, mi a csuda történik most. Miről beszél ez a fickó?!

Úgy vélte azonban, ha most elkezdené kérdezősködni-faggatózni, az a tekintélyét csökkenti. Ez a fiú komplett örültnek tűnik, ellenben látható hogy őt Isint összetéveszti valakivel - ki tudja azonban, meddig tartana tévhite, ha Isin elárulná kérdegetéseivel, hogy nem tud egy csomó olyasmit, amit a fiú szerint esetleg tudnia illenék! Így aztán felállt, s csak ennyit mondott:

—Teljesítéd hát a parancsaimat?!

—Hogyne, habozás nélkül!

—Akkor ha meggyőződte róla, hogy nem is vagyok én olyan gonosz mint

korábban hitted, akkor válaszolj azonnal mindenre amit csak a nőim kérdeznek tőled, nekem most más dolgom van, mint hogy rád figyeljek! - azzal kiment a szobából, a kérdezgetést a déjakra, főleg Lallára hagyva. Neki az is jó ha Lallától tud meg mindent, így ellenben nem derül ki a tudatlansága Kúkadün és Pilikidi előtt...

Alig két óra múlva fel is kereste őt Lalla, de már a leány arcán látta Isin, hogy szerelme igazán döbbenetes dolgokat tudott meg!

—Na beszélj, mert megesz a kíváncsiság!

—Legalább benneteket férfiakat is megesz valami, nemcsak minket nőket... hát, ülj le mert le fogsz ülni úgyis attól, amit elmesélek! Elképesztő!

—Na mesélj!

—Tudvalevő, hogy a jelenlegi király, XII. Borzalmas nagyapja menekült el az emberek érkezése elől az akkor lakott kucsáj csillagrendszerekből, azaz 849. Rémszörny király. És követte is őt mindenki, mert nagyon megijedtek a férfiak az emberektől. Ennek oka egyrészt a félelmetes zenék voltak, másrészt azonban az is, hogy akadtak déják, akik elmesélték a maguk hagyományait az emberekről az akkori kucsájoknak, s e hagyományok teljes mértékben alátámasztották a király állítását s a zenék tanúságát, hogy az emberek mennyire vad, kíméletlen és félelmetes lények! Emiatt mindenki elmenekült, már amiatt is, mert a király nem tette kötelezővé hogy mindenki tartson vele, - ha kötelezővé teszi, vélhetőleg akadtak volna, akik csakazértis maradnak... bár tulajdonképpen nem lehet kizárni hogy valóban akadtak akik maradtak némely bolygón, bár ezek semmiképp sem lehetnek csupán egy maroknyi kisebbség.

A lényeg azonban az, hogy akkoriban nagy világvége-hangulat uralkodott el a lakosokon. Iszonyatosan megrémültek! Eddig ők a kucsájok voltak a legyőzhetetlen hódítók, most azonban megjelent egy ősi, eddig elfeledett, legendás múltból egy iszonyatos ellenség, amely fenyegetően nyújtja ki feléjük a karmait! És bizony sokan úgy vélekedtek, hogy semmi értelme elmenekülni, hiszen az emberek úgyis megtalálják őket, ha nem most, akkor két vagy három évszázad múlva... aztán mégis elköltözött tudtommal mindenki, azok is akik nem látták sok értelmét a menekülésnek, egyszerűen mert nem ellenkeztek a többség akaratával. Ám ezek körében kialakult egy vallás, ami az emberek felsőbbrendűségét hirdeti, azt, hogy az Emberek az Univerzum kiváltságos, kiválasztott, felsőbbrendű népe, akiknek minden faj szolgálni köteles, s amely faj ezt nem teszi, azt az emberek teljes joggal semmisítik meg, mert a lázadó fajok a lázadásukkal megszegik az Úr, vagyis az Isten akaratát, aki kifejezetten az emberek számára teremtette a Világmindenséget! Nem mintha az ember lett volna a Mindenség legelső faja, de a többi, idősebb faj csak azért lett előbb megteremtve hogy előkészítsék a terepet az embereknek, mintegy kényelmessé tegyék nekik a Mindenséget, s persze hogy legyenek akik az embereknek szolgálnak!

Azok a kucsájok akik így gondolkodtak, maguk is elköltöztek, de csak mert e vallás nem alakult ki rögvest, hanem csak később, már a költözés után. Ám akkor kezdtek azon a nézeten lenni, hogy tulajdonképpen bűnt követtek el az emberek elől való elmeneküléssel! Hiszen ez lényegében nem más, mint megfutamodás szent kötelességük, az emberek szolgálata elől! No és ezek azóta is azon igyekeznek...

—Kitalálom! Hogy a királyt rávegyék arra, hogy költözzenek vissza őseik

bolygóira! - kiáltotta Isin.

—Rosszul gondolod. E vallás követői szerint a kucsáj társadalom java része menthetetlen, és kiérdemelte az emberek haragját. Nem kívánják hogy minden kucsáj visszatérjen, csak ők, e vallás követői, az úgymond „Igazak”! Ott szeretnének berendezkedni, és nagy imádkozások közepette bevárni az embereket, akiket majd szolgálhatnak! No és azóta is egyfolytában gyűjtik a pénzt, vagyont, mindent, hogy majd megvegyenek egy nagy úrflojtát, s azzal kivándoroljanak, pontosabban *visszavándoroljanak*...

—Értem, csak azt nem tudom ennek mi köze hozzám, meg a palota elleni merényletkez!

—Hát a merénylet úgy volt, hogy tudnod kell, miszerint e vallás tagjai – akik magukat úgy nevezik, hogy „emberszeretőek” - ők nagyon másképp vélekednek az ölést, az értelmes lények jogait, de még a nők és déják jogait illetően is, mint az általános mifelénk! Minthogy ők úgy vélik, isteni akarat folytán az emberek a Világmindenség kiválasztott népe, akiket teljhatalom illet meg, emiatt úgy gondolják, az embereknek kizárólagos joguk van a pusztításhoz. Természetesen az embereknek kötelességük Isten szándékaival összhangban cselekedni, de nem a többi faj joga kritizálni az embereket, mert az emberek egyedül Istennek tartoznak felelősséggel. Vagyis, az embereknek joguk van pusztítani, bár e jogukkal igazságosan és megfontoltan kell éljenek mert felelősségük óriási, ha ugyanis visszaélnék e jogukkal, akkor Isten haragjára számíthatnak. Viszont csakis és egyedülcsupáncsak nekik van joguk pusztítani, más fajnak nem! Pusztítás alatt egyértelműen értelmes lények megölését értik.

—De hogy is vélekedhetnek így, amikor tudják, hogy az emberek olyan kegyetlenek, hogy még a manókat és tündéreket is kiirtották!

—Az emberszeretőek szerint e tettük nyilván jogos volt, mert azok a fajok erre rászolgáltak valamivel. És persze hogy félelmetesek, azoknak is kell lenniük! Konkrétan Kúkadün úgy magyarázta nekem, hogy az egész Világmindenség Isten teremtése. Benne a fajok egy összeműködő szervezetet kell alkossanak, mindnek más a feladata, amint egy szervezeten belül is más a dolga az egyes szerveknek sőt sejteknek. Minden faj specialista kell legyen a maga dolgában. No és amint egy szervezeten belül van olyan hogy immunrendszer, akinek a feladata a szervezetbe beilleszkedni nem tudó sejtek elpusztítása, úgy kell legyen egy faj a Világmindenségben, amelynek éppen az a dolga hogy más fajokat megsemmisítsen, akik nem tudnak beilleszkedni a többi faj közösségébe, vagy legalábbis megfegyelmezze a renitenskedő fajokat, már azokat, amelyek e szempontból nem menthetetlenek. Szerintük e Világmindenséget illetően az emberek faja az, ami betölti e világméretű immunrendszer feladatát. No és ahogy egy szervezeten belül csak és kizárólag az immunrendszernek van joga pusztítani, annak azonban ez a kötelessége, úgy a fajok közt is egyedül az embereknek van joguk ölni, de nekik adott esetben ez a kötelességük is!

No már most ebből érdekes dolgok következnek. Az emberszeretőek szerint ugyanis csakis az embereknek van joguk értelmes lényeket megölni. Minthogy semmiféleképp sem vitatható, hogy a déják és a nők értelmes lények, emiatt szerintük ezeket megölni tilos, de nem valami kucsáj-törvény miatt tilos, hanem őket megölni Isten ellen való lázadás, halálos véték. Mármint az ha nem ember öli meg őket. Kivételek persze vannak: akkor egy nem embernek is kötelessége más értelmes lények megölése, ha ezzel még több értelmes lény pusztulását

akadályozza meg, vagy ha jószándékból öli meg, hogy megmentse a kínhaláltól. Különbözik azonban tilos. Ezek a kucsájak úgy gondolják, hogy aki arra méltó, az újjászületik a halála után, más testben, pontosabban, a legnagyobb gonoszok kivételével mindenki újjászületik, de talán még azok is, ám olyan körülmények közt, amilyent kiérdemel ezen életében elkövetett tetteivel. És rettegnek attól, hogy olyasmit tegyenek, ami szerintük nem tetszik Istennek... mert akkor esetleg patkányként vagy csótányként születnek újjá... bár tulajdonképpen szerintük Isten sem egy végtelen hatalmú lény, mert ő is alá van vetve a Sors hatalmának... de ez a rész homályos, nem tárgyaltuk ki részletesen, mert nem éreztem nagyon sürgetőnek pillanatnyilag. Mindenesetre nagyon szelídek, mert az „értelmes lény” fogalmát ők úgy definiálják, hogy értelmes lény az, aki képes tiltakozni a halála ellen, no és mert a legtöbb állat a halálos veszélyt érezve igyekszik elmenekülni, emiatt szerintük azok is értelmesek a maguk módján. Természetesen a nők és déják sokkal értelmesebbek az állatoknál, ezért őket még nagyobb bűn megölni. Vagyis ezek az illetők soha semmi húsféleséget nem esznek. Ami viszont nekem nagyon tetszik, ezek úgy vélik, bizonyított tény, hogy a déják sokkal intelligensebbek a férfiaknál is, azaz felsőbbrendűek, tehát a jelenleg ismert fajok közül a legszörnyesebb bűn egy ember megölése lenne, mert az emberek Isten kiválasztott népe, rögvést azután azonban a bűn súlyosságát tekintve egy déjá megölése következik! Aki értelmes lényeket öl, az bitorolja az emberek privilégiumait, s emiatt teljes joggal sújt le rá Isten haragja!

No és talán érthető nagy bizonykodások nélkül is, hogy ez a tan nagyon népszerű főként a nők körében. Kétségtelen tény, aki nő ennek elkötelezi magát, annak némi kellemetlenség, hogy ezentúl nem ehet húst, ellenben micsoda boldogság hogy tudja: a férje – már ha az is *emberszerető* – soha meg nem ölheti őt! Sőt, szerintük nemcsak egy nő közvetlen megölése bűn, de az is, ha olyan helyzetbe hozzák a nőt, hogy azt életveszély fenyegeti, azaz ha például úgy megverik, hogy abba belehal. Emiatt náluk nem is jellemző a nők verése... mert ugye ha azt elkezdi egy férfi, ki tudja hol áll meg... és szilárdan meg vannak róla győződve, hogy aki egy nő halálát okozza – hacsak nem amiatt hogy megmentse a szenvedésektől – az okvetlenül maga is nőként születik újjá, de iszonyatos körülmények közé, ahol vele is durván bánnak, de ha ez történik vele még kifejezetten örvendhet, mert az is megtörténhet hogy bélféreg lesz... de akkor is ha eladja a nejét olyan helyre ahol azt megölik... ellenben ha egész életét szorgalmasan, s az isteni előírások szerint tölti le, akkor megalapozott reménye lehet rá, hogy különleges megtiszteltetésként *embernek* születik meg! Vagyis, az emberek már amiatt is teljes joggal rendelkeznek különleges privilégiumokkal, mert valahányan csak vannak, ezt mind kiérdemelték előző életeikben felhalmozott jócselekedetekkel! Egy emberszerető nem akkor cselekszik helyesen, ha lázadozik az emberek jogai ellen, hanem ha arra törekszik hogy maga is emberré legyen, persze nem ebben az életében mert ez lehetetlen, hanem majd valamelyik következő életében, jótettei által. Irigyelni az embereket szabad, sőt ajánlatos is, de nem annyira hogy lázadozni kezdjünk, hanem hogy ezen irigység erényes életre serkentsen bennünket!

Na már most ami a palotai merényletet illeti, tudnod kell hogy e társaság javarészt titkos, mert sejtik hogy működésüket nem néznék túl jó szemmel a hatóságok. És az a bizonyos Pilikidi nevű leány nem akárcsi, hanem egyik legfőbb vezetőjüknek a leánya! Akit azonban meggyilkoltak. Állítólag párba volt, bár ezt

senki nem hiszi el. Mindenesetre tanú nincs az esetre. Pilikidi annyit tud, hogy egy nap egy vadidegen pasas törte rá az ajtót, azt mondta hogy az apját megölte párbajban, és Pilikidi az övé! De mert nem tetszett neki a leány külseje, ezért azonnál meg is szabadult tőle, és eladta egy húsboltnak. Onnan meg a palotába került.

Na már most annyi igaz a történetből amit a palotában mesélt neked a leány, hogy ez a Kúkadün nevű illető régóta szerette Pilikidit. Ez különben nem volt ellenére Pilikidi apjának sem, hamarosan össze is házasodtak volna, de így ebből természetesen semmi sem lett. Ám Kúkadün nem nyugodott bele, hogy a szeretett lány eltűnt az életéből, és kinyomozta hogy hova került. S ezután megszervezte, hogy egy csapat emberszerető igyekezzék az ő vezényletével kiszabadítani Pilikidit a palotából. Nem is volt nehéz ehhez vállalkozókat lelnie, mert az emberszeretők dicső, nemes tettek tartják, ha megmentenek egy megölni szándékozott valakit a haláltól, legalábbis ha úgy vélik az illető igazságtalanul szenvedné el a halált. Márpedig szerintük egyedül akkor jogos a halál, ha olyasvalakit ölnek meg aki maga is gyilkolni készül, vagy ezt már meg is tette. De ugye a felfalásra szánt déjak nem tartoznak e kategóriába, azaz őket megmenteni nemes tett. Úgy vélik, aki ilyen akció közben hal meg, az okvetlenül emberként születik újjá, sőt az emberek közt sem a legalacsonyabb rangúak közé. Emellett nagy körökben az összetartás, és kötelességüknek érzik egymás megvédelmezését. Szóval így esett a kiszabadítási próbálkozás. Aztán hogy Kúkadün látta hogy akciójuk kudarcot vallott, igyekezett megölni a déjakat hogy minél többüket megmentse a fájdalomtól. Pilikidit is le akarta lőni, de nem maradt már rá ideje, mert a leány nagyon hátul volt.

—És én hogy kerülök a képbe?

—Hát úgy, hogy van nekik egy szentnek tartott könyvük, amit még e vallás alapítója írt, az a címe hogy Nagy EmberKönyv, röviden NEK, ebben szerepel egy csomó misztikus látomás az emberekről, akik majd eljönnek, kiirtják a kucsájok közül a gonoszokat, rendet teremtenek az Univerzumban, stb... e könyvet már amiatt is szentnek tartják, mert nem sokkal a megírása után e vallás üldözői megölték az íróját, akit azóta természetesen prófétaként tisztelnek. És van egy olyan rész a könyvben, ami valami Félémberről beszél, aki egyszerre kucsáj is és ember is, aki majd a közvetítő lesz az emberszeretők és az emberek között, aki megszerzi a számukra az emberek jóindulatát... s az is le van írva, hogy arról ismerhető fel, hogy a külseje az emberekéhez hasonlatos, és nem fél az emberek zenéitől. No és mert a külső hasonlatosságról a NEK nem mond semmi többet, emiatt Kúkadün úgy véli a te kis taréjod elégséges mérce ezt illetően, az meg hogy nem félsz az emberzenéktől, mindennél fényesebb bizonyíték! Pláne hogy te magad is igyekszel a déjakat védeni, amennyire csak tudod.

—Hm... szóval nemcsak titkosszolgálati főmuki, de próféta is lesz belőlem... - vigyorgott Isin.

—Szerintem nem érdemes kiábrándítanod.

—Naná, persze hogy nem teszem! Én azt hiszem kedves Lalla, neked meg a többi nőknek semmi kifogása nem lehet azellen, hogy ne mi egyedül menjünk vissza valamelyik réglakott bolygóra, hanem ezekkel a furamukikkal együtt. Végülis titeket csak az érdekeli, hogy ne bántsanak benneteket.

—Úgy van.

—És ezek lehetnek legalábbis néhány százan, de inkább néhány ezren, s ez azt

jelenti hogy sokan gyűjtenek majd azért, hogy legyen egy saját úrhajónk...

—Annyira azért nem gazdagok, hogy legyen úrhajójuk.

—Ami késik nem múlik... hanem én azt hiszem, meg van oldva, kik lesznek felvéve a palotába takarítónak!

—Te, ezek nemigen szeretik ám a királyt!

—De nem is fogják bántani, ha én, a prófétájuk megtiltom nekik... - vigyorgott Isin. —Na, megyek akkor és leszedem a bilincseit ennek a megszállott ifjoncnak, és elbeszélgetek vele.

—Mit akarsz elérni nála?

—Hogy hozzon össze a legfőbb vezetőikkel...

A nagy találkozásra két nappal később került sor. Hogy ez megtörténhessen, ahhoz Isin elengedte Kúkadünt, ellenben nála maradt Pilikidi, mintegy túszként. Természetesen nem mondta ki, hogy a leány a túsza lenne, ellenben megmagyarázta Kúkadűnnek, hogy sokkal jobb, ha ő vigyáz most egy darabig a leányra, tekintettel rá hogy a leány tulajdonképpen szökevény, meg aztán különben sem valami biztonságos egy nőnek odakint az ellenséges külvilágban... de itt senki sem fogja bántani.

—De, hm... bocsáss meg próféta hogy ilyesmit szóbahozok, de... de...

—Nem fogok közeledni felé.

—Hálásan köszönöm, de korábban ugye azt mondtad, hogy... hogy...

—Hogy megerőszakolom. Nem szándékozom letagadni, hogy ezt mondtam. És vajon miért mondtam?

—Hogy vallomást tegyek?

—Látod emiatt vagyok én a próféta és nem te, mert túl hülye vagy hozzá. Soha eszembe nem jutott komolyan, hogy megerőszakoljak egy nőt. Ez egészen nyilvánvaló, gondoldj csak bele: amely pillanatban ilyet tennék, nem lehetnék én a Fél-ember, hiszen méltatlan lennék rá! Igaz?!

—Igaz hát!

—De mondani mondhatok ilyesmit. Hazudni nem szép dolog, de vannak esetek amikor elkerülhetetlen. Például amikor próbának akarunk alávetni valakit. Mint például téged. De Pilikidit is. Akit különben sem erőszakolnék meg, mi a csudának, hiszen láthattad hogy hány nőm van! Több mint ahány nap egy esztendőben, s bár igazán nagy kan vagyok, de ennyi még nekem is bőven több mint sok!

—Tehát próba volt csak?!

—És kiválóan megfeleltél rajta!

—És mi volt e próba lényege?

—Ej, hát hogy egy ilyen fenyegetés hatására elárulod-e a hittestvéreidet! És nem tetted! Büszke lehetsz magadra! Olyan elszánt és állhatatos voltál, mint egy igazi ember!

—Ó mekkora megtiszteltetés hogy ezt épp te mondod nekem, Fél-ember!

—Kétségtől nagy megtiszteltetés, de rászolgáltál. Kiérdemelted. Szóval Pilikidit itt semmi veszély nem fenyegeti, de nem óhajtom kiengedni innen biztonságos kíséret nélkül.

—De hiszen mit is tehetnél, ha jön valami ellenség...

—Megölöm az ellenséget.

—De hiszen ölni tilos!

—Te talán nem öltél ott a palotában?!

—Az más, én nem vagyok a próféta!

—Na látod, ez épp azt bizonyítja, hogy nekem sokkal több jogom van nálad is! Nagy a zavar a fejedben, fiam! Gondolkozz már! Ha az embereknek joguk van ölni, az azt jelenti, hogy minél inkább hasonlít valaki az emberekre, annál több joga van neki is az ölésre! S mert jelenleg az egész bolygón én vagyok az, aki a leginkább emberi, ebből egyenesen következik, hogy én vagyok itt jog szerint az emberek helytartója, azaz mindenkinek azt kell tenni amit parancsolok, és naná hogy van jogom ölni, bárkit, akit csak akarok, természetesen csak amíg meg nem jelennek az igazi emberek! Legesleginkább meg benneteket emberszeretőket van jogom ölni ha kedvem tartja, hiszen ti alá kell vessétek magatokat az emberek parancsainak! Azaz amíg nincsenek itt emberek, addig az én parancsaimnak, mert én vagyok a Félelme! Nem szándéksom élni e jogommal ha nem nagyon muszáj, de ha mégis azt parancsolom valamiért, hát bárki habozás nélkül el kell vágja a saját torkát is, ha úgy tartom helyesnek! Aki nem tesz így, az legjobb esetben is csak kutyaként születik újjá, de ha úgy lesz már hatalmas mázlija van!

—Én kész vagyok erre Próféta! Nem akarok kutyaként megszületni!

—Örülök hogy nem csalódtam benned. Megjegyzem, kutyaként megszületni tulajdonképpen nem is olyan rossz! Elárulok neked Kúkadün egy titkos tanítást – és Isin átölelte a nála jócskán magasabb és erősebb fiú vállát – hogy általában véve nagyonis előnyös háziállatként újjászületni! Az ugyanis alig egy fokkal rosszabb csak, mint kucsájnak lenni. Valahány háziállat él körülöttünk, az a következő életében mind értelmes lényként születik meg! Úgy értem persze van értelmük most is a maguk módján, de az olyasféle, magasabbrendű értelmes lényekre gondolok mint mi kucsájok is például, szóval olyanokra akik tudnak írni-olvasni, általában technikai civilizációt kialakítani... sőt, bár elég ritka, de még az sem lehetetlen, hogy egy háziállat rögvest emberként szülessék újjá! Ehhez persze nagyon hüen kell szolgálnia, s lehetőség szerint valami hőstettet is elkövetnie, például egy csatában megmenteni a gazdája életét... ez nagyon ritka, de azért már többször is előfordult! A háziállatok épp amiatt háziállatok, hogy mellettünk élve előzetes tapasztalatokra tegyenek szert, melyeknek majd hasznát veszik következő életükben! Épp emiatt nekünk nagyon jól kell bánnunk velük, mert leendő testvéreinket tisztelhetjük bennük! Háziállatnak lenni tehát nem is olyan rossz, sőt, nagy szerencse! Természetesen egy kucsáj számára okvetlenül visszalépés a születések rangsorában, de csak egyetlen fokkal. Mindenesetre aki így jár, még mindig sokkal szerencsésebb, mint aki vadállat lesz... remélem azonban érted, hogy a „szerencsés” szót csak metaforaként használtam. Valójában egyáltalán nincs is olyasmi hogy szerencse vagy szerencsétlenség, csak az oksági törvény, mert minden ami ér minket, alaposan ki lett érdemelve előző életeinkben, jó és rossz is egyaránt!

—Minden háziállat értelmes lény lesz?! - ámult Kúkadün.

—Ha én mondom! Ők leendő fivéreink és nővéreink!

—Milyen gyönyörű tanítás!

—Akkor most menj, gondolkozz ezen, és hozz össze vezetőitekkel, mert elvárom hogy ők is tiszteletüket tegyék nálam!

A vezetők el is jöttek, legalábbis egy részük. Ez kerek tizennyolc főt jelentett. S ezt a furcsa számot amiatt nevezték kereknek, mert háromszor hat

főből állt, s ezek közül hat volt férfi, hat nő, és hat déjá. Ezen egyenlő számaránnyal is jelezték, hogy a három nemnek ami akad a kucsájok bolygóin – a déjákat is egy speciális nemnek tartották ugyanis – azonos megbecsültséget adnak.

Tizenkilencediknek visszajött velük Kúkadün is, bár ő hivatalosan nem volt a küldöttség tagja, de ő vezette ide a többieket, mint aki a Félembert felfedezte! Ez óriási mértékben megnövelte az emberszeretők egyházában a tekintélyét... már ha igaz lesz az állítása, és valóban Isin a Félelber! A küldöttség nem is tagadta hogy nem hiszi ám el ezt első szóra, és épp emiatt nincs is itt minden vezetőjük, sőt a legfőbbek mind hiányoznak – ők tulajdonképpen nem mások mint az úgynevezett „Szentségi Biztosok”, akik meg kell győződjenek Isin Félelber-voltáról!

—Miféle bizonyítékokat óhajtotok? - kérdezte Isin.

—Háromfélét. Meg kell győződnünk róla, biológiailag félelber vagy-e, erkölcsileg az vagy-e, és lélekben az vagy-e! - válaszolta neki a küldöttség legidősebb férfitagja, egy roskatag agg. —Biológiailag a dolog egyszerű: vannak köztünk orvosok, s meg kell vizsgálgatni, van-e valami jel rajtad ami jelzi, hogy döntően hasonlítasz az emberekre. Erkölcsileg... ez azt jelenti, eddigi életed bővelkedett-e olyan mozzanatokban, pontosabban szólva általad végrehajtott olyan tettekben, melyek hitünk szerint inkább egy emberre, mint egy kucsájra lennének jellemzőek. Lélekben pedig, ez azt jelenti, hogy képes vagy-e nemcsak kucsájként, de emberként is viszonyulni a Világból feléd irányuló hatásokra, azaz van-e benned annyi önuralom mint egy emberben, annyi vadság, sőt, esztétikai érzéked is az emberekének megfelelő-e! Utóbbi a legdöntőbb a számunkra, mert bár igazság szerint nem lenne fontos hogy a Félelbernek épp az esztétikai érzéke legyen emberi, ennek nincs túl nagy jelentősége, de ezt vagyunk képesek tesztelni a legbiztosabban: létezik ugyanis egy próba, amit teljesen kizárt, hogy bárki túléljen, aki nem maga a Félelber, vagy épp egy igazi ember! Tudd meg ugyanis, hogy bár egyházunk még nem is tekint vissza nagyon régi múltra, de máris tucatszámra ajánlkoztak önjelölt próféták, akik szerették volna elbitorolni maguknak a csakis a Félembert megillető dicsőséget és hatalmat – ám legkésőbb az esztétikai próbán mindahányan elbuktak! Ez ugyanis nagyon egyszerű: bezárunk téged egy szobába, ahol van bőven enni-innivaló, bili is, s e szobában megállás nélkül harsog majd a zene – természetesen emberzene! Mind a hatvan órányi zenét végig kell hallgatnod amivel rendelkezünk az emberek zenéiből, egyhuzamban, megállás nélkül. Illetve ha belehalnál, abbahagyjuk, de akkor úgyis mindegy, mert bebizonyosodott, hogy nem te vagy a Félelber... nem te voltál... és azért kell mindet végighallgatnod, hogy a kétely legkisebb árnya se férjen hozzá, hogy nem létezik olyan emberzene, ami ártalmadra lehetne!

—De én attól félek, nem leszek képes ébren maradni hatvan órán át egyhuzamban!

—Nem követelmény, hogy ébren maradj. Csak az a követelmény, hogy a zene egyfolytában szóljon. Ha el tudsz aludni, aludj nyugodtan – sőt, maga a tény hogy te ilyen zenék mellett még aludni is képes vagy, mert ezek annyira nem hatnak rád, mindennél ékeőbb bizonyíték a szentségre!

Így aztán Isin telefonált Szontinak hogy ne aggódjon, államérdekből néhány napig távol lesz, ne keressék! És bevonult egy szobába, és végighallgatta az összes emberzenét, némelyiket egyenesen dübörgő hangerővel, és semmi baja nem lett ezektől, különben is az unalomig ismerte már mindet. Sőt, zenehallgatás közben

még aluszikált is, egy-két nőjével jókat szeretkezett is... Eközben meg a Szentségi Biztosok Lallával és más nőkkel beszélgettek Isin eddigi életéről.

Mire minden zenét végighallgatott a fiú, meg is született a döntés: semmi kétely nem lehet afelől, hogy valóban Isin a Félemler! Egyrészt ezt csálhatatlanul bebizonyította a zenetürési képességével – de mi az hogy türte őket, láthatóan pompásan élvezte valamennyit! - másrészt biológiaiag is majdnem ember, hiszen alig van taréja, azaz embersége szemmel látható, nem is kell holmi biológusi furfang ennek kiderítésére – harmadrészt pedig a tény hogy ennyi temérdek nőt megmentett eddig, híven bizonyítja, hogy eddigis az emberszeretőek erkölcsi elvei szerint ténykedett! Ugyanakkor a Hudár hercegnél végrehajtott, de jó ügy érdekében lefolytatott mérsárlása azt bizonyítja, hogy nagyonis úgy gondolkodik minden szempontból mint egy igazi ember, azaz vad, erőszakos, kíméletlen, félelmetes, ha kell hát kegyetlen – de tényleg csak azokkal szemben, akik megérdemlik! Azaz nem is vitás, hogy Isin nem más, mint egy Félemler! Sőt, jól belegondolva a dolgokba, Isin tulajdonképpen teljes mértékben igazi ember, vitán felüli hogy okvetlenül igazi ember is volt előző életében, csak ő olyan jólelkű, hogy vállalta az alacsonyrendűségben, kucsájként való újjászületést, kizárólag amiatt, hogy ők az emberszeretőek végre ne hiányolják tovább az ő Prófétájukat! Nyilván amiatt született most meg közéjük Isin, mert közel az idő amikor megérkeznek hozzájuk az emberek, vagy legalábbis amikor elköltözhetnek egy másik bolygóra, s ott megalapíthatják a maguk igazságos országát...

Így lett Isinből szent és próféta. E vizsgálat után mások is eljöttek hozzá e vallási közösségből, sőt, tervezgették hogy valami nagy, nyilvános ünnepséghát kéne tartani, ahol sokan megtekinthetik a Prófétát, de Isin ezt gyorsan lefújta. Nem tartotta időszerűnek a nyilvános fellépést még. Lalla egyetértett vele.

—És most mik a parancsaid, ó Félemler? - kérdezték tőle új hívei.

—Mindenekelőtt szükségem van néhány tucat férfira, akik vállálják, hogy takarítók lesznek a palotában. Apránként kicserélem rájuk a mostani takarítói gárdát. És jól, szorgalmasan kell dolgozzanak, ugyanakkor minden kicsit is érdekes hírt el kell mondjanak nekem!

—Ez jó, akkor közel kerülhetünk a királyhoz... - kezdte Kúkadün, de Isin leintette:

—Ne is álmódjatok merényletről! Szigorúan megtiltom! Jelen pillanatban a király sokkal nagyobb hasznunkra lehet élve, mint holtan! Azaz, épp ellenkezőleg van mint hiszed: minden erővel meg kell hiúsítani az esetleges merényleteket!

—De testvéreink nagyon szeretnének már valamit tenni a Szent Cél, a Nagy Kivándorlás érdekében!

—Tehetnek. Adakozzanak bőven, legyenek serények rendünk gazdagításában... mégpedig két téren kell gazdagodnunk: pénzben és hírekben! Lalla majd ad nektek egy számlaszámot, oda akarom hogy utalja mindenki azt, amivel a közösség javához hozzájárul... emellett pedig tudni akarok mindig minden nagyúrról mindent! Igyekezzetek beépülni az államigazgatás jelentős helyeire is... aki valahol számítógépező, az a jelszavát azonnal mondja meg Lallának... mindenkiről mindent tudni akarok! Lehetőség szerint a legpiszkosabb ügyeit akarom tudni a legjobban mindenkinek, amivel megszarolható... na, ennyi egyelőre elég is lesz a tervezgetésből, a többit ráérték később is megtudni!

Az emberszeretőek elmentek, Lalla pedig így szólt:

—Nemrég telefonált Szonti, azt mondja a király nagyon ideges már, tudni akarja, mit derítettél ki a merényletről. Mit mondjunk neki?

—Az nagyon jó lesz, amit Pilikidi mesélt a palotában, azaz tudja meg a király a félgazságot. Egy heves érzelmi fellángolásról volt szó. Ez a Kúkadün gyerek belebolondult Pilikidibe, és meg akarta szöktetni. Ennyi, kész.

—De akkor követelni fogja a király, hogy kiadjuk neki Kúkadünt és megölethesse!

—Magyarázd meg neki, hogy ez nagy butaság volna. Én elengedtem Kúkadünt, sőt, nekiajándékoztam Pilikidit, és hozzá úgy, mintha ez a felséges király ajándéka volna! Aki amiatt tett így, mert tiszteli a bátorságot! S most Kúkadün nem tud hova lenni a nagy megtiszteltetéstől, rendkívül hálás az uralkodónak – hát ugye hogy nem volna bölcs dolog meggyilkolni, kivégezni az egyik leghűbb hívét! Inkább javaslom, hogy nevezze ki valami fontos beosztásba... mondjuk, legyen strázsamester az egyik kapunál! Sőt, nem is, jobbat tudok... írassa be egy űrpilóta-tanfolyamra! Jó, ha adott esetben van a királynak egy megbízható űrpilótája!

—Vagy épp nekünk... - nevetett Lalla.

S ez így is lett, és Kúkadün hamarosan meg is kezdte űrpilóta-tanulmányait, bár tulajdonképpen nem sok kedve volt tanulni. De Isin megmagyarázta neki, hogy ez az ő szent kötelessége, s ha nem lesz szorgalmas, ha nem használja arra az istenadta jóeszét amire az való, tanulásra, akkor következő életében nem is lesz ennyi esze, mert nem érdemli meg az észt az, aki nem használja semmire, vagyis jó eséllyel hülyegyerekként születik újjá, de az is lehet hogy birkaként, s ugye mégis jobb tanulni, mint ostoba baromnak lenni...

Viszont odaköltözött hozzájuk ifjú feleségével, Pilikidivel együtt, mert ez volt Lalla külön kívánsága. Azt mondta, amit Kúkadün megtanul, azt magyarázza el rendszeresen neki Lallának, hogy ő is tudja! Igaz, a gyakorlati képzésen nem vehet részt, de legalább elméletileg tudja amit csak lehet...

Az odaköltözésnek nem volt semmi akadály. Isin egyszerűen megparancsolta, hogy az emberszeretők bővítsék ki a házát, hogy több helyük legyen. Ezt illetően szerencséje is volt, mert egy építőipari cég igazgatója az egyik újdonsült hívük volt. Napokon belül tehát felvonultak Isin birtokára mindenféle nehézgépek, mint talajgyaluk, daruk, egyebek, hoztak paneleket is bőségesen, s hamar felépült három új szárny is, egyenként több mint ötven méter hosszúak és húszemeletesek... volt már tehát hely bőven! Isin ki is jelentette, hogy túl kevesen vannak ennyi sok szobához, illene nemsokára újabb nőket megmenteni... pláne ha ez azzal járna hogy pénzt is szereznek a nők mellett... és hiszen neki ez nemcsak a saját önzése által parancsolt benső késztetése, de tartozik ezzel az emberszeretőeknek is, akik biztos hogy várnak tőle valami látványos csodát vagy nagy akciót, továbbá bármi gazemberséget művel is, jogszerűen teszi, hiszen a felséges király külön parancsa, hogy abba ne hagyja a gazemberkedést... de mi legyen az, amit tennie kell?!

Bár Lalla az utóbbi időben nagyon elfoglalt volt a rengeteg új dolog, például az építkezés megszervezésével, a sok nő és még több déjá dirigálásával, a tanulással, de Isin elhatározta, hogy tanácsot kér tőle. Mégsem lett semmi a tanácskérésből, mert amikor ezt eldöntötte, épp a palotában volt, azaz dolgozott, Lalla viszont otthon volt – ám mielőtt Isin hazatérhetett volna, olyasmi történt, amiből rögvést tudta, mi legyen következő nagy akciójuk helyszíne!

Ami azt illeti, a legkevésbé sem az övé volt az érdem a Nagy Ötletet illetően. Még csak nem is a kémiszolgálatáé. Az egész úgy kezdődött, hogy egy nap megjelent nála Hurun, s így szólt hozzá izgatottan:

—Hé, bátya, mondok én neked valamit, de esküdj meg hogy titokban tartod!

—Esküszöm, hogy kizárólag akkor mondom el másnak a titkaidat ha úgy látom jónak, és csak annak, akinek helyénvalónak tartom! - nevetett Isin.

—Ne ökörködj, tudod hogy nem erre gondolkodok!

—Figyelj Hurun, jó ha megjegyzed arra az időre amikor uralkodó leszel: senkinek semmit nem szabad elmondanod, ami olyasmi, hogy szégyellenéd, ha kitudódna! Amit ugyanis elmondasz, azt azok akik tudják, azonnal felhasználhatják ellened!

—Jól van na, ezt én is tudom, de azt hittem a barátom vagy! Akadnak esetek, amikor muszáj megbíznunk másokban, ahhoz, hogy elérjünk valamit!

—Igen, ez néha elő szokott fordulni. Nem szeretem azonban az ilyen helyzeteket, rém kínosak és megalázóak.

—Hogyne, de most akkor is ez van... na szóval figyelj, elárulom, és ez tulajdonképpen nem is szégyen, hogy néhány hét óta már feláll nekem is!

—Mi?

—Mi, mi, a pöcsöm, na! Igazi férfi lettem! De idegesít valami.

—Mi?

—Hát hogy már kilenc éves vagyok, és még mindig szűz!

—Van neked fogalmad róla, hogy én hány éves koromig voltam az?!

—Nem, de nem is érdekel, az én esetem más, én mégiscsak királyfi vagyok, sőt, maga a trónörökös! Meg aztán érdekel is, milyen lesz az. No és akad is számos nő itt a palotában, de hát mégsem lehetek apám feleségeivel, nem illene, talán nem is hagynák, de ha hagynák akkor is, az olyan izé... szóval, túl idősek hozzám, na! Olyan volna, mintha a saját anyámra másznék rá... tudom, persze, igazából nem az anyáim, de olyan volna... szóval, olyasvalaki kéne nekem, aki akkora mint én, vagy legalábbis nem sokkal nagyobb!

—Szerintem ennek semmi akadály, biztos van elég pénzed, bemész valami húsboltba ahol előárut adnak, kinézel valami csinos, fiatal gyereklányt magadnak...

—Eh, ez nem megy így, semmi kedvem a várost járni ilyesmi miatt, holott ez nem egyszerű ügy, mert ha így oldom meg ahogy javasoltad, sokáig kéne keresgélnem, mert az azért mégis ritkaság, hogy magamkorabeli lányokat eladjanak! Pláne ha szépek! Holott sejtetheted, hogy nem egy bányarémre vágyok!

—Hát akkor mit javasolsz?

—Én-e?! Hogy rúgjon tökön téged egy ló, bátya, mit gondolsz, mi a búbánatért jöttem hozzád?! Én elmondtam hogy mit akarok, a te dolgod hogy teljesítsd a kérésemet! Azaz tudom-tudom nem a dolgod, nem parancsolhatok neked, de ha *igazán* a barátom vagy, teljesíted amire kértelek! Szerezz nekem valami csinos nőt, azaz lányt, de nagyon csinos legyen és nagyon fiatal, hozzám illő, és természetesen kellően engedelmes és hálás is!

—Hát nézd, éppenséggel még nem próbálkoztam ilyesmivel, de talán nem lehetetlen! Persze nem azonnal. A gond csak az, hogy akit én szerzek neked, az lehet szép, lehet fiatal, biztos engedelmes is lesz, de azt semmi esetre sem várhatod el, hogy hálás legyen neked! Képzeld csak el: ott az a szegény kislány, félig még gyerek, sőt, teljesen az, és épp el akarják adni! Nyilván amiatt hogy megegyék, másképp el sem adnák. Fél, retteg hogy mi lesz vele... megértheted, te is így éreznél a helyében! S akkor én jövök és megvásárolom. És mondom neki, hogy ne

féljen, nem lesz megkajálva! Biztos nagyon örvend majd...

—És hálás lesz! - rikkantotta Hurun.

—Teljesen biztos, de biztos az is, hogy *nekem* lesz hálás és nem *neked*, mert én mentem őt meg a haláltól, és nem *te*!

—Hm... - szontyolodott el Hurun. —Pedig én azt akarom hogy ne csak a lábát tegye szét nekem, de örömmel tegye, és ízé... *szeressen*! Ha jól belegondolok, ez nekem még annál is fontosabb mint hogy szép legyen! Még azt sem bánnám ha egy déjá lenne, csak olyan ízé legyen, olyan... ragaszkodó, azt hiszem így mondják... végülis nem olyan rondák ám a déják, amióta sokat járok hozzád azóta erre is rájöttem... kicsit furák, az igaz, de tulajdonképpen egész helyesek, legalábbis bájosan tudnak mosolyogni... szó se róla, azok a nők akik nem déják jobban tetszenek nekem még most is, de igen, kiegyeznék én ám egy déjával is, ha olyan helyes kis pipi volna, és tisztelne, becsülne, felnézne rám, hálás lenne... pedig ahogy belegondolok, igazad van bátya! Akkor bizony neked lenne hálás nem nekem, és ha mégis nekem adod, nemhogy szeretne engem de talán még gyűlölne is, mert ő igazándiból veled szeretne maradni!

—Hát most már látod mint van ez, öcsém, ez van, azaz jobb ha belenyugszol ebbe!

—Na ne már! Mit képzelsz bátya, meglátszik hogy csak pór vagy mégis! Azért vagyok én a herceg, hogy elérjem a célomat!

—Ne becsülj le öcskös, én is herceg vagyok, tudod jól, hogy apád kinevezett azzá titokban!

—Nem is vitatom, de akkor sem születél hercegnek, csak olyan frissencsinált hercegecske vagy, amolyan *gyüttment*! Én azonban királyi vér! Szóval igenis nem teszek le a célomról, mert látom hogy Lalla miként néz rád rendszeresen, és azt akarom, hogy rám is úgy pillogjon valaki...

—Gondold meg! - vágott közbe Isin. —Lalla nagyon édesen tud nézni, de nem is sejtéd, hogy úgy különben mekkora példátlan zsarnok! Rég rájöhetnél volna ha nem is vagy még felnőtt, hogy igazából ő az úr a házban!

—Nagy dolog, persze hogy rájöttem! - vonogatta a vállát Hurun. —Azt hiszed ez újdonság nekem?! Nálunk meg anyám az úrnő, s ezt nemcsak én tudom de sokan mások is... hajmeresztő dolgokat elért apámnál! Korábban hetente legalább egy olyan alkalom volt amikor nagy lakomákat rendeztek a főurak, alkalmanként összejött száz-kétszáz nemes is, és minden két főre jutott egy teljes déjá egészben sültve, aztán anyám elérte apámnál, hogy ilyen többé ne legyen csak évente háromszor-négyszer, a nagy állami ünnepeken! Holott korábban hetente volt! Nem is szeretik őt a nemesek... na de ami engem illet bánomisén mi lesz meg hogy lesz, csak legyen aki így néz rám, mert elegendem van abból hogy senki sem tisztel holott nem is vagyok már olyan nagyon gyerek...

—Erről inkább ne nyissunk vitát. - kacagott Isin.

—Ne is! - toppantott mérgesen a trónörökös. —Különben is tudom már, miként lesz meg amit akarok.

—Na halljuk!

—Sőt már azt is tudom, hogyan veszek rá, hogy segíts nekem.

—Egyre kíváncsibbá teszel.

—Jól nyisd akkor ki a füledet! Ma hajnalban kihallgattam egy beszélgetést.

—Izgalmasan kezdődik.

—Ne vágj közbe, azt gyűlölöm! Szóval, kihallgattam. Két pasas beszélgetett, valami nem tudom milyen tudósbizottság tagjai voltak, akik azért jöttek a

palotába, hogy további támogatásokat kuncsorogjanak ki apámtól. Annyit tudok, hogy az intézmény neve ahonnan jöttek, az hogy NAGYKUKI, ez biztos valami betűszó, de nem tudom minek a rövidítése. Mindenesetre az kiderült a beszélgetésükből, hogy a pénz elsősorban nem is új műszerekre kell nekik, még csak nem is annyira fizetésemelésre, bár annak ők is örülnének, hanem arra kell, hogy új nőket vegyenek, főleg déjákat, mert náluk ezek gyakran halnak a különböző kísérleteikben! És hát egy déjá nem olcsó mulatság... főleg mert a legtöbb kísérlet után még el sem adhatják a tetemét, mert teli van pumpálva mindenféle gyógyszerekkel, amiktől az íze élvezhetetlen lesz, vagy pláne mérgező is...

—Hm! - tűnődött el Isin. —Arra gondolsz, hogy hozzuk el onnan a nőket?

—De hiszen mi az neked bátya, te szeretsz nőket mentegezni, és ezek biztos hálások lennének, és gondold bele, sok-sok nő lehet ott, főleg déják akiket úgy kedvelsz, és mind a tied lenne, mert nekem csak *egyetlenegy* kéne, az is csak valami kis, nyeszlett apróság, akit te észre se vennél! - könyörgött Hurun, s még Isin karját is megrángatta.

—Félre ne érts, semmi erkölcsi aggályom a tett jogosságát illetően, csak ez azért már igazán meredek, ez egy nagy állami intézmény lehet ha egyszer még apád is fogadta a küldöttségüket, itt sok százan dolgozhatnak, sőt, sok ezren inkább...

—Megcsinálnánk éjszaka.

—Persze hogy akkor tennénk, de úgy is meredek. És még csak arra sincs garancia, hogy lesz a nők közt neked való.

—Egészen biztos hogy lesz, mert hallottam amikor az egyik fehérköpenyes pasas azt mondta a másiknak, hogy „okvetlenül sikerrel kell járjunk, mert ha a felséges úr nem finanszírozza a kutatásainkat tovább, vége mindennek! Már kislányokból sem tudunk eleget venni, hiába olcsóbbak, holott jobbak lennének a felnőtt nők, azokon könnyebb tesztelni, mert nem torzíttja el az értékeket a bennük levő növekedési hormon”! Vagyis igenis vannak ott kislányok, nem is egy van, talán több száz is van! És nekem *egyetlenegy* is elég!

—És, hm, nem félsz-e attól, hogy tegyük fel sikerrel járunk, megkapod a kislányodat, tegyük fel épp egy déját, aztán mindenki gúnyolódni fog rajtad, hogy odáig sülyedtél, hogy déjá nővel is beéred?

—Nem félek ettől.

—Miért?

—Emiatt! - húzott elő egy revolvert a zsebéből Hurun.

—Nicsak, hiszen az igazi!

—Nem is játékfegyver!

—Te vetted, vagy apád adta?

—Egyik sem. Loptam.

—Honnan?

—Tőled, bátya! De nehogyz visszavedd, mert akkor nem mondom el azt a hírt, ami pedig nagyon érdekel majd téged!

—Figyelj, ha ezt meglátja nálad apád...

—Akkor nem lesz semmi. Elmondom hogy tőled loptam, s megdicsér majd az ügyességemért. No és ha valaki gúnyolódik majd a nőm miatt velem, akkor meg fog halni. Hirtelen felindulásból lelövöm. Nekem szabad lesz mert én vagyok a trónörökös, s ha kettő-három így végzi, a többiek meggondolják majd, kinyissák-e a pofájukat! Na de figyelj arra amit most mondok!

—Csupa fül vagyok!

—Amikor a két fehérköpenyest kihallgattam, hallottam azt is, hogy azt beszélték, hogy vannak náluk különleges déják!

—Különlegesek?

—Haha, kezd izgi lenni, mi, sejtettem hogy erre felfigyelsz! Sajnos nem értettem minden szavukat mert nem lehettem a közelükben, hallgatóztam ugye, ők pedig lassan ballagtak tőlem távolodva... de valami olyasmiről volt szó, hogy felfedezték hogy akadnak déják, akik rém lassan öregednek! Állítólag találtak egy olyat is, aki bizonyíthatóan – mert papírok vannak róla – már legalább nyolcvan esztendő, de még mindig nem néz ki talán harmincnak sem!

—Nocsak!

—Ugye?! Gondolj csak bele bátya, én tudom ám hogy Lalla milyen idős, és most jusson eszedbe mekkora hasznodra van a ménkünagy eszével, hát nem kéne neked még egy ilyen nő?! És ott több ilyen is lelhetsz esetleg!

—Na tudod mit, azonnal hazamegyek és megdumálom a dolgot Lallával!

—Menj csak, kérd ki a főnökasszony beleegyezését... - vigyorgott gúnyosan a kisfiú.

—Kár a vihogásért öcskös, mert ha beleegyezik a *főnökasszonyom*, akkor hamarosan neked is lesz egy főnökasszonyod... akkor pedig én vigyorozhatok rajtad!

—Mi jogon, akkor is csak egálban leszünk... - vágta rá azonnal Hurun.

Alig mondta el Isin Lallának hogy miről van szó, a leány azonnal a képernyőre varázsolta az intézmény adatait, még a panorámaképét is. Kiderült, hogy a NAGYKUKI név valóban betűszó, a Nemzeti AGYKUtató Központi Intézet rövidítése. A Világhálóra fel volt téve a teljes költségvetésük, az épületeik alaprajza, beosztása, kutatási programjuk...

Valóban főleg déjakkal foglalkoztak. Azt kutatták, miért jobb a déják érzékszervei mint a közönséges nőké. A kutatási programot áttanulmányozva azonban Lalla véleménye az volt, hogy mindez mégsem a közönséges nők javát szolgálja, hanem a férfiakért van.

—A férfiak úgy tűnik megirigyelték a déják sok remek képességét, és tulajdonképpen szeretnék, ha ők is birtokolnák ezeket! Ennek reményében vizsgálják ott a nőket, különösen pedig a déját. Feltételezem azt is, jobbra fájdalmas kísérletekről van szó, hiszen ha bármi érzéstelenítést alkalmaznának, az eltorzítaná az eredményeket... az biztos hogy nekem semmi kifogásom ellene, hogy akár földig is romboljuk ezt a helyet Isin, de az is biztos, hogy itt most aztán nagyon észnél kell lennünk! Amint látod, ez egy kisebb városrész, sokezer dolgozóval, állandó biztonsági őrkkel akik éjjel is őrzik, sőt, éjjel kutyás őrzőpatrok vannak, mindenütt kamerák, azokon a helyeken pedig ahol pénzt őriznek, vagy valami veszélyes anyagot, ott olyan biztonsági rendszer, ami illetéktelen behatolás jelére azonnal önműködően bezár minden ajtót-ablakot, s utána már azt csak a rendőrség speciális egysége tudja kinyitni! S gondolom nem akarsz egy ilyen helyen bennragadni...

—Naná!

—Ezt jól meg kell fontolnunk.

—Ez már jól hangzik.

—Miért?

—Mert nem azt mondd kapásból, hogy felejtjük el, teljesen lehetetlen! - és Isin

megpusztilta Lalla tarkóját.

—Hát pedig majdnem azt mondtam, de nem szívesen tennék le erről a vállalkozásról. S ennek az az oka, hogy ott állítólag akadnak olyan déják, akik bár idősek, de mégis fiatalos külsejűek. Ez pedig kizárólag akkor lehetséges, ha korábban hosszú-hosszú ideig boldogan, szeretetben éltek. Iszonyatos lehet nekik most ilyen kegyetlen körülmények közé kerülni! Mindenképp szeretném megmenteni őket. De ehhez komoly tervet kell készítenem... hagyj most drágám, hadd gondolkozzam!

—Jó. Szólj, ha jutottál valami eredményre!

És Lalla jutott eredményre! De nem volt hajlandó semmit se mondani. Amikor Isin kérdezgette, csak kőkemény makacssággal rázta a fejét.

—Nem. Nem. Ha agyonversz akkor sem mondok semmit, mert kezdelek kiismerni, s ha elmondanám, akkor ragaszkodnál a kivitelezéshez is! Holott cseppet sem biztos, hogy jó az, amit kitaláltam, emiatt szükségesnek tartok egy helyszíni szemlét! Látni akarok mindent a magam szemével, és kizárólag akkor, ha még azután is jónak tartom a tervet, akkor mondom el!

—Be akarsz oda menni?!

—Pontosan!

—De hát még engem sem engednek majd be oda, nemhogy téged!

—Egyedül nem is.

—Velem együtt sem!

—De Hurunnal együtt minden bizonnyal... - mosolygott Lalla. —Vagyis, beszélj a kiskölyökkal, hogy intézze el, hogy bemehessen oda! Nem hiszem hogy nehéz volna rávennie erre a professzorokat. Vélhetőleg azok úgy gondolják majd, nagyonis ajánlatos jóban lenniük a trónörökössel, nem is annyira azért, mert egyszer jóeséllyel Hurun lesz a király, inkább hogy le ne beszélje apját a remélt támogatások folyósításáról! Hurun mondja azt, hogy feltámadt benne az édeklődés a biológia iránt, és e jeles intézményt szemrevételezni akarja belülről is... sőt, elsősorban belülről! Az magától értetődő, hogy nem egyedül megy... vele tartasz majd kíséretként te, én is ott leszek, Kenoksár is mert jó ha van velünk egy erős fickó, és azt hiszem nyugodtan vihetjük magunkkal Kúkadünt is, meg egypár megbízható illetőt az emberszeretőek közül, persze olyanokat, akik jól értenek a fegyverekhez és nem szívбайosak... bár akkor még nem szabad lövöldöznünk. Sőt, ha legszebb terveim valóra válnak, egyáltalán nem lesz harc, gyilkolászás... épp emiatt nem is elsősorban erős, hanem okos férfiakra lesz szükségem. Bemegyünk majd oda Hurun kíséretként, és mindegyikünk feltesz néhány kérdést, amiket majd összeírok... nem szabad ugyanis, hogy egyvalaki kérdezzen meg minden fontos dolgot, az nagyon gyanús lenne! Aztán szép nyugodtan eljövünk onnan...

—Miket kell kérdezni?

—Olyasmiket, hogy egy biztonsági cég vigyáz-e az épületkomplexumra vagy több, mi e cég neve, mikor van őrsváltás, hány kutyát használnak a járőrözéshez, ki tudja-e valamelyikük kapcsolni a biztonsági rendszert vagy az automata és csak a kerületi rendőrörsről lehet kapcsolgatni, hányan dolgoznak a NAGYKUKI-ban, ezek hány százaléka szokott éjjel is bentmaradni, mikor kapnak fizetést a dolgozók, azt készpénzben kapják-e meg vagy átutalják nekik, hol a központi számítógépük, hány nőt és hány déját tartanak ott fogva és ezek hol vannak

elhelyezve, a kísérleti személyeket készpénzzel vásárolják-e vagy átutalással, és ha készpénzzel akkor hol van annak a páncélszekrénye, ha átutalással akkor ki ennek az ügyletnek a koordinátora, általában ki felelős ott a pénzügyekért? Hol van a NAGYKUKI járműparkja és milyen járművekből áll? Ki ellenőrzi a költségvetésüket, milyen beszámolókat kell készíteniük erről, s ezen kimutatások milyen időközönként esedékesek?

—Most hirtelenjében ennyi jut az eszembe, de biztos lesz még néhány, mire odajutunk...

—Ne viccelj Lalla, senki nem hiszi majd el, hogy a kis Hurun effélékre kíváncsi!

—Na látod épp emiatt kell hogy többen legyünk a kíséretben, felnőttek is... különben van egy ötletem! Hívd csak fel a rendőrbarátodat, tudod, aki „párbajozott” értem apáddal, s megszerzett engem neked... de a közjegyzőt is hívd fel! Mondd meg hogy jöjjenek el ide hozzánk, kapnak fejenként tízezret már csak azért is hogy idejöjjenek és meghallgassanak engem, akkor is ha nem egyeznek bele! Aztán a többit meglátjuk...

—De Lalla, minek herdáljuk a pénzünket, akad bőven okos fickó az ember-szeretőek között is!

—Igaz, de azt is tudom hogy épp rendőr és közjegyző nem... na hívd már őket!

Hamar megérkeztek, ráadásul a rendőr ugyanabban a légpárnásban, amit Isintől kapott. S elképedve nézett körbe.

—Hű azannyt, asszem volt néhány jólfizető akciód fiú, amióta nem találkoztunk, ha ilyen várost növesztettél ki a birtokodon... - majd megdörgölte a kezét. — Örülök hogy hívtál! Remélem e találkozás is oly jól kifizetődő lesz, mint a legelső...

—Majd meglátjuk. Gyere a konyhába, van mindenféle finomság, falatozz kedvedre, aztán majd ha a közjegyző úr is megérkezik, megtudsz mindent.

Hamar megérkezett másik meghívottja, ekkor bevezette őket egy szobába... ahol meglepve kellett tapasztalják, hogy nem is Isin lesz a megbízójuk, hanem Lalla!

—Van ellene kifogásotok?! - kérdezte szigorú arccal a lány.

—Ez megalázó. Persze, minden megaláztatást el lehet viselni... bizonyos összeg fejében! - bólogatott a rendőr.

—Adatokra volna szükségem a NAGYKUKI-ról. - azzal Lalla máris sorolta, mi érdekli. —Természetesen, az adatgyűjtésnek a legszigorúbb titokban kell lezajlania!

—Hű, itt aztán komoly dolgok készülődnek! - álmélkodott a rendőr. —Ne zsaru legyen hanem cicakaka, ha ez nem valami meredek húzáshoz kell!

—Miféle meredek húzáshoz, mindössze piknikezni szeretnénk a díszparkjukban, eldumcsizni egy kellemes kis szalonnasütés közepette...

—Azt hiszem a pénzügyi adatokat meg tudom szerezni. - tűnődött a közjegyző. — Van nekem egy ismerősöm az adóhivatalban, eléggé magas rangban, szerintem rá tudom venni, hogy váratlan revíziót folytasson a NAGYKUKI-nál, s aztán a legfrissebb pénzügyi adatokat eljuttatná hozzám... de ez természetesen teljesen törvénytelen! Úgyhogy ötmillió! - nézett Lallára.

—Kapsz hetet, de csak három hónap múlva.

—Miért?

—Mert az adataid jók kell legyenek, másképp értéktelenek a számunkra. Azonban egyedül úgy tudjuk őket ellenőrizni, ha felhasználjuk őket. Ha viszont rosszak és ráfázunk, nem érdemelsz meg egy vasat sem... Ha felhasználjuk az adataidat s

azok jónak bizonyulnak, akkor fizethetünk, fogunk is, de az akció megszervezéséhez és lefolytatásához időre van szükségünk, szóval a pénz megkapására várnod kell. De kamattal kapod meg, amint hallhattad.

—Jól van. - egyezett bele a férfi.

—Nekem akkor úgy látszik a biztonsági kérdések kiderítése marad! - nyújtózott a rendőr ültében, és elmosolyodott. —Pont jóhoz fordultál, cukorfalat! Véletlenül tudom, hogy épp az én rendőrőrsömre van bekötve a riasztójuk... és nem olyan marha nehéz ám kinyiffantani a döntő pillanatban... ez olyan ósdi márkájú riasztó, hogy simán bedöglük szintén hét milikótól...

—Cukorfalat?! - ámult Isin. —A múltkor nem győztél még utálkozni a déjaktól, konkrétan még pont Lallától is!

—Aki nekem milliókat ad, az tőlem akár olyan ronda is lehet mint egy kakikupac, akkor is megérdemli hogy kedveskedve szólítsam! Még meg is puszilom, ha minden kötél szakad!

—Ekkora elszántságot senki nem kíván itt tőled, itt vagyok arra én, hogy puszilgassam... De hallhattad, önmagában a biztonsági rendszer még nem elég. Meg kell tudni mindent az őrségről is!

—Megtudok. Indulok is rögvest, hogy előbb szerezzek meg minden hírt!

—Helyes, nem tartunk fel!

Természetesen attól, hogy a legfontosabb információk beszerzését profikra bízta, Lalla még nem mondott le a NAGYKUKI személyes szemrevételezéséről. Ezt meg is szervezte neki a trónörökös...

És amikor a nagy nap reggelén eljött hozzájuk anyjával és Kenoksárral, nevetve újságolta:

—Apám sejti ám, hogy nem lesz e látogatásnak jó vége... de még örült is neki, azt mondta nekem – és e szavaknál Hurun utánozta a király hangszínét —„Fiam, remélem megtanulod tőlük a módszert, és most sem vallotok kudarcot! Remélem nem járnak majd többé a nyakamra ezek a fontoskodó seggfejek pénzt kuncsorogni, mert idáig is *nagyon sokba* kerültek már nekem, de hasznot nem sokat hoztak”!

—Meglépő vélemény. - álmélkodott Isin.

—Ugyan! - legyintett Szonti. —Ez az intézmény tulajdonképpen egyfajta hagyomány, valójában tényleg kevés hasznot hajt, inkább csak bizonyos gyógyszerek és kozmetikai termékek tesztelésénél mondható hogy lenne valami haszna, különben tényleg majdnem csak dísznek van, meg hogy legyen hol megírja néhány nagyokos a disszertációját... de azért tényleg kíváncsi vagyok rá, milyen belülről! Menjünk!

Mentek.

Természetesen már várták őket. Maga a főigazgató fogadta a kis társaságot, úgy hívták hogy Anxor. Aránylag nem is volt nagyon idős a rangjához képest, épp csak hogy ötven éves lehetett.

—Üdvözetem uraim! - köszöntötte őket. —Mire kíváncsiak?

—Én arra, hogy engem miért nem üdvözölt, holott a király első felesége vagyok! - csattant fel hidegen Szonti.

—Ó, hát izé... bocsánat, de ugye nem szokott női látogatónk lenni... - képedt el a példátlan igényen a férfi. Még hogy ő a férfi, sőt, egy az egész bolygón ismert

fontos intézmény legfőbb vezetője köszöntsön egy nőt, s elsőként?!

De jobb nem ellenkezni. Nagyon kell az a pénz a királytól...

S most megint egy nő szólalt meg. Lalla.

—Természetesen mindenre kíváncsiak vagyunk, azért jöttünk! Vezess körbe bennünket de azonnal!

—Na tessék, ez meg már tegez is engem...! - hüledezett az igazgató.

—Naná hogy mindent akarunk látni, tudni akarjuk, mire herdáljátok el azt a pénzt, amit apám *nektek* ad, ahelyett hogy *nekem* adná! - kiáltotta Hurun, és szokása szerint ahogyan csak bírta, teljes erőből hasbaöklözte a férfit.

—Ahogy kívánják uraim... és, izé... hölgyeim... Bár hogy is mondjam...

—Gyorsan ha lehet mert nagy ez a terep és tényleg végig akarjuk járni az egészet! - vágta rá Szonti.

—Szóval, ez, hm... nem olyan hely, ami hölgyeknek való lenne!

—Miért?

—Hát úgy értem persze semmi baj a legtöbb épülettel, de a kísérleti részlegekben, ott ugye természetesen nőkön kísérletezünk, és tudom jól, hogy a nők, azok, hm... szóval előfordul hogy érzékenyen érinti őket más nők szenvedése... Szóval mindezt megfontolva azt javaslom, hogy ezeket a helyeket jobb lenne mégsem felkeresnünk, vagy legalábbis csak a férfiak keressék fel!

—Javaslatodat meghallgattam, de nem fogadom meg. - válaszolta nyugodtan Szonti.

—Akkor legalább déják ne jöjjenek! Nagyon nem tanácsolnám! - nézett Lallára az igazgató.

—Ez nem tőle függ. Ő a feleségem, és ragaszkodom hozzá, hogy velem legyen! - közölte ellentmondást nem tűrően Isin.

—Mégis...

—Hé, ragaszkodol hozzá, hogy Kenoksár tisztességre tanítson, apafej?! - kérdezte Hurun, a testőre pedig csak úgy szó nélkül odalépett az igazgató mellé...

—Jó, jó, hát hiszen én csak jót akartam, csupán az érzelmeik megkímélése érdekében...

—Sok a szöveg, induljunk már! - türelmetlenkedett a trónörökös.

Indultak.

Annyi világos volt az igazgató előtt, hogy ha Szonti százszor nő is, de akkor is kivételezett a nők közt, mert az mégis sokat jelent, hogy a király felesége, sőt, a trónörökös anyja... őt megbántani lehet hogy nagyobb meggondolatlanság volna, mint magát a trónörököszt megbántani, egyszerűen mert Szonti idősebb. Nyilván nagy a befolyása az uralkodóra, ha az elengedte ide egyedül... s bizony ez a másik nő, pontosabban déjá - a Lalla nevű - ez ugyan fogalma sincs ki lehet, de ha most ez is a trónörökös és Szonti társaságában van, akkor ezzel sem jó kikezdeni!

Ezen meggondolásokat figyelembe véve előbb megmutogatott nekik minden mást, és csak azután indult a kísérleti részlegek felé. Remélte, míg az óriási telep más részlegeiben nézelődnek, elmegy az idő, s így a hevesebb érzelmeiket felkor-bácsoló területek már kimaradnak a látogatásból. De nem volt szerencséje, mert ezek a kellemetlen vendégek nem hagyták hogy elmondja jól begyakorolt mon-dókáit, csak körbepillantottak az irodákban, a laborokban, s már mentek tovább... egyedül a pincébe elhelyezett páncélteremben időztek sokáig, ezt is csak amiatt, mert Hurun, a kisgyerek, sokat kérdezősködött az oda elhelyezett páncél-

szekrényről, sőt az egész biztonsági rendszerről. Az volt a mániája, hogy de ha mégis betörnek ide a bűnözők... s amikor az igazgató megnyugtatta hogy de nem fognak ide betörni, mert már a telepkapun se juthatnak be, mert ott vannak a rácsok, kerítés, sorompó, biztonsági szolgálat, a kutyás járőrök, sőt ebbe az egész épületbe sem könnyű bejönni, mert... - és sorra megmutogatott mindent Hurunnak, hogy mi hogyan van ott. De ez az átkozott kölyök úgy tűnik szilárdan elhatározta hogy az idegeire megy, és ezt mondta:

—Egy ember akkor is be tudna ide törni!

—Egy izé... *micsoda?! Ember?! Hogy jönne ide egy ember?!*

—Hát úrhajóval! És akkor előveszi a lézerfegyverét, lyukat éget ide, és kirámol mindent!

—Minek is kéne egy embernek a mi pénzünk!

—Csak azért, hogy megsemmisítse. Hiszen az emberek gonoszak!

—Na ja... de ha idejönnek az emberek, én attól félek nem a pénzem, hanem az életem miatt fogok aggódni... Na mehetünk?

—Még nem. Hány kiló egy ilyen páncélszekrény?

Az igazgató sóhajtott és összeszedve türelme maradékát, tovább magyarázott a királyi csemetének.

Végül aztán csak megunt a Hurun is, elvégre az az izgalommennyiség is véges amit egy nagy páncélszekrény kivált egy gyerekben; mehettek tovább... de mert ezt kivéve minden más helyen rövid ideig maradtak, még nem volt délután két óra sem, s máris csupán azok a laboratóriumok maradtak hátra, amikben az élőlényeken, főleg déjakon kísérletezgettek.

—Hát... itt vagyunk... - állt meg habozva egy jókora épület előtt. Ez kissé távolabb állt a többitől.

—Milyen szép, rózsaszín a vakolata, s még virágok is vannak a falára pingálva... holott óriási disznóságok folyhatnak itt, ha egyszer ennyire nem szívesen mutatod meg nekünk! - közölte a véleményét Szonti.

—Kérem értse meg hölgyem, hogy ide nem szoktak nők bejönni!

—Csak ha kísérleti patkánynak nézik őket, ugye?

—Az teljesen más. Azok akiket e célra hozunk ide, arra vannak!

—Lehet, hogy nekik erről teljesen más a véleményük.

—Ezt a kérdést a hatóságokkal kéne elintéznük, nem velünk. Mi itt semmi rosszat nem teszünk, minden teljesen törvényes! Mindig tiszteletben tartjuk a törvényeket, és szabályosan járunk el a legkisebb részletekben is. Két napja volt épp egy váratlan pénzügyi revíziónk, s az is mindent rendben talált. A nők akik itt vannak, mind olyanok, akiket szabályosan és törvényesen vásároltunk, és bárki más is megvásárolhatta volna őket... hát, ha nem gondolták meg magukat... - azzal belépett. Vendégei követték.

A folyosóra érve elhaladtak néhány raktár, liftakna, irodahelyiség előtt, majd elérve az első laboratórium nagy, kétszárnyas üvegajtájához, oda benézve az igazgató így szólt:

—Kérem értsék meg, hogy mi itt az egész kucsájság érdekében fáradozunk!

—Na, nekem elegendem van a mellébeszélésből – nem kell a sok erkölcsnemesítő szöveg, halljuk konkrétan miről van itt szó?! - követelte Szonti.

—Itt teszteljük a legkülönbözőbb kozmetikai szereket és élelmiszeradalékokat, hogy ártalmasak-e az egészségre.

Szonti belökte az ajtót, és belépett. Társai követték. Odabent két laboráns

dolgozott, s e férfiak meglepődve fordultak meg jöttére – úgy tűnt valóban nem volt szokásban itt, hogy nők látogassák e laboratóriumot – legalábbis szabadon és nem megkötözve...

Mert hátrébb egy hosszú bordásfalszerűséghez számos nő volt hozzábilincselve, többségükben déják, bár nem mind voltak azok. E bordásfalféleség nem a falra volt szerelve, hanem a talajhoz erősítve, s mögötte még újabb effélék következtek, bő harminc sor... s volt mindegyiken legalább tíz nő! Egy fém homlokpánt megakadályozta azt is, hogy legalább a fejüket mozgassák. A bordásfalak alján a padlón fémcsatorna húzódott. S bár ventilátor zúgott valahol, ennek ellenére enyhe szarszag terjengett a levegőben. A nők meztelenek voltak, s egy-egy betűkből és számokból álló jel volt festve a hasukra. Számos nőnek hányadékfolyás csúfította a mellkasát, részben az azonosítójelet is eltakarva, mert lefolyt a hasukra is. Legtöbbjük orrába és szájába csövek voltak dugva, amik felnyúltak a plafonig.

—Mi folyik itt?

—Hát ugye mondtam, a különböző anyagok tesztelése...

—Úgy értem, miként folyik le egy ilyen tesztelés? - követelte Szonti.

—Nem is tudom, muszáj-e belemennünk ilyen részletekbe... - kezdte az igazgató.

—Nem is tudom, muszáj-e, hogy a helyén maradjon a fejed! A testőröm biztos szívesen megforgatja! - nevetett Hurun.

—Hát jól van... szóval, sokféle tesztünk van! Mielőtt egy kozmetikai anyag kikerülne, vagy valami élelmiszeradalék, vagy ilyesmi, természetesen komoly hatástanulmányokra van szükség. Minden egyes anyagcsoportnál meg van szabva, hogy milyen teszteken kell átesnie, ahhoz, hogy kucsájok számára ártalmatlannak minősíttessenek. És e tesztek itt mi végezzük el.

—Tényleg seggbe rúgatlak! Sok a pofázás, holott az érdekel *konkrétan* mit csinálnak egy ilyen teszt során!

—De hát ha egyszer minden tesztnél mást! - és az igazgató felemelt egy papírt az egyik laboráns asztaláról. —Ez itt például azt írja elő, hogy van ez az anyag, amit egyelőre csak a KB-734907 kódjellel azonosítunk, ezt kell letesztelnünk, s ez a bőrápolókrémek csoportjába tartozik, no és van egy központi előírás ami pontosan megmondja, hogy milyen teszteken kell egy anyagnak átesnie ha az bőrápolókrémnek van minősítve, ide fel is vannak sorolva e tesztek, le vannak írva e papírra... például a legfelső amit legelőször kell elvégeznünk, az az úgynevezett „ötvenes teszt”. Van más neve is, de mindenki csak így hívja a szakmában.

—S ez miből áll?

—Hát abból, hogy meg kell határoznunk, mennyi az az anyagmennyiség e szerből, amitől a kísérleti csoport ötven százaléka hal meg, azesetben ha lenyelik ezt az anyagot. Ez nagyon fontos, mert gondoljanak csak bele uraim... és hölgyeim... ez ugye bőrápolószer! Emiatt bőrre hordják fel, külsőleg. Na és emiatt könnyen előfordulhat, hogy valaki lenyel belőle valamennyit, például egy kisgyerek kinyitja a tégelyt és becsemegézi ami benne van mert olyan illatos... vagy mondjuk valaki nem mos kezét azután hogy bekente vele magát, és ekkor valamennyi az étellel együtt amit azután eszik, a gyomrába kerül... tehát, meg kell határozni, mennyi az a mennyiség, ami már ártalmas ebből a szerből, de az hogy „ártalmas”, az nagyon szubjektív kategória, ezért tudományos precízséggel azt kell megmondanunk, mennyi az, amitől a kísérleti csoport fele meghal! Erre jóesetben valami

nagyon nagy értéket kapunk. Ez többnyire kilogrammban mérhető. De ez így még nem sokat mond, végülis elég valószínűtlen, hogy ekkora anyagmennyiségeket használjon valaki e krémből, tehát megmérjük mennyi egy efféle termék nettó tömege, ezt elosztjuk a kísérlet során kikalkulált halálos mennyiséggel, erre vélhetőleg egynél kisebb számot kapunk, s ezt írjuk fel mint végkövetkeztetésünket. E számot minden kozmetikai termék csomagolóanyagán fel kell tüntetni! Ott a jelzés, sokszor láthatták már, valami ilyesmi: „50%=0.00017”, ami eszerint azt jelenti, hogy az adott kiszerelésben található anyag teljes mennyisége is csak 0.00017-szerese annak, ami a kontrollcsoport tagjainak felénél halálozást idéz elő! Ennek különben érdemes a reciprokát tekinteni, az könnyebben elképzelhető: vagyis ha konkrétan ez a szám áll valami szeren, akkor az azon dobozban vagy tégelyben található mennyiség 1/0.00017 -szeresét, azaz 5882-szeresét kéne elfogyasztani egyszerre ahhoz, hogy 50%-os valószínűséggel belehaljunk! Egy ilyen szer tehát lényegében ártalmatlan. Na de előre nem tudhatjuk ezt, nem ismerhetjük e számot, így ki kell kísérleteznünk...

—Nőkön. - bólintott szárazon Szonti.

—Hát ugye ki máson; néha kísérletezünk állatokon is, de nem nagyon válnak be mert eléggé más az egyes szerekre a reakciójuk, mint nekünk kucsájoknak... a nők azonban sokkal megfelelőbbek e célra!

—De férfiak még megfelelőbbek lennének, nem?

—Férfiakkal hogy is kísérletezhetnénk, azok teljes jogú lények! A nők azonban egészen mások. Hiszen alkotmányunkban is le van rögzítve, hogy a nők helyzete jogilag egy sorban van a csecsemőkével, sőt... - és az igazgató elhallgatott.

—Mondd csak ki bátran: az idiótakéval! - szólalt meg Szonti. —Na de úgy látom igazi nőből itt kevés van, annál több a déjá!

—Ez most merő véletlen, a déjákkal általában más kísérleteket szoktunk folytatni, nem ötvenes tesztet. Ők nem nagyon felelnek meg e célra. Bár jó lenne, mert egy déjáért nem olyan nagy kár, úgylis rondák... - kezdte az igazgató, de óvatosan arrébb húzódott, hátha e szavakra Lalla belerúgna. —Na de a lényeg, hogy nekik sokkal ellenállóbb a szervezetük, azaz ha egy déjánál nagy lesz az ötvenes érték, akkor az még semmi biztosat nem jelent a férfiakra vonatkozóan – egy férfi simán belehalhat abba, ami egy déjánál még enyhe rosszullétet sem okoz! Szóval az ötvenes teszthez többnyire közönséges nőket szoktunk felhasználni.

—Na de most már tényleg halljuk a részleteket, miként megy egy ilyen teszt!

—Technikailag semmi különleges nincs benne: behozzák ide a nőket, kikötjük őket hogy ne mozogjanak, csövet vezetünk be az orrukba...

—Nem a torkukba?

—Az orrukba, azért, hogy a tömés közben is tudjanak lélegezni, nehogy ha hányinger jön rájuk, elduguljon a légcsövük... elvégre nem fulladás közben kell meghalniuk. Ezután csövet dugunk a torkukba is, az persze szélesebb, ez egy géphez van csatlakoztatva, s az megtömi ezen át a gyomrukat a vizsgált anyaggal, precízen feljegyezve közben, hogy mennyit adagolt be. Természetesen nem adagol többet egyszerre, mint amit biztonságosan képes befogadni a kísérleti alany gyomra. Soha még olyan elő nem fordult, hogy szétpukkadtt volna bármelyik nőnk is! - büszkélkedett az igazgató. —A tömést csak akkor szabad elkezdni, ha előtte legalább két napot koplalt az alany, hogy a teljes üres gyomortérfogat a rendelkezésünkre álljon, valamint hogy a korábbi táplálékok anyagai el ne torzítsák a kísérleti eredményt.

—És ha egy teljes gyomornyi adag még túl kevés, mert egy szer annyira ártalmatlan, hogy ettől még senki nem hal meg, vagy csak nagyon kevesen? - kérdezte Isin.

—A szabály az, hogy minden szer első tesztjénél legalább ötven nő kell hogy résztvegyen. Ha ezekből senki nem hal meg holott legalább három kilót lenyeletünk mindegyikkel, akkor egy újabb ötvenes csoporton megismétljük a kísérletet. Ha ott sem hal meg senki, az első tesztcsoport tagjaival újra elvégeztetjük a tesztet, hogy nem alakult-e ki náluk az anyagra káros érzékenység. Ha ezt is túléli mindegyikük, a szert ártalmatlannak minősítjük, végtelen „ötvenes értéket” írva a vizsgálati eredményre, ennek megfelelően a csomagolóanyagára az lesz kiírva, hogy „50%=0”. Ha akad haláleset, akkor nincs mit tenni, folytatni kell a teszteket, de mert egyszerre nem lehet akármennyit a gyomrukba tömni, ezt azzal pótoljuk, hogy a gép figyeli mikor mennyire van teli a nő gyomra, és amikor félig kiürült, azt újra teletömi, azaz mindaddig semmi más élelmet nem kapnak, amíg a teszt sorozat végét nem ér...

—Vagyis meg nem döglük az ötven százalék. - felelte komoran Lalla.

—Hát igen, bár ezt nem szabad ilyen csúnya szóval kifejezni, ez a tudomány érdekében, s a többi kucsáj érdekében elkerülhetetlen, szükséges áldozat! - bólogatott az igazgató.

—És miért van ez a csatorna alattuk? - kérdezte Hurun.

—Hát a tisztogatás megkönnyítésére, így ha üritkeznek, elég egy slaggal lemosni róluk a fekálitát, s az a csatornában lefolyik oda, ahova kell! Mi tiszta laboratórium vagyunk, minimális terepet se hagyunk a fertőzésveszélynek, a járványnak!

—Gyerekeket nem látok köztük. - nézett végig csalódottan a nőkön Hurun.

—Persze hogy nem. A kicsik testtömege jelentősen eltér a felnőttekétől. Ez meghamisítaná a mérési eredményeket. Ide senkit nem hoznak, akinek a testsúlya 40 kilónál kevesebb.

—Szerintem az ötvenes teszt szart sem ér. - közölte a véleményét Hurun. — Semmi értelme egy olyan számnak, hogy hány kiló mondjuk ráncztalanító krém bezabálásától pusztulna el az ezt megkajálók fele – ugyanis bolygónként egyetlen olyan örült pasas sem lesz, aki nekikezd kilószámra ráncztalanító krémet enni! Vagy napolajat inni! Ha meg mégis olyan hülye, úgy kell neki! Legrosszabb esetben is az történhet meg tényleg, hogy valaki egyetlen tégely ilyet megeszik, de már ez is hihetetlen ritkaság lesz! Többnyire tényleg csak arról lehet szó, hogy valaki bekeni magát ezzel, aztán véletlenül valahogy megnyalja a krémes ujját... olyan tesztnek volna értelme, hogy mondjuk száz nő mindegyikének adnak egy parányi mennyiséget ebből, mondjuk egy-két grammot, annál több nemigen lehet egy ujjon, aztán azt nézik, ezekből mennyi hal meg... s mert ez tényleg kis mennyiség, ha ettől a százból egyetlen nő is meghal, az a krém tényleg ártalmas, és nem piacra dobható! Ez a kísérletfajta, az ötvenes teszt, egyszerűen barbár módszer, az értéke megkérdőjelezhető, és hihetetlen mértékben, teljesen felelőtlenül pocskolja a nőket, déjakat, általában a kísérleti alanyokat, bődületesen feltornázva az intézmény költségvetését, merőben feleslegesen! Azzal a módszerrel amit most javasoltam, egy kísérleti alany akár ezer tesztet is túlélhet, mielőtt beleszalad egy valóban ártalmas szerbe, és az egyes tesztek során sem szenved annyit, éppenséggel semmit, legfeljebb hogy alkalmanként amiből eszik egy parányit, az rosszízű. És oly kevés mennyiség megevezését biztos

megtennék kényszerítés nélkül is a legtöbben, azaz nem volna szükség bonyolult tömöberendezésekre sem! Nem, én azt hiszem ez az intézmény teljesen feleslegesen herdálja el az adófizetők, sőt, a felséges király pénzét! Ekkora baromságot! Hiszen engem nem az érdekel, hány kilót kéne megennem mondjuk a lábgombaellenes kenőcsből ahhoz, hogy ötven százalékos eséllyel meghaljak, mert nemhogy kilószámra nem akarom fogyasztani de tíz dekát sem nyelek le belőle – engem az érdekel, hogy ha véletlenül egy parányi mennyiség belém kerül, az árt-e nekem!

—Teljesen egyetérték veled. Bölcsen szólottál! - dicsérte meg a trónörököst Isin, mire a kisfiú büszkén húzta ki magát.

—De kis felség, nem tehetünk másként, nekünk a törvények szerint kell eljárunk, s ez az előírás!

—Bátorkodom kételkedni benne, hogy egy tudományos intézmény előírásait ilyen részletekbe menően szabályozta volna jóapám! Nyilván valami tudományos bizottságban összegyűlt pár okoskodó vénember, s mert jobb nem tellett tőlük, e hülye tesztet rendelték el kötelezőnek országosan! De csak menjek haza, azonnal beszélek erről apámmal... hiszen ez elképesztő! Gondolom, a legtöbb szer mégis ártalmatlan, aztán olyan tesztet előírni ahol garantált, hogy *még ártalmatlanság esetén is* meghal mindig a tesztcsoport fele... elképesztő! Hiszen ez alkalmanként minimum huszonöt nő halála! És képzelem, eszerint lehetnek itt olyanok, akik már napok óta mást sem kapnak enni, csak valami undoksággal tömik a gyomrukat... eszerint sokesetben ha valami tényleg teljesen ártalmatlan szerről van szó, egyszerűen addig lóg itt a nő, amíg éhen nem hal, vagy, ha a vizsgált szer kalóriaértéke megfelelő, el nem pusztul mondjuk vitaminhiányban!

—Vagy végkimerülésben, mert oly sokáig kell itt állnia, vagy felfázik... - sorolta a lehetőségeket Szonti.

—Nézzük csak végig őket! - indult előre Isin.

Sorba járták a nőket, és találtak is köztük a hátsó sorokban négyet, akik már igazán szinte csontsoványak voltak.

—Hé, ezeket azonnal szedd le innen! - parancsolta az igazgatónak Isin.

—De mit is beszélsz uram, teljesen lehetetlen, az meghamisítaná a kísérleti eredményeket...

E szavakra azonban előkerült a zsebből Hurun revolvere. Ki is biztosította.

—Szerintem jobb, ha engedelmeskedel neki! Tudd meg hogy ő a barátom, és rohadtul nem szeretném ha kekeckednél vele! És ugye tudod hogy épp nekem aztán igazán semmi bajom nem lenne abból, ha akárkit is kilyukasztanék itt! Vagy másutt! Legislegrosszabb esetben megpofozna apám, mást nem nagyon tehet, de szerintem most még ettől sem kell félnem!

—Ugyan már öregfiú, tedd el a stukkert, semmi szükség az erőszakra! Elég ha beszámolsz róla a felséges királynak, hogy itt mint pocsékolják az állami vagyont, de ez még semmi, végtére azzal még valóban holmi előírásokat tartanak be – de még csak a jómodort sem ismerik, és udvariatlanok voltak veled, az ő egyetlen fiával! A modortalanságot meg mindegyikőnk tanúsíthatja! Még saját édesanyád is! Szerintem rögvest bezáratja ezt a kócerájt, de ha mégsem, hát személycseréket hajtat végre, például lehet hogy úgy gondolja, az igazgató úr már kiválóan ismer itt mindenkit, tudja kinek van szabad bejárása ide, azaz kiválóan megfelelne portásnak...

Az igazgató intett a laboránsoknak.

—Szedjétek le ezeket a kísérleti alanyokat! - és nagyot sóhajtott. Biztos arra gondolt, mi lesz még ebből a látogatásból.

Alig oldották el az első nőt, alig húzták ki a torkából és az orrából a csöveket, azonnal térdre rogyott, és sugárban jött ki belőle a hányadék. Isin odaugrott és támogatta amíg öklendezett a szerencsétlen. Valami undok, zöldes massa jött ki belőle, de tényleg kilószámra...

—Vizet! - nyögte végül a leány.

A laboráns megnyitotta a felmosáshoz használt fecskendőt, bár most nem nagy erővel. A lány mohón ivott, majd megint hányt, majd újra és újra...

—Mit etettek vele? - kérdezte Isin.

Az igazgató megnézte a feljegyzéseket, s ezt válaszolta:

—Egy hintőporféleséget, amit fekélyes sebek ellátására akartak használni.

Jó tíz percbe tellett, míg a lányok összeszedték magukat. Végül az elsőként leszedett ezt rebegte:

—Most mi lesz velem?

—Ezentúl ti a barátom feleségei lesztek. - válaszolta Hurun, és Isinre mutatott. — Hozzám ugyanis sajnos túl nagyok vagytok...

—Kislány nincs köztük? - kérdezte Isin, végignézte a többi kísérleti nőt.

—Sajnos olyat nem találtam... ennek ellenére úgy döntöttem, hogy ezeket itt mind el kell engedni! Ahogy töröm a fejemet ezen a dolgon, egyre csak az jár az eszemben, hogy ezeknek a szenvedése semmiféle épeszü célt nem szolgál! Mi a véleményed, bátya, elférnek ezek nálad?

—Miért is ne, nagy a házam, és ezek nincsenek csak úgy talán három-négyszázan...

—Micsoda?! - képedt el az igazgató.

—Tiltakozol talán?

—De hát nem szakíthatjuk félbe valamennyi kísérleti programunkat!

Hurun Isinhez fordult.

—Te, ennek már megint szelel a pofája, ahelyett, hogy engedelmeskedne! Mi a véleményed, ha a seggébe dugom a pisztolyomat és elsütöm, akkor átrepül-e rajta a golyó, vagy benne marad?

—Érdekes kérdés!

—Jó, akkor fogadjunk! Te mire tippelsz?!

—Én arra, hogy azt nem tudom a golyóval mi lesz, de a pasi alteste simán felrobban, mert a lövés közben keletkező lőporgázok teljesen szétszakítják alul. Azaz nem tanácsolnám, mert tiszta trutyi leszel utána, egymerő vér és szar.

—Igazad lehet bátya! De ha sokáig ellenkezik, mégis megteszem, miért is ne, van itt slag hogy megmosakodjam...

—Na de kis felség, kérlek...

—Ha kellett volna valami ami felbosszant, hát azt megkaptam most: *kicsinek szólítottál!* Értsd már meg te szemétláda, hogy itt annak kell történnie amit parancsolok! Nem fogtad még fel, hogy ennek a látogatóbizottságnak én vagyok a teljhatalmú vezetője?!

—De félek felséges apádtól!

Erre Hurun elővette a telefonját.

—Na most meglátjuk milyen dögös legény vagy, dirikém! Itt ez a zöld gomb, ha megnyomod, közvetlen vonalat kapsz a királyhoz, ez ugyanis az én speckó telefonom, ilyenje senki másnak nincs, ha én hívom kijelzi neki és tutira felveszi!

Beszélhetsz vele ha akarsz! Tessék, panaszdolj be ha mered, mondd meg neki hogy mit akarok és az milyen hü meg hü tilos és nem szabad meg minden! Azt mondasz neki amit csak akarsz! Utána én mondom neki azt, amit akarok! Aztán lássuk, melyikünket tol le! De ha most nem nyomod meg a gombot, akkor később se pofázz nekem bármit akarok majd még esetleg, mert ha most cidrizel és nincs elég vér a pucádban a királlyal beszélni, akkor nekem ne húzd az időt később se! Na tessék, itt a nagy lehetőség, dönts el mitől félsz jobban: most rögtön beszélni a királlyal, vagy csak attól hogy elengedd ezeket a nőket, úgy általában attól, hogy megtedd amit követelek?! Na?! Mi lesz már, nyomod a gombot vagy csak a pofád volt nagy?! - és a telefonját egészen az igazgató orra alá tolta.

Anxor úr ábrázata most már tényleg szenvedőre fordult. Hosszú ideig nézte a telefont, majd legyintett.

—Nem hívom fel felséges apádat. Valószínűnek tartom ugyan hogy nekem adna igazat, de nem veszek össze veled, felséges Hurun, elvégre egyszer te leszel majd az uralkodó.

—Ezt nem kellett volna mondanod! Most megsértettél. Mi az hogy te nem hiszed el nekem, hogy apám úgy döntene ahogyan én mondom! - azzal most Hurun maga nyomta meg a gombot, s a telefont is kihangosította.

—Mi az fiam, hányszor mondtam már hogy ne zavarj ha nem muszáj, remélem fontos ügyben hívsz! - hallatszott a király hangja másodpercek múlva.

—Papa, itt vagyok a NAGYKUKI-nál, és a dirinek minden baja van, hülyeségeken ellenkezik, sérteget, kicsinek szólít, nem akar mindent megmutatni, nem ad ide dolgokat amiket kérek, nem teljesíti a kívánságaimat, s egyáltalán, nem hiszi hogy én vagyok ennek az egész bizottságnak a vezetője!

—Ezt jól hiszi, mert valóban nem te vagy. Úgy illene hogy te legyél, de még tényleg nagyon kicsi vagy.

—Hát ki a frász a vezetője, ha nem én?!

—Te és anyád ketten. Ő azért mert felnőtt, te meg azért, mert férfi vagy. Egyiktek szava sem kötelező külön-külön, de ha mindketten egyhangúan döntötök valami-ben, akkor annak úgy kell lenni! Anyád egyetért azzal, amit szeretnél ott?

—Igen. - vágta rá azonnal jó hangosan Szonti.

—Akkor mi a baj, talán bizony Isin ellenkezik?!

—Dehogyan ellenkezik, miért is tenné! Anxor ellenkezik, az igazgató!

—Akkor vegyétek úgy, hogy most nagyon haragszom rátok! Mi a rossebnek zavartok piszlicsári ügyekkel, ha mindketten helyesnek tartotok valamit, plusz még Isin is úgy látja jónak, akkor minek kell a drága időmet pazarolnotok, csak akad valamelyikteknél egy pisztoly hogy lelője a renitenskedő, modortalan tahót! Próbálj már végre királyfihoz méltóan viselkedni fiam, azistenit, még egy ilyen eset és ripityára verem a pofádat, de utána még begyömöszöllek az Úrboszorkány pinájába is! - azzal a király bontotta a vonalat.

—Szóval a döntés egyértelmű! - mosolyodott el kegyetlenül Hurun. —Én is ezt akarom, Szonti is, Isin is, sőt még a stukkerom is! - húzta elő ismét a fegyvert. Nagyon élvezte hogy igazi pisztolya van. És nagyon szerette volna már elsütni.

—Hé, nehogy lelődd öcsém, ő már tudja hogy mi az ábra, de az utódjának megint magyarázkodhatnál órákig! - csillapította őt Isin.

—Nem lövöm agyon, csak a lábába!

—Ne, oda se.

—Na, bátya, ne légy piszok, csak egyet hadd lőjek belé!

—Ne, mert akkor nem tudna kísérgetni minket.

—Felesleges a durvaság, értékek mindent! Engedjétek el az összeset! - intett az igazgató. Isin pedig ezt mondta:

—Lalla, intézkedj, hogy az embereim sorra mindet elszállítsák!

Az „embereim”-szó alatt természetesen az emberszeretőket értette.

—Indencsi, intézkedj te, én itt akarok maradni, hogy mindent lássak. - passzolta tovább a megbízást Lalla.

—Akkor itt végeztünk is. Menjünk tovább! - javasolta Szonti.

—Hogyne, csak előbb számoljuk meg, hogy hány nő is van itt, nehogy valamelyiket elsinkófálják nekem... - gyanakodott Isin, és tényleg megszámlolta őket. 314 lett a számuk.

—Most már mehetek, én ezeket elrendezem! - mondta ezután Indencsi.

Továbbmentek hát egy laborral. A következő berendezése hasonlított is meg nem is erre az előbbire: itt is sok nő volt, de ezek már nem bordásfalhoz kötve, hanem egy-egy kerevetre kötözve. Emiatt e labor bár nagyobb volt, de benne a nők száma mégis kevesebb. A kerevetek úgy voltak megoldva, hogy alul egy sineken guruló biliféleségbe potyoghatott be a kaki – bár itt nem is volt nagy szarszag, kevés lehetett a széklet, a nőket ugyanis láthatóan mesterségesen táplálták, a vénájukba szűrte tüvel.

E nők különbözőképp voltak előkészítve: többnyire valami tenyérszerű vászonszerűség volt ráragasztva testük egyes pontjaira, de akadtak olyanok is, akiknek le volt metélve a szemhéjuk, s a csupasz szemgolyóra bizonyos időközönként egy-egy csepp hullott valami pipettából, ami ki tudja milyen folyadékot tartalmazott. A szája mindegyiküknek fel volt peckelve, nyilván hogy jajgatással ne zavarhassák a dolgozókat.

—Hát itt meg mi folyik? - kérdezte Szonti.

—Itt főként allergológiai vizsgálatokat folytatunk, meg olyan kutatásokat, amiknek a módszertana az allergológiához hasonlít. Röviden, nem ragaszkodva a tudományos alapossághoz, úgy mondhatnám, hogy különböző anyagokkal átítatott kötéseket helyezünk egyes testrészeikre, bizonyos ideig, és figyeljük, hogy ezek után ott milyen bőrreakció mutatkozik. Ez okvetlenül szükséges ahhoz hogy tudjuk, bizonyos szerek irritálják-e majd a használókat. Vagy épp bizonyos ruhaanyagok, pontosabban a ruhák festékanyaga...

—Igen, ilyen vizsgálatok szükségesek lehetnek – ismerte el Szonti is – de én nagyon attól tartok, hogy a bölcs férfiak ezt is rosszul szervezték meg! Például le merem fogadni, hogy ha van mondjuk egy tesztelni kívánt anyagotok, akkor azt 100%-os töménységben helyezitek a bőrre!

—Természetesen, hiszen ez nyilvánvaló! Ezt írja elő a végrehajtási utasítás! 100%-os töménységben, s meg van szabva hogy hány négyzetcentiméteres bőrt kell beborítani vele, hogy mely testrészen, mennyi ideig, minden tudományos alapossággal van megszabva...

—És gondolom azt vizsgáljátok, hogy a kísérleti személyek hány százalékánál mutatkoznak bőrreakciók.

—Pontosan! És sietve megjegyzem, e kísérletekbe a legritkább esetben hálnak csak bele a nők. Ez olyannyira így van, hogy egy-egy nőt akár 50-60 kísérlethez is fel tudunk használni, mert ha mondjuk a jobb karjával teszteltünk egy anyagot, akkor utána a bal karja még használható egy másik anyagra, meg a lábai is, a hasa...

—A mindene. Igen. De miért csak ennyire használhatóak, miért nem 1000-2000 kísérletre?

—Idővel okvetlenül olyan anyagot tesztelünk rajtuk ami elroncsolja a bőrt azon a helyen. Azaz bizonyos idő elteltével a nő bőrszövete mindenképp elroncsolódik, s ekkor le kell selejteznünk. Ekkor már legfeljebb belgyógyászati kísérletekre alkalmas, sokszor arra sem, mert a korábbi tesztfázisok során a bőrén keresztül beszivárgott anyagok néha a belső szervei némelyikét is elroncsolják, többnyire a vérképző szerveket és a májat, de sokszor mást is.

—Hát ez is hülyeség! - vélekedett Isin. —Láttam én már mindenféle krémeket, orvosságokat, egyebeket – azokra olyasmi volt írva, hogy mittudomén „Hatóanyag: 0.0025% para-dimetil-hidro-mittudoménmi-biacetát”, most csak egy halandzsát mondtam, de a lényeg hogy baromi kevés hatóanyag volt benne! S erre ti itt égetitek ezeknek a szerencsétleneknek a bőrét 100%-nyi hatóanyaggal, amikor a valódi szerekben még az 1%-ot sem éri el majd annak a mennyisége?!

—Csak amiatt, hogy a tünetek markánsan előjőjenek, el ne kerüljék a figyelmünket, tanulmányozhatóak legyenek...

—Baromság. Ha egy tünet oly csekély hogy észre sem lehet venni, akkor nem is tünet, akkor ártalmatlan.

—Ez nem így van fiatalúr, mert lehet hogy azt a szert valaki éveken át használja majd, hosszú ideig lesz kitéve a hatásának, de nekünk nincs időnk évekig tesztelni, s ami a használat idejének hosszúságából hiányzik, azt a hatóanyag töménysége pótolja nálunk! Rövidebb ideig tesztelünk, de nagyobb koncentrációval!

—És még tudósoknak nevezitek magatokat?! Mindenki tudja, hogy ez a kettő nem ugyanaz! Mert bár elismerem, néha azonos lehet az eredménye a hosszú idejű behatásnak és a töménységnek is, de az esetek többségében ez bizony nem így van! - szállt be a vitába Lalla is. —Hogy mást már ne is mondjak, a legtöbb kábítószernél semmi baj sem történik, ha éveken át minden nap is szed be belőle valaki egy parányi mennyiséget, se látomása nem lesz se semmi tünete, észre se veszi – de adjatok csak neki egyszerre belőle mondjuk 10 grammot, percek alatt belehal! Azaz ti itt megint semmi hasznos dolgot nem végeztek, ez a teszt csak arra jó, hogy veszélyesnek minősítsetek egy rakás szert, ami így ahogy használjátok tényleg veszélyes is, holott mikroszkopikus mennyiségben ártalmatlan, vagy épp akár hasznos is lehet! Én csak azt nem értem hogyan kaphatott tudományos fokozatot az, aki ezt a példátlan baromságot kitalálta! Ez a labor csak azt a célt szolgálja, hogy a nagy nyári melegek idején itt valaki kellemesen hűsölhessen a légkondicionálásban, s felvegye a nagy pénzeket semmiért!

Végignézett a nőkn. A legtöbbjüknek rángatózott valamelyik izma.

—Fáj nekik?

—Minden bizonnyal, én nem tudhatom... - morogta az igazgató.

—Gondolom, fájdalomcsillapítókat nem kapnak.

—Nem lehet, az torzítaná az eredményt.

—És ezeknek miért van levágva a szemhéjuk?

—Mert rajtuk azt teszteljük, hogy a szemre milyen hatással vannak bizonyos szerek, mert ugye lehet hogy a szemébe kerül valakinek például egy új sampon... no és nem szabad megengedni hogy pislogjon a kísérleti alany, mert akkor a szemhéj mozgása letörölné a szemgolyóról a szert, s ez is torzítaná a kísérleti

adatokat. Ezekből van az is, hogy állandóan csepegtetünk rá, mert mégis könnyezik, s a könny felhígítja a szert, s ezt ellensúlyozzuk a folyamatos utánpótlással.

—Ez is ökörség. - mondta Isin. —Hiszen épp azzal torzítjátok az eredményeket ha megakadályozzátok a pislogást, ugyanis normális esetben bármi anyag kerüljön is valakinek a szemébe, az természetesen pislogni fog, vagyis az életszerű helyzetet azzal modelleznétek, ha hagynátok pislogni, sőt, utánpótlása sem lenne az anyagnak! Egyetlenegyszer kéne csak a szembe juttatni, s hagyni hogy pislogjon, könnyezzen, aztán ha kimossa onnan a könny és a szemhéj az anyagot, semmi baj – meg kell nézni ezalatt az idő alatt károsodott-e a szem, s ha nem, akkor jó. De ti itt nem igazi tesztelést folytattok, ez nem tudományos kutatóintézet, hanem szadista örültek barlangja, akik visszaélnék a tudomány nevével, és igazi kísérletek helyett szándékosan a nők mindenáronvaló megvakítására törekednek!

—Ez az előírás. - vont vállat az igazgató, Isinre nézve.

—Anyá, ugye egyetértesz velem? - kérdezte Hurun Szontit.

—Természetesen! - bólintott a nő, meg sem kérdezve, miben kell egyetérteni.

—Elővegyem a pisztolyt, vagy tudod anélkül is, mi a teendő? - kérdezte Anxor urat szemtelenül a trónörökös.

—Engedjétek el mindet! - legyintett a férfi csüggedten, szavait a laboránsokhoz intézve.

Ez is megtörtént hát, de ennek is inkább csak Isin örvendett, mert lett sok újabb nője, ezúttal ötvenhét, bár ezek közt meglepően kevés déjá akadt, mindössze három – de ezen nők nagyrésze eléggé idősecske volt, negyven-ötven év körüli, még idősebb is akadt köztük, ám a fiatalok sem voltak elég fiatalok Hurunhoz.

—Na, akkor menyingeljünk tovább! - gúnyolódott Hurun, és meg sem várva Anxor vezetését, indult tovább, előre.

Ezen a szinten nem volt több kísérleti osztály, bár helyiségek akadtak még bőségesen. Azokban azonban nem voltak nők, csak mindenféle tartalék berendezések, gépek, műszerek, vegyi anyagok, számítógépek, egyéb mindenfélék... őket meg ezek nem érdekelték. Legalábbis pillanatnyilag... így aztán lementek a lifttel egy szintet.

—Itt folynak a legkülönbözőbb neurális kísérletek. - magyarázta nekik az igazgató.

—Az mit jelent? - kérdezte Hurun.

—Az idegrendszerrel kapcsolatos kísérletek. - és körbemutatott. Itt is hasonlóan voltak a nők elhelyezve és rögzítve, mint az allergológiai vizsgálatoknál, ám közös volt bennük, hogy számos tű vezetett a testük legkülönbözőbb részeibe, de főleg a koponyába. E tűkből vezetékek futottak a falba.

—Az adatokat a számítógép dolgozza fel – magyarázta az igazgató.

—De mi a *lényege* egy ilyen kísérletnek, mert már rém gyanakvó vagyok, sejtet ugye! - sürgette őt Szonti.

—Hát, a lényeg mindig más, fajtája válogatja... - és az igazgató megnézte a legközelebbi nő lapját, ami a kereveten lógott. E nő egy déjá volt. —Itt például egy újfajta fájdalomcsillapítót tesztelünk. Persze egy kísérlet nem kísérlet, e szert egyszerre sok alanyon próbáljuk ki. És mint látható, itt már főleg déjákkal foglalkozunk, a déják különösen alkalmasak épp a fájdalomcsillapítók tesztelésére, mert sokkal érzékenyebb az idegrendszerük, azaz kisebb fájdalomra is

hevesebben reagálnak. Ez úgy megy, hogy az agyukba, a fájdalomközpontba elektródát vezetünk, s azon át elektromosan ingereljük. Így abszolút precízen vagyunk képesek a fájdalom mértékét szabályozni, és számon tartani. Ez persze különböző fiziológiai reakciókat idéz elő a pácienst, de konkrétan az agyában lezajlott folyamatokat is képesek vagyunk mérni, más elektródákkal. No és ekkor belefecskendezzük a vizsgálni kívánt szert, s figyeljük, hogy ennek hatására mennyi idő alatt milyen mértékben gyengülnek a fájdalomreakciók, s ebből teljesen precízen meg lehet állapítani a szer hatásosságát! Itt szó sem lehet róla, hogy ne lenne tudományosan értékes a kísérletünk!

—Pedig bátorodom kételkedni benne. - szólalt meg Lalla.

—Ugyan!

—Pedig. Először is, hiába érzékenyebbek a fájdalomra a dēják, de mégis más a testünk sok szempontból, más vegyi anyagok vannak a testünkben, s ez befolyásolja a vizsgált szerre való érzékenységet. Agyunk is más. Ennél fontosabb azonban, hogy így nem zárjátok ki a placebohatás lehetőségét, hiszen a kísérleti alany tudja, hogy mindjárt kap valami szert ami remélhetőleg csökkenti a fájdalmát, s e remény közrejátszhat abban, hogy valóban csökken a fájdalom. Aztán, normális esetben senkinek sem amiatt lesz fájdalma, mert elektródával ingerlik az agyát. A fájdalmat valamely testrészének a sérülése váltja ki, ami fájdalomjelző vegyi anyagokat juttat az agyba. Azaz nem az agy elektromos ingerlése miatt van fájdalom, hanem mert az ilyen értelmű kémiai üzenetekkel van bombázva. Számos olyan szer lehet tehát, ami így ahogyan most próbáljátok ki, nem mutatja ki a hatását, holott különben ragyogó szer lehetne, mert vegyül a fájdalomjelző hormonokkal, s azok hatását így semlegesíti! E barbár módszerrel azonban őket kiszűritek mint haszontalant. Az is elképzelhető, hogy a folyamatos ingerléstől eltompul a dēja vagy a közönséges nő fájdalomközpontja, emiatt egy idő után azt hiszitek hogy valamely szer hasznos, holott cseppet sem, mert csak az ingerelt agyközpont terhelődött túl, tompult el, halt el... Amíg az elektródát bevezetitek a megfelelő agyközpontba, más agyi területeken kell keresztülhaladnia, amiket megsért, s ez tovább torzítja a nyert válaszcímeket... arról már nem is beszélve, hogy a férfi és női test hormonösszetétele eléggé eltérő. Gondolom főleg férfiaknak szánjátok e szereket. Messze hasznosabb lenne tehát, ha rajtuk kísérleteznétek.

—De hát az lehetetlen!

—Eh! Ebbe nem okvetlenül kell belehalni... szerintem azért a pénzért amiért egy dēját vesztek, négy-öt férfit is találtok, akik boldogan ajánlkoznak egy-egy kísérletsorozat elvégzésére!

S most felkiáltott Hurun, aki e beszélgetés alatt messze elkószált tőlük, a terem túlsó végébe is.

—Ez az! Na végre csak találtam valakit! Tessék azonnal elengedni őt!

Mindegyikük odasietett. A trónörökös egy olyan ágy előtt állt, amire egy apró dēja kislány volt rákötözve. Tényleg nem nézett ki idősebbnek, mint tíz esztendősné. Ő is teli volt tüzdelve elektródákkal.

—Vele is fájdalomcsillapítási kísérleteket végeztek? - kérdezte Szonti.

—Nem egészen. Ahogy látom az adatlapját, ezt arra használjuk, hogy különböző bénítószer hatását teszteljük. Olyan szereket tehát, amiket például a vadászatban vagy a vegyi hadviselésben használhatunk. Vagy épp műtétknél, amikor muszáj hogy a pácienst nyugton maradjon. Neki a mozgásközpontjába is vannak elektródák beültetve, s a kísérlet úgy zajlik, hogy adunk neki a tesztelni

kívánt szerből valamekkora mennyiséget, ami megbénítja időlegesen a testét, aztán ráadunk valamekkora feszültséget a fájdalomközpontjára. Nyilván minél nagyobb fájdalmat érez, annál hevesebben igyekszik szabadulni tőle, annál inkább rúgdalódná, vonaglana – no és a belehelyezett elektródán át a számítógép figyeli a mozgatóközpontjai aktivitását, s ez minél kisebb, annál hatásosabb a bénítószer!

—Na, ez talán a legnagyobb ökörség amit eddig hallottam! - ámult Lalla. — Elképesztő, hogy egy olyan okos masinát mint egy számítógép, miként képesek a férfiak ilyen eszementségre használni! Kezdjük azzal, hogy a befecskendezett anyagról nem tudhatjátok, bénítószer-e vagy fájdalomcsillapító. Azaz lehet hogy azért nem észlel majd reakciót a mozgatóközpontban a számítógép, mert fájdalomcsillapító hatású, ugyanakkor semmit sem bénít! Az is lehet hogy amiatt, mert az elektróda elroncsolta az agyközpontot. Lehet hogy itt is az van csak, hogy a fájdalomérzékelő központ hozzászokott a túlingerléshez. Az is lehet hogy az állandó fájdalomtól depressziós lesz a kísérleti alany, s bár fáj neki de mégsem mozog, mert megtanulta hogy úgyis felesleges, mert nem menekülhet. Lehet hogy a nagy fájdalomtól megőrül, s akkor aztán akármilyen értékeket is mérhettek teljesen mindegy, mert nem lesz releváns. Aztán meg, egy bénítószer sokféleképp kifejtheti a hatását. Lehet hogy egyáltalán nem is hat az agyközpontokra, csak magukra az izmokra, tehát helyileg, s akkor aztán a világon semmire sem következtethettek az agyközpontok megfigyeléséből! Engedjétek csak el!

—Igen, igen, tessék azonnal elengedni, de ezt nem te akartad először Lalla, hanem én, én, én! - toporzékolt Hurun, és előrántotta a revolvert. —Engedd el ebben a pillanatban, mert azonnal keresztüllőlek!

—Máris, de az nem megy ilyen hirtelen, az agyba ültetett elektródák eltávolítása időbe telik...

—Akkor is kezdj neki de azonnal, különben tesztek róla, hogy az agyadba ültessenek egy pisztolygolyót!

—Máris hívom a specialistákat. - sóhajtott a igazgató.

—Különben meg ne kicsinyeskedjünk, engedjétek el mindet. - parancsolta Isin.

—Egyetértek. - sietett a véleményét közölni Szonti.

—Naná, csatlakozom! De vele kezdjétek! - mondta Hurun.

—Tönkremegy miattatok minden kísérleti programunk. Ez katasztrófa.

—Semmi nem megy tönkre, mert eddig sem produkáltatok semmi hasznosat. Dolgozzatok ki más tesztek, küldjétek fel hozzám, s ami azokból értelmes és használható, azt jóvá fogom hagyni! Meglátjátok, sokkal kevesebb pénzből is több használható eredményre juttok úgy! - válaszolta neki a királyné.

Végülis hamar ment az elektródák kiszedése, megvoltak vele a laboránsok negyed óra alatt, majd sorra járták a többi nőt is ezügyben... de Isin úgy döntött ezt nem várják meg. Soká tartana. Megszámolta itt is hogy hány nő van, nehogy eldugjanak előle párat, majd szólt a vele levő Kúkadűnnek, hogy ezek a nők az ő felelőssége, és Indencsivel együtt el kell hogy vigyék mindet hozzá.

—Kivéve őt, mert ő az enyém, neki azonnal velem kell jönnie! - mutatott Hurun a „nőjére”, azzal feltámogatta ülő helyzetbe. —Az én nevem Hurun, téged hogy hívnak?

—Úgy, hogy Csikirti. - rebegette a kislány.

—Ugye tudod, hogy ha én nem jövök, még mindig itt szenvednél?!

—Ez egy pillanatig sem lehet kétséges.

—Ezentúl az én nőm vagy, vedd tudomásul!

—Tudomásul vettem. A te nőd vagyok.

—Mellettem jó dolgod lesz, senki nem bánthat téged, és egyedül csak az lesz a dolgod, hogy szeress engem!

—Az nem hiszem, hogy nehéz lenne. - mosolygott rá a kislány.

—Nagyon helyes, épp ezt szerettem volna hallani! - húzta ki magát a trónörökös elégedetten. —De meg kell jegyezd azt is, hogy nem szabad hogy kisfiúnak nevezd! Különben is önhittség volna, mert te is még nagyon fiatal vagy. Lehet ugyan hogy idősebb nálam egy kevéssel, de az nem számít. Én igenis nem vagyok kicsi, mert először is nagyon okos vagyok mert bőven van eszem, aztán meg sokat is tudok mert állandóan hallgatózom, és különben is sokkal fiatalabbnak látszom mint amilyen vagyok, mert igazság szerint nem is olyan sokára már tíz éves leszek!

—Nem fogom azt mondani, hogy kicsi vagy. - nyugtatta meg őt a leány. —Bár a kicsiség nem is valami szégyen. Mert először is olyasmi, ami úgyis elmúlik idővel magától, aztán meg neked inkább dicsőséged a fiatalságod Hurun, mert derék dolog az, hogy már ilyen fiatalon olyan igazságos és rendes fiú vagy, hogy nem tűrted a kínzásomat és megmentettél! Csak maradj ilyen mindig, és nagyon foglak szeretni!

Hurun összeráncolta a szemét. Gyanús kezdett lenni neki valami.

—Amindenségit, te mintha nem úgy beszélnél, mint egy fiatal, tanulatlan kislány! Hány éves vagy?!

—Ahhoz képest amit élhetnék ha hagynák, tényleg nem vagyok idős. Majd csak három hónap múlva fogom betölteni a harminckettedik évemet.

Hurun olyan álmétködő arcot vágott, hogy édesanyja elnevette magát.

—Na fiam, kaptál egy pótmamát, de úgy kell neked, minek startoltál rá olyan gyorsan, anélkül hogy előbb tájékozódta volna!

—Na de... de... én egy fiatal kislánykát szerettem volna...

—Pedig most már nincs mit tenni, ő a nő! Kimondtad hogy a tied, vegye tudomásul! És tudomásul is vette! Amit különben nem csodálok, mert mindenütt csak jobb lehet mint itt... Szóval azt mondtad fiam hogy a tied, és nem illik hogy egy trónörökös megszegje a szavát!

—Te vagy a trónörökös?! - kiáltotta a „kislány”.

—Igen, na és akkor mi van ha az vagyok?!

—Szóval te leszel egyszer a király?!

—Merem remélni.

—És akkor majd a te engedélyeddel öldöklük tovább milliószámra a hozzám hasonlóakat?!

—Na nézzenek már oda, ez a ménkü nagy hála és szeretet?!

—Nem erről van szó. De most gondolj bele, nem lenne-e jobb neked ha nemcsak egyedül én szeretnélek, de milliók és milliárdok?! És ez egyedül csak rajtad múlik, mert ha meg tudod oldani hogy véget vess annak a vérengzésnek ami most folyik a nők és déják közt, akkor kivétel nélkül mindenki nagyon hálás lenne neked, és borzasztóan szeretne, igen, mindenki, akinek nem fütyi lóg a lába közt!

—Hm... - mormogta elgondolkodva Hurun.

Azonban Csikirti életkorára nem csupán Hurun figyelt fel, de az igazgató is.

—Te tényleg ilyen idős vagy?!

—Persze.

—De hiszen nem is mondtad!

—Mert senki nem kérdezte. Különben meg hogy is mondhattam volna, ha be volt tömve a szám...

—Ej, ha tudom hogy te is ilyen vagy, nem ide hozlak, hanem... - és Anxor úr elharapta a mondat végét.

—Hanem hová?! - csapott le a befejezetlen mondatra Lalla.

—Hát ugye... van nekünk mégegy részlegünk... a különleges esetek számára...

—Na induljunk csak oda!

—Miért is ne, nekem már úgyis mindegy... és azt aztán nyugodtan nézegethetitek, ott igazán nem történik semmi szörnyű...

Az újabb laboratórium az emeleten volt. Ez másképp nézett ki, mint az eddigiek: apró fülkék sorakoztak a folyosón végig, olyan ajtókkal melyeken csak kívülről volt kilincs, ellenben be lehetett látni, mert az ajtó átlátszó de törhetetlen műanyagból készült. A cellákban csak egy-egy ágy volt, semmi más. Mindegyik cellába egy-egy déjá volt elhelyezve, láncsal a bokáján. A láncokat az ágyak lábához erősítették.

—Hát ez a lánc meg minek! - kérdezte Isin.

—Hogy egészen biztosan el ne szökjenek! Ezek nagyon értékes déják. Mind olyanok, akik nagyon fiatalnak látszanak, holott már nagyon idősök. Akad amelyikük háromszáz esztendő is megvan! Óriási kincs mindegyik! Azt tanulmányozzuk, mi lehet e lassú öregedés titka. Látható, cseppet sincsenek kínozva, bántva – néha vért veszünk tőlük, néha esetleg adunk nekik egy-egy injekciót is, néha CT vizsgálatot végzünk, de gondolom tudjátok, hogy az is teljesen fájdalommentes... Ezeket ugyan nem kell sajnálnotok! Nem, mert ezek aztán olyan úri körülmények közt vannak tartva, hogy jobban talán a király feleségei sem élnek!

—Ezt talán hadd döntsem el én, mert én is királyi hitves vagyok! - szólt Szonti jeges hangon. —Én attól tartok nagyonis szenvednék, ha ilyen sivár körülmények közt lennék tartva!

—Pedig nagyon finom kosztot élnek!

—Lehet. Mondjuk ezt kétlem, de az sem számít ha igaz. Ugyanis egyáltalán semmiféle szórakoztató kellék nincs a cellájukban! Könyvet nem olvashatnak, tévét nem nézhetnek, számítógépük sincs, biztos nem is telefonálhatnak, egymással nem beszélgethetnek, azaz társaságuk nincs...

—Ez igaz, de sajnos nem tarthatjuk másképp őket, mert akkor nem pontosan ugyanazon külső behatásoknak lennének kitéve, s ez eltorzíthatná a vizsgálati eredményeket! Muszáj, hogy azonos külső körülményeket teremtsünk nekik, s erre ez, a tökéletes ingermentesség a legkézenfekvőbb mód.

—Tényleg ez a legkézenfekvőbb, de a legkucsájtalanabb is. Én majd' megőrülnék itt már egyetlen hét után is. Mióta vannak ezek itt?

—Az nagyon változó egyénenként. A legfrissebb szerzemény talán valami fél éve, a legidősebb lehet úgy nyolc-tíz esztendeje...

Eközben Lalla előrement, bár minden szót hallott. S most döbbenten torpant meg az egyik ajtó előtt. Majd visszafordult, s ezt kiáltotta:

—Hé, ezt az ajtót azonnal nyisd ki! Sőt az azonnalnál is hamarabb, és engedd el aki odabent van! Gondolom ugyan úgyis el lesz engedve innen is mindenki, mert Szonti és Hurun vannak olyan bölcsek hogy nem tűrik ezt a magánzárkás kínzást sem, de vele kezd a sort!

—Miért, ki az odabent? - kérdezte Isin, megindulva Lalla felé.

—Őt úgy hívják hogy Szomcse, és nem más ő, mint az édesanyám!

Gondolhatjuk hogy nagy volt a kedves mama öröme, amiért kiszabadították! Az is kiderült, hogy nyolcvanhárom esztendő, holott nem nézett ki többnek mint negyven. De már ez is amiatt, mert – állította, ez az oka – az utóbbi években senki sem szerette őt, sőt, itt a NAGYKUKI-ban rengeteg szenvedésen ment keresztül.

—Igen, ismerem ezt a hülye babonát, hogy a déják a szeretettől maradnának fiatalok – legyintett az igazgató – minden hosszúéletű déjá ezt hajtogatja nekünk, már ha van egyáltalán elképzelésük a fiatalságuk okáról, de ez egyszerűen nem lehet igaz, ugyanis teljes mértékben tudománytalan!

—Miért lenne az? - kérdezte Lalla.

—Mert ilyesmi nem alakulhatott ki az evolúciós folyamat során. Nem lenne érdeke egyetlen organizmusnak sem, hogy az ő élethossza más organizmusoktól függjön. És nehogy nekem azzal jöjj hogy de ezt a tündérek csinálták, mert ismerem ám pontosan azt a legendát én is, többek közt épp ez a nő mondta el nekem aki az édesanyád, és más déják is elmesélték, de én ebben nem hiszek, mert ez csak egy gyerekes mese!

—Jó, nem jövök a tündérekkel. Megjegyzem semmi szükségét nem látom annak, hogy fontos lenne meggyőzőnöm téged, de ha már az evolúciót említetted, hát tessék: mondok neked egy evolúciós szempontot ezzel kapcsolatban! Tudjuk ugye, hogy az evolúció hajtóereje a véletlen mutáció. A véletlenül létrejövő változatokból szelektálja ki az alkalmasabbakat. Na most tegyük fel, hogy véletlenül létrejön egy olyan kucsáj-fajta, ami hajlamos a továbbélésre akkor, ha szeretik. Nyilván előnyösebb volna neki, ha akkor is tovább élne ha nem szeretik, ebben teljesen igazad van, de pechjére ennyire nem volt előnyös a mutáció amiben részesedett. Mindenki körülötte élél mondjuk nagyjából nyolcvan évig, akár szeretik akár nem, s erre képes ő is. De HA szeretik, élél sokkal tovább is! Ez egy előnyös mutáció tehát. Felesleges azon elmélkedni, MÁSONK miért nem rendelkeznek e képességgel, a válasz ugyanis egyszerű: azok nem rendelkeznek génjeikben ezen előnyös mutációval. Az egészen más kérdés, hogy sajnos ezen előnyös mutánsokat – akik ugye a déják – sajnos ritkán szeretik, s emiatt ritkán mutatkozhat meg ezen előnyös képességük.

—De ez hülyeség, a szeretetet nem lehet érzékelni!

A következő pillanatban az igazgató feljajdult, mert Hurun iszonyatosan a lába közé rúgott. S ha Hurun kicsi volt is, de a rúgása azért jókora.

—Hé faszkalap, szerinted most szerettelek-e?!

—Jaj, jaj, nem úgy néz ki! - nyögte Anxor úr.

—Tehát azt lehet érzékelni, ha valakit *nem* szeretnek. Te épp ezt érzed most. Akkor miért volna lehetetlen az ellenkezője, hogy azt érezze valaki, ha szeretik?! - majd meg sem várva a választ, így szólt:

—Azt hiszem indulhatunk is haza, ha jól gondolom mindent láttunk ami figyelmünkre érdemes volt.

—Igen, igen, úgy van, nincs itt már semmi érdekes! - nyöszörögte az igazgató, még mindig a földön heverve.

* * *

Alig távoztak az intézetből, nem fojtották magukba a nagy lelkendezést, és

leginkább természetesen Lalla és Szomcse örvendezett, hiszen végre egymásra találtak! Holott mindegyikük azt hitte eddig, a másikuk már rég halott!

Lalla gyorsan elmesélte neki, mi történt eddig vele, ki is Isin, hogy mennyi nőt megmentettek, s ezen édesanyja csak ámult-bámult, a legjobban azonban az döbbentette meg, hogy lényegében velük egy oldalon áll a királyné, de Hurun is – sőt, bizonyos mértékig maga a király is!

—No, a királlyal azért vigyázzunk – ellenkezett maga Szonti – mert az én férjem nem gonosz az igaz, de nem is valami áldott jó lélek! Sőt igazság szerint egy nagy tahó és ostoba barom. Mit mondjak nem állt kétszer sorba, amikor az észt osztogatták! És nem, nem merném azt állítani, hogy ő bármennyire is a nők oldalán állna, a déjácén meg aztán pláne nem! Én amiatt tudok rá hatni néha – nem mindig, csak néha! – mert tudja, hogy okosabb vagyok nála. Ez nagyon nem tetszik neki, bosszantja, de kénytelen elismerni, és tudja hogy én vagyok az egyetlen személy a Galaxisban, akiben megbízhat, az okosságomnak meg jó hasznát veheti a hatalma megszilárdításában. Emiatt sokat elnéz nekem, és tudja hogy nem kedvelem azt, ami a nőkkel és déjácékkal megy mindenfelé. A mostani eset meg nagyon egyszerű, őt aztán cseppet sem érdekli hogy Isin hány nőt szerez, nem pártolja ám ő Isin tetteit, mindössze nem érdekli! Isint felhasználja a maga érdekében, hogy egyrészt a fia sok zsványságot tanuljon, ami felkészíti őt majdani uralkodói életére, másrészt Isin segítségével egy újabb, s a régebbitől független kémhálózatot akar kiépíteni, ezt is a hatalma érdekében. Amíg Isin jó hasznára lesz, addig Isin nagyjából azt csinál amit akar, bűnözhet, lophet, gyilkolhat, nőket menthet meg... ha mindezt nem teszi nagyon feltűnően. Ennyi az egész. A férjemet tehát csak a hatalom érdekli s a biztonsága.

—Én ezt sem bánom, ez is jobb, mint ha a nők ellensége volna... de most mi lesz, ha nem tévedek végülis sikerült megszereznetek minden nőt a NAGYKUKI-ból, akkor most tulajdonképpen lefűjva az akció ellene?

—Ne tréfálj anyám, hiszen ki kell fizetnem kétszer hétmilliót a külsős segítőimnek az információkért! Különben sem érdemli meg az a hely, hogy tovább létezzen. Végre fogjuk hajtani amit elterveztem, két hét múlva! – azzal Isinre nézett. — Beszélni akarok mielőbb az emberszeretőek vezetőivel!

A vallási közösség vezetői Isin hívására nagyon hamar összegyűltek, még aznap este; tulajdonképpen oly hamar hogy Lalla még eddigre szinte be sem tudta mutatni anyjának lakhelyük minden zegét-zugát! Siettek, mert komoly az ügy, ha a Félemler hívja őket...

Isin elmondta nekik, hogy a NAGYKUKI-ról van szó.

—Nagyon helyes, az a fertelem már régóta tárgya a gyűlöletünknek, mert ott irtózatosságot kegyetlenségek folynak nap mint nap! – bólogatott majdnem mindegyikük így, vagy hasonló szavakkal.

—Az ottani nőket ugyan megszereztem ma – folytatta Lalla – de ha nem teszünk valamit, hamarosan újabbak fognak ott szenvedni. Tervem tehát a következő: mindenekelőtt pénzt kell rá szánnunk, és egyszerűen felvásárolni azt a céget, mely ott a biztonsági szolgálatot adja! Ezt úgy kell intézni, hogy azon a napon legyen megkötve az üzlet, amely napon az akciót végre akarjuk hajtani. Az őrségváltás este tízkor esedékes ott; úgy kell csinálni, hogy negyed órával előtte az örök kapjanak egy telefont hogy váltás nem fog jönni, mert megszűnt a cég! Ekkor ugye nem váltják le őket hanem anélkül szépen hazaballagnak... és a cég valóban

megszűnik. Természetesen valami hamis igazolvánnyal, álnéven kell megvenni a céget, hogy senki ne tudja, ki az új tulajdonosa... és miután meg lett véve, a cég irodáit és raktárait még aznap este teljesen ki kell üríteni, mindent elszállítani onnan mert az mégis érték... s ezután ha lehet gyorsan továbbadni a céget, a már üres épületeket, akár mélyen áruk alatt is, mert másnap már úgyis a rendőrök faggatóznának ott... addigra a tulajdonosnak nyoma kell vesszen!

Este tízkor tehát az örök el kell menjenek haza a NAGYKUKI kapuja elől. Lehet hogy némelyikük nem hiszi el hogy megszűnik a cége, s betelefonál, de nem baj, azt a választ kell kapja hogy igen, megszűnt a cég. Legkésőbb éjfélre úgyis megunja a várakozást hogy nem jön váltás, és hazamegy mindegyikük. Ekkor oda kell menjen egy csapat férfi, megfelelő örruhában, s az esetleg ott levő céges alkalmazottaknak azt kell mondják, hogy tévedés volt az egész, mégsem szűnik meg a cég, s ők a váltás! S mindegyikük elfoglalja a helyét. Éjfél után egy órára rendeződik a helyzet, mindenki megy aludni vagy a munkája után a NAGYKUKI dolgozói közül, ekkor kell odaérkezzék a kapukhoz mindenki más közülünk, az örök ugye már a mi híveink azaz a bejutással nem lesz gond. Úgy tudom az emberszeretőek több mint tízezer férfit számlálnak, nos szükség is lesz majdnem mindegyikükre de az erősebb nőkre és déjákra is! Én a döntő pillanatban rácsatlakozom a városi számítógéphálózatra, betörök az áramelosztóba, s annak számítógépével áramszünetet intézek elő abban a kerületben, ahol a NAGYKUKI van. Ugyanekkor zavart idézek elő a telefonközpontban is, emiatt az egész városban nem lehet majd telefonálni átmenetileg. Ez azért fontos, hogy a bentiek ne kérhessenek segítséget. El kell állni járművekkel minden kijáratot, s mindenkit elfogni aki kifelé igyekszik. Lőni nem szabad csak végszükség esetén, de úgy is csak sűrítettlevegős fegyverekkel, mert az nem hangos.

—A lézer is hangtalan. - kotyogta közbe Hurun.

—De ragyogóan látszik a fénye nappal is, nemhogy éjszaka... tehát SENKI nem menekülhet ki onnan. Jó lenne legalább egy helikoptert is szerezni, hogy felülről is ellenőrizve legyen minden.

—Később sem engeded el a foglyokat? - kérdezte Pilikidi.

—Dehogynem. Legalábbis némelyiket. Akikért lesz aki váltságdíjat fizessen... Akiért pedig nem fizetnek, azt eladjuk zastekként, mintha nő húsa lenne. Azután amit ott láttam, miként bánnak a nőkkel, a legcsekélyebb lelkiismeretfurdalásom sincs! Mindenesetre álarcban kell ténykedni, meg ne lássanak minket, és a foglyokat bekötött szemmel kell elszállítani, hogy ne tudják hol vannak, hová visszük őket, és még úgy sem ide kell őket hozni, hanem valahova máshova. No aztán hogy bent vagyunk, jelt adok a rendőr barátunknak, aki kikapcsolja a rendőrségen a riasztót – bár ez csak pót-óvintézkedés, mert elvileg az sem működhet, ha sehol sem lesz áram. De biztos ami biztos. Az akció résztvevői be kell járják a telep minden szobáját, nagyon gyorsan, és minden kicsit is értékes tárgyat el kell hozzanak onnan! Ebbe beleértendő a páncélszekrény is. Nem veszködhetünk ott a kinyitásával, emiatt kell legyen egy talajgyalunk, azzal nekimegyünk a falnak, beszakítjuk, egy daruval kiemeljük a páncélszekrényt, kocsira rakjuk és elvisszük! Később ráérünk a kinyitásával bajmolódni.

Míg kiraboljuk a telepet, én bemegyek a központi számítógépükhöz, feltöröm a rendszert, és lenyúlom a teljes folyószámlájukat. Minthogy azonban ennek okvetlenül nyoma marad, emiatt ezt nem a mi számlánkra utalom át, hanem egy másikra, amit valaki azonnal fel kell vegyen róla készpénzben. Ez a

valaki e célra nem használhat hamis személyazonosságot, mert ekkora összeg készpénzes kifizetésénél az ilyesmit nagyon ellenőrzik, emiatt számíthat rá, hogy azonnal körözni fogják amint az eset kiderül! Tehát önként jelentkezőt kérek, aki tudja hogy ezután örökké idebent kell élnie a mi társaságunkban.

—Én vállalom! Boldogan! Végre valami nagy dolgot tehetek a Szent Ügyért! - jelentkezett a legöregebb emberszerető. —Amilyen vén vagyok, az akcióban mással úgysem segíthetek!

—Rendben van. Tehát felveszed a pénzt, s azonnal idesietsz vele, figyelve, nem követnek-e. Hogy el ne lophassák a pénzt, húsz erős ifjú kíséren téged, akik a bank előtt várnak majd rád.

—Ami a telepet illeti, mint mondtam minden értéket el kell onnan hozni. Ehhez rengeteg járműre lesz szükségünk, ezért sokat kell belőlük venni. De mert utólag a rendőrök mindent lenyomoznak majd, s gyanús lenne ennyinek a vétele, ezért egyben kell megvennünk, ami legegyszerűbb úgy, ha már holnap megvásárol valaki egy egész céget ami járművek adásvételével foglalkozik. Természetesen a járművek másnapra mind vissza kell érjenek oda... de vissza fognak érni! Lehetőleg olyan cég legyen, ami teherszállító járművekkel foglalkozik többségében. - azzal végignézett rajtuk. —A rablásra nem lesz több időnk mint maximum 3 óra! Hajnal négykor ki kell jusson az utolsó járművünk is onnan, megpakolva, s azt akarom hogy addigra az a hely olyan üres legyen, mint egy csigahéj! Négytől ötig az ál-biztonsági szolgálatot adó híveink is el kell menjenek onnan, másképp lebukunk!

—Így lesz minden főnökasszony! - bölintott Lalla szavaira Kúkadün.

* * *

Hát úgy is lett! Amikor reggel hét körül megérkezett a nappali műszak első, álmosan pislogó alkalmazottja – egy takarítófiú – csak a nagy ürességet láthatta, nem volt se portás, se örök, se senki – de még a portásfülke berendezése is eltűnt! A többi épület is üresen árválkodott – hiányzottak néhol még a képek is a falról! Az irodaépület fala betörve, a padló egy helyen felrobbantva, a mélyből pedig hiányzik a páncélszekrény... a központi számítógépnek is eltűnt minden mozgatható modulja... ennek ellenére kiderült hamar, hogy hiányzik az intézmény teljes bankszámlája, azaz a számla megvan ugyan, de nincs rajta semmi már... s persze a teljes személyzet is eltűnt, a teljes éjszakai műszak... az intézmény járműparkjával együtt... a gyógyszerkészlettel... műszerekkel...

A kár nem több millió, hanem több százmilliárd volt. Ennek ugyan csak kisebbik része a pénz, nagyobbik része a hiányzó berendezés, de Lallát ez nem aggasztotta, csak a páncélszekrényben levő készpénzből is bőven kifizethette a rendőrnek és a közjegyzőnek a kétszer hétmilliót, s észre sem vette, hogy egy kicsit költekezett. Úgy találta, most már közel kerültek a saját úrhajó vételének lehetőségéhez...

Rendőrismerősük különben maga is előállt egy üzleti ajánlattal.

—Ha az intézmény bármelyik járművét is megtalálják nálatok, lebuktatok. - közölte.

—Tudjuk! Majd szétszereljük őket. - válaszolta Isin.

—Mi a fenének annyit dolgozni... mindet megveszem féláron!

—És utána mi lesz vele?

—Fiam, én sem kérdelek mire kell neked ez a lassan hadseregnyi déjá... de ne feledd, rendőr vagyok! Ismerek sok sötét alakot... másokat is... kiskutyákat és nagykutyákat... bízd csak az öregre a dolgokat! Megveszem féláron ha eladjátok. Mindet. Az én dolgom hogy mit kezdek velük. Na?

És Isin rábólintott.

Amikor a rendőr a „hadseregnyi déjáról” beszélt, nem sokat túlzott. Azon az emlékezetes napon ugyanis meglepő felfedezést tettek: kiderült, hogy hiába hozták el a felderítési látogatás során az összes nőt, most majdnem ugyanannyit találtak ott! Szerzett újabbakat az igazgató úr... sőt, az egyik irodaépület alagsorában majdnem hatszáz gyereklányt találtak! Ezeknek nagyjából háromnegyede volt közönséges nő, a többi déjá kislány. S ezek nagyon régen itt voltak, csak ezeket nem mutatta meg nekik az igazgató... igaz, ezek még nem is voltak megkínózva. Ők voltak a tartalék, innen választották ki az újabb kísérleti alanyokat. De találtak egy másik helyen felnőtt nőkből és déjákból is ötvennégyet, akiket a múltkor eltitkolt előlük.

És emiatt még csak szemrehányást se tehettek neki, mert akkor azonnal lelepleződnek, hogy ők voltak a tettesek...

—Miért is nem támadhattunk nappal, akkor őt is elfoghattuk volna! A galád disznó! - füstölgött Isin.

—Legalább jól tökön rúgtam búcsúzáskor... vigasztalta magát és Isint Hurun.

Anxor úr büntetése azonban így sem maradt el. Mert miután ilyen tökéletesen kirabolták a telepét, mi mást is tehetett volna, mint hogy felkeresi a királyt, hogy ugyan adjon már a felséges úr pénzt az intézmény újbóli üzembehelyezésére!

A király természetesen pontosan tudta, mi történt ott és ki tette azt, de ez nemcsak nem érdekelte, ám nagyon örvendett, hogy ilyen rémségesen hatékony csoport alakult, s ez őt szolgálja. Azt is tudta eddigre már, hogy mi a véleménye a feleségének és a fiának az ott folyt kutatások értékéről. Meghallgatta Szonti érveit, s hajlamos volt ezekkel egyetérteni.

—Feltételezem ugyan hogy szándékosan túlzol, csak mert elfogult vagy a nők irányában – mondta a feleségének – de ezt figyelembe véve is legalábbis gyanús, hogy van-e értéke annak, amit ezek ott műveltek! Én csak örülök, ha ezentúl nem viszik el a költségvetés egy részét!

S így aztán az elémerészkedő igazgatónak ezt mondta:

—Nem adok egy fityinget sem. Szégyen, hogy annyira rosszul gazdálkodtatok a pénzügyi keretből, hogy ennyire elhanyagoltátok a biztonságot, ennyire, hogy egyetlen éjszaka ki lehetett üríteni ott mindent! S ez a te bűnöd, mert te voltál annak az egész mindenségnek a legfőbb vezetője! Tulajdonképpen megérdemelnéd hogy hűtlen kezelés miatt vádat emeljek ellened, s kivégeztesselek! S ezek után még van bőr az ocsmány pofádon idesündörögni elém, pénzt koldulva?! Hallatlan szemtelenség! Nem kapsz semmit, s örülj hogy egyáltalán életben hagylak, ezt is csak amiatt, hogy szégyenkezz! Ami meg a NAGYKUKI-t illeti, minthogy pénze nincs, berendezése nincs, csak az üres épületek, emiatt mint intézményt megszüntetem, kimondom a jogutód nélküli feloszlását, a részvényesei meg osztozzanak meg az épületek elárverezésén befolyt összegen, bár ez kárukat csak alig valamicskét fogja enyhíteni! Na tűnj a szemem elől mert kupán váglak!

S minden így is lett. A nyilvános árverésen pedig a NAGYKUKI épület-együttesét potom pénzen egy közjegyző vette meg, aki nem titkolta hogy nem magának veszi hanem megbízásból, de nem hozta nyilvánosságra a megbízója nevét. Annyi azonban bizonyos lett, hogy ezek után nagyon gyakran lehetett itt látni Isint – bár azt soha nem ismerte el a fiú, hogy ez a roppant mindenség hivatalosan az övé volna...

* * *

Jó egy év telt el a NAGYKUKI elleni akciójuktól számítva. Ezalatt újabb jelentős csínyt nem hajtottak végre. Berendezkedtek viszont a megszerzett kutatóközpontban. A NAGYKUKI – feliratot leverték az épületről, s helyébe ez került:

„BEKI”

- ami ezt jelentette: „Birodalmi EmberKutató Intézet”. Ez legalizálta a nagy sürgés-forgást, ki-be járkálást. Természetesen kizárólag az emberszeretőek „dolgoztak” itt, volt szabályos igazolványuk róla, hogy ők a BEKI munkatársai – holott magától értetődően semmiféle hasznos tevékenység nem folyt itt. Volt viszont munkaerőfelvételi iroda, ahol fogadták azokat, akik itt munkát találni szerettek volna – ám kivétel nélkül mindenkit elutasítottak. Vagy azt mondták, pillanatnyilag nincs felvétel, vagy lefolytattak egy kis tesztet: azt mondták, itt előfordulhat, hogy véletlenül meghallja az emberek valamely zenéjét, ezért meg kell vizsgálniuk, mennyire ellenálló ezek ellen! Rátettek egy fejhallgatót, bekapcsolták valamelyik emberzenét jó hangosan – senki nem akadt, aki legkésőbb két perc múlva le ne tépte volna magáról. És akkor azt mondták neki hogy ez kis tűrőképesség, nem felelt meg, nem alkalmazhatják...

Az hogy itt nem folyt hasznos tevékenység, nem egészen igaz. Itt volt Isin kémiszolgálatának főhadiszállása. Itt dolgoztak fel minden hírt, amit kaptak valahonnan. S egy nap bizony jelentős információ érkezett hozzájuk.

Az információ nemcsak jelentős volt, de nagyon szokatlan is, sőt baljós, s emiatt Isin nem habozott hogy azonnal felhívja Szontit. Sőt, nemcsak *fel*hívta, de *el* is hívta, tudniillik magához.

—Miről van szó? - kérdezte Szonti.

—Nem telefontéma. Nem merem itt elmondani.

—Tökéletesen biztos, lehallgatás ellen védett, titkos vonal ez.

—Akkor sem. Gyere kérlek, ne habozz!

Hát Szonti jött, és elég aggodalmas orcával lépett be Isinhez! A fiú leültette, s ezt kérdezte:

—Miért kontyban hordod a hangulatérzékelőidet, amikor azokat minden nő leeresztve hordja, s másképp viselni kifejezetten illetlenség?

—Mi közöd hozzá?! - csattant fel a nő.

—Titok talán?

—Ha nagyon érdekel, épp ez hogy így hordom, én, egyesegyedül az egész bolygón a nők közt, ez mutatja hogy én egészen különleges nő vagyok, az első a nők közt, a királyné! Ez jelkép, olyan számomra mintha magam is koronát viselnék! Így hordom, mert nekem még ezt is szabad! Remélem nemcsak emiatt hívtál?!

Isin nagyot sóhajtott.

—Heves reakciód arra enged következtetni, hogy igaz a hír, amit rólad kaptam. Te

ugyanis egyszerűen így titkolod, hogy magad is déjá vagy. Ha nem is teljesen, de legalábbis félig.

—Hogy... hogy... - sápadt el Szonti.

Isin odalépett hozzá, és kioldotta a nő tapogatóit rögzítő szalagot. A királyné „hajzata” rögvest szétterült, s leomlott a dereka mellé. Igaz, felemelhette volna – de mindenképp kényelmesebb volt lelógatva tartania. És most úgylis túl ijedt volt bármilyen cselekedetre.

A hír ugyanis tényleg igaz volt – szó se róla, Szonti hajzata cseppet sem volt teljesen olyan, mint az „igazi” déjáké – füle közelében, általában körbe a fején, mintegy tehát hajzata szélein tökéletesen normális, vékony, illedelmes, nőhöz méltó tapogatók nőttek. Ám feje búbján bizony egy jó maréknyi vastagságban ugyanolyan lapos, széles, növényformájú hangulatérzékelők csúfoskodtak, mint bárki déjának.

—Fél-déjá. Igen, az vagy. Nem is sejtettem eddig, hogy ez is lehetséges. - dűnnyögte Isin.

—Nem, nem, nem voltam mindig az! - és Szonti elsírta magát. —Amikor feleségül mentem a királyhoz, mindenütt igazi nőnek néztem ki! Csak aztán pár hónap házasság után volt egy balesetem, lezuhantam egy kirándulás során egy szikláról, össze-vissza törtem magamat, és simán meg is halok, ha nem kapok vérátömlesztést, mert temérdek vért vesztettem... aztán felgyógyultam, amint látod tünetmentesen, semmi bajom, de nem sokkal később itt a fejem közepén kinőttek ezek a déjá-csápok! Nem tehetek róla!

—Működnek is? - kérdezte Isin.

—Hogyne, tökéletesen, azóta sokkal tisztábban hallok-érzek mindent, de nem örülök neki! Nem akartam hogy ez legyen, biztos a vérátömlesztéstől lettek!

—Minden bizonnyal, bár furcsa: elfogadott gyakorlat, hogy nőknek déjától adnak vért, már amikor nagy ritkán gyógyítják őket egyáltalán, mert ugye ez elég ritka... de ilyen tünete senkinek sem volt még amennyire tudom! Nyilván az van, hogy te születésed óta rendelkezél hogy úgy mondjam *hajlammal* a déjáságra, s ezt valamiképp ki is váltotta belőled a beléd ömlesztett déjá-vér!

—Igen, ez így lehetett.

—A király tud róla?

—Természetesen. Hogy is tudnám eltitkolni előle!

—Furcsa, hogy nem űzött el maga mellől.

—Ennek az a magyarázata, hogy amikor ez az undokság elkezdett nőni rajtam, már várandós voltam a gyermekével, Hurunnal, és tudta is a vizsgálatokból hogy fiú lesz, holott addig kizárólag leányai születtek. Igazság szerint ő tanácsolta nekem, hogy így hordjam azontúl a hajamat. Ez volt az egyetlen jó ötlete egész uralkodása alatt azt hiszem... de ezért tényleg hálás vagyok neki. Habár nem is titkolta soha, ha nem vagyok a fiával várandós, elad vagy felfal.

—És ez hogy fér össze azzal, hogy hatással vagy rá, hogy megbízik benned, hallgat a tanácsaidra?

—Jaj, hát hiszen azóta sok idő eltelt... akkoriban még nem tudta, hogy érdemes rám hallgatnia...

—Most már nem zavarja a külsőd?

—Most sem örül neki, de megszokta. És most már persze nem fenyeget az a veszély, hogy elzavarna. Azt mondta egyszer amikor erről beszélgettünk, nagy hasznára vagyok, s inkább a szépségem vesszen el, mint a trónja.

—Tulajdonképpen kedves tőle, hogy ilyen sokra értékelt téged.

—Halljuk, honnan tudsz te a hajamról?! - ragadta meg Isin kezét Szonti.

—Ezt beszélnek a palotában.

—Kik?!

—Lassan mindenki. A mosogatófiúk, a foglár, a strázsamester, és még sokan mások. Gondolom a nemesek is, bár erről nincs még biztos adatom.

—Ez iszonyatos!

—Ha a külsődre gondolsz, nem értek egyet veled. Nekem igenis tetszik! Így még bájosabb vagy, mint különben! Ha viszont arra gondolsz, hogy ennek következményei lehetnek, teljesen egyetértek veled.

—Hatalmas szégyen lesz, ha ez kiderül. És nemcsak nekem, engem nem is érdekel, de a királynak! Olyan még nem volt, hogy egy király egy déját vett volna feleségül!

—És a fiad?

Szonti legyintett egyet.

—Az nem igazi! Ő mindegy kivel van. Hiszen még nagyon kicsi! De meg nem is ez az érdekes, de itt nem arról van szó, hogy a király perverz, mert egy féldéjával közöszl rendszeresen, itt nem az van hogy én csak egy vagyok a számos ágyasa közül, de én vagyok a főfeleség, a királyné! Majdnem-déja létemre! Iszonyatos lesz a botrány, ha kitudódik!

—Lényegében máris ki van tudódva.

—De ha hivatalosan is elhíresztelik! Ha bekerül az újságokba, a Világhálóra... Állítsd le a pletykát, Isin! Kérlek!

—Nem bírom, túl sokan tudnak róla, sőt, biztos sokan tudnak róla azokon felül is, akikről tudom hogy tudják. Hanem valamit nem látsz tisztán, Szonti: itt valóban nagy a veszély, de az nem reád leselkedik, hanem a királyra és a fiadra!

—Hogyhogy?!

—Gondolj csak bele: ugyan mi történhet veled legrosszabb esetben?!

—Hát legrosszabb esetben természetesen az, hogy a király azt állítja, hogy eddig nem is tudott erről, és szavait igazolandó kivégeztet engem! Például levitet a konyhára zasteknek... eladni semmi esetre sem fog, ahhoz túl sok titkát tudom.

—Tényleg déja vagy, Szonti, az biztos is, látszik hogy annyi érzéked sincs a csel-szövésekhez, mint egy közönséges nőnek! Ugyanis egyszerűen nem fordulhat elő olyasmi, hogy komolyan fenyegetsen téged a halál. Hogyne, valaki beléd szúrhat egy kést váratlanul, valaki elmebajos hülye aki gyűlöli a déjakat, de arról szó sincs, hogy ha egy kis idő is van a halálig, akkor életben ne maradhatnál. Mert amit mondtál, egyszerűen nem történhet meg. Kezdjük azzal, hogy a férjed nem nyerne jópofasági versenyt Hurun előtt, ha csak úgy kivégeztet téged, az édesanyját!

—A fiúk nem nagyon szoktak törődni az anyjukkal. - sóhajtott Szonti.

—Ez azért nem olyan általános mint hiszed. Sőt, megkockáztatom, hogy rút előítélet a nők részéről, szexista prekoncepció! Én is nagyon szeretem édesanyámat, és szerintem ez Hurunra is jellemző! Pláne mostanában, hogy annyit mászkál itt nálam, nők és déjak közt, meg veled is milyen remek kalandokban vett részt... gondolom ő sem tudja még rólad e titkot, de ha kitudódik...

—Akkor szégyelli majd az anyját.

—Egyrészt biztos, másrészt azonban büszke is lesz rá, mert évek óta azzal tömi a fejét Lalla, Indencsi, meg a többi nőm, de még az ő saját déjája is, hogy a déjak

felsőbbrendű lények, mert okosabbak, ügyesebbek, mittudoménmégmi... azt hiszem hajlamos lesz legalábbis önmaga előtt azzal hencegni, hogy mert neki egy majdnem-déja az anyja, emiatt okvetlenül okosabb és ügyesebb ő maga is a fiúk közt, mert örökölte tőled! Ami különben még csak nem is lehetetlenség... Szóval, meg fog döbbsenni, de ne legyek ember, ha ettől megsérülne az irántad érzett szeretete... ha a király kivégeztetne téged, megőrizni a látszatot – amit különben senki nem hinne el neki és ezt ő is tudja – akkor emiatt Hurun simán meggyűlölné őt, s ezt nem meri megkockáztatni. Aztán meg, tegyük fel mégis kiadja a parancsot, hogy vigyenek téged a konyhára zasteknek. Tudod mi lesz ennek a következménye?

—Mi?

—Az, hogy szólok a főszakácsnak hogy most sürgősen menjen haza rosszulállatot színlelve ha nem akar belekeveredni valami meredek dologba, s erre a kezét-lábát törve iparkodik majd haza szuperszónikus sebességgel, én meg küldök a királynak pár kiló zasteket hogy belőled van, akadjon a torkán... közben meg egy zsákban vagy valahogy elszóktatlek ide. Ezernyi módomban van rá, mert a palota dolgozóinak nagyobbik hányada már az én hű szolgálóm... jelentős részüket te is ismered, de akiket nem ismersz azok is majdnem mind, és nem csupán a takarítók. És itt nálam annyi nő van, hogy soha meg nem találja a király, de különben se nagyon áll módjában nálam házkutatást tartani mert nem engedélyezném, az emberszeretőek fanatikusak is, téged is nagyon szeretnek... de tegyük fel lebukok, és a király megtudja hogy megmentettelek. Mit gondolsz, mi történik?

—Megharagszik rád.

—Cseppet sem biztos, különben is ő maga biztatott rá, hogy Hurunnal közösen törvényeket szegjek, akkor mi jogon haragudna?! De tegyük fel megharagszik. Tudod mit fog tenni ellenem?

—Mit?

—Semmit, de azt vastagon ám! Ugyanis nem lesz bolond a saját titkos, és legjobban működő kém- és biztonsági szolgálatát lefejezni! Az neki iszonyatos veszteség volna. De elgondolkozik biztos azon is, hogy ha csak tíz percem van a halálomig, s riadóztatom az embereimet, akkor cseppet sem biztos hogy nem ő maga lesz-e kivégezve, mert bármekkora ostoba tahó is de lehetetlen nem gondolnia rá, hogy a palota dolgozóinak jelentős hányada az én hű legényem, ez okvetlenül eszébe kell jusson, hiszen ő maga parancsolta meg ezt nekem! Nem, Szonti, a király felől biztos lehetsz, úgy fog hallgatni, mint a zasteknek kisütött déja!

—Kérlek kímélj meg az ilyen hasonlatoktól ha lehet, most nem vagyok felkészülve az elviselésükre!

—De ha mondom hogy neked semmi félnivalód! Mondjuk, pár gúnyos megjegyzést lehet hogy kapsz. Azt is csak addig, amíg Hurun le nem puffantja az illetőket. Az életed felől teljesen biztos lehetsz, mert téged kizárólag a király végeztethetne ki, de ő az aki biztos hogy nem fog soha. Ami azt illeti, a bolygó minden nője és déjája közül te vagy az, aki a lehető legbiztosabb lehet az élete felől.

—Akkor nem értem, ha még engem sem fenyeget veszély, miért fenyegetné épp magát a királyt meg a fiamat?!

—Elárulom neked, az utóbbi hónapokban elég alaposan tanulmányoztam a törvényeket, de bolygónk történelmét is, tudod érdekelt hogy mennyi lehet igaz a

déják legendájából... na nem is ez az érdekes. A lényeg - legalábbis téged illetően - az, hogy van egy régi törvény ami úgy szól, hogy aki nem férfi, az nem lehet király. Igazán rövid és velős, mi?! Gondolom, azért hozták meg, mert így volt a legegyszerűbb kifejezni, hogy se nő, se déjá nem lehet király. Hiszen egyikük sem férfi.

—Na és?

—Még mindig nem érted?! Szegénykém, te nagyon rettegsz, hogy így semmivé olvadt a déják legendás esze benned! Na szóval, ha kiderül hogy te akár egy kicsit is déjá vagy, azonnal fel fog merülni a mendemonda, hogy hát akkor Hurun sem férfi, mert ő tulajdonképpen egy férfidéjá, hiszen te vagy az anyja, egy déjá! Meglehet, te csak félig vagy déjá, emiatt Hurun csak negyedrészt, de akkor sem igazi férfi... érted már?! S akkor nem lehet királlyá, elveszti a trónörökös címet! Vélhetőleg bőségesen akadnak majd a helyére pályázók...

—Te jó ég!!

—Bizony ám!

—De hiszen látszik rajta, hogy nem déjá... hogy férfi...

—Mindegy, mert ez jó ürügy ellene. Különben sem tudja senki, hogy milyen egy férfi-déjá. Soha olyan még nem született. Hiszen egy déjának már ha lánya születik, az is hihetetlen ritkaság, mert millió déjából egynek születik csak gyereke, alig akad ugyanis példa rá, hogy valaki feleségül vegyen egy déját... különben meg tudd meg, kezdek úgy vélekedni, hogy *igenis* nem volna rágalom ezt állítani a fiadról, mert ez az igazság!

—Hogy férfi-déjá?! - suttogta elkerekedett szemekkel a királyné.

—Hát ha nem is teljesen, de legalább negyedrészt mint mondtam... gondolj csak bele, hány éves? Ugye elmúlt már tíz, lassan tizenegy, igaz?

—Na és?

—De még mindig nem néz ki nyolcnak, hétnek is alig... hátha amiatt, mert te nagyon szereted őt, sőt, a férjed is szereti, de én is kedvelem, s a nőim is szeretik mert őket pártolja... és ugye hogy az hogy a szeretettől lassan öregszik valaki, az jellegzetes déjá tulajdonság!

Most aztán olyan falfelhér lett Szonti, hogy félő volt, elájul. Nem is tudott egyetlen értelmes szót sem kinyögni.

—És ez bizony eszébe juthat bárkinek, azután, hogy te leleplezödtél... s lehet hogy nem elégednek meg azzal, hogy megfosztják a trónjától, de követelik majd a kivégzését is, mert nagy a veszély hogy ha van férfidéjá is, akkor kialakul egy felsőbbrendű, csak déjából álló faj...

Na de ezek után nem áll semmiből, hogy a férjedet is megvádolják azzal, hogy titokban ő is férfidéjá, emiatt nem leplezett le téged. De ha ez nem történik meg, akkor is biztos hogy azt mondják majd, elárulta a népét, s emiatt nem méltó a trónra. Van olyan törvény is, hogy mindenkit ki kell végezni, aki elárulja a kucsáj népét. És miből sem áll azt mondani, hogy aki a déják titkos szövetségese, az a kucsájok árulója, hiszen a déják nem igazi kucsájok. Érted már, hogy miért fenyegeti veszély a fiadat és a férjedet, holott éppen téged nem igazán?!

—De... de... ha engem el tudsz rejteni, akkor őket is...

—Hogyne, csak akkor sem lesz már egyikük sem se király, se trónörökös...

—Isin, nekem elegendő van ebből, én nem akarok királyné lenni! Nagyon szépen kérlek, szerezz mielőbb egy úrhajót és menjünk el egy tiszta, szűz világra, ahol nem kell többé félni, ahol nyugodtan élhet mindenki...

—Ez a céloom. Szóval itt akarod hagyni a férjedet és velünk tartani?

—Okvetlenül. És talán rá lehet majd beszélni őt is az utolsó pillanatban, hogy velünk tartson.

—Ki tudja... ott nem lenne hatalma, és a hatalomvágy nagy úr... na mindegy, ez a későbbi idők zenéje. Mindenekelőtt az a dolgunk, hogy felkészüljünk a leleplezésre, ami okvetlenül be fog következni. Ehhez pedig az kell, hogy végre személyesen is beszéljek az uralkodóval! Ennek most jött el az ideje. Hívd el hozzám őt Szonti, mert ez az egyetlen biztos hely, ahol nem hallgathatnak ki minket!

A király eljött, pláne mert Szonti már előzetesen megemlítette neki, hogy az ő külsejéről lesz szó... s ez roppantmód idegessé tette az uralkodót!

A tanácskozássra ahogy azt Isin akarta is, a fiúnál került sor, de nem a régi házában, hanem abban ami egykor a NAGYKUKI volt, s most már a BEKI. Teljesen hihető volt, hogy a király meg akar látogatni egy tudományos intézetet. Ennek ellenére is azonban csupa olyan személy volt a kíséretében, akik az emberszeretőek közül kerültek ki...

—Na itt vagyok. És ne hidd Isin hogy csak te voltál kíváncsi rám, mert én is az voltam rád! Eddig legfeljebb messziről láthattalak pár pillanatra! - közölte vele a király, mintegy köszöntésképpen, aztán leült. Ott volt a közelükben Szonti is, Hurun is, meg Lalla, Indencsi és néhány fontosabb déjá, meg Isin anyja, meg Hurun szeretője, a kisgyerekek kinéző de jócskán idősebb Csikirti nevű déjá, és még sokan mások. S amikor Isin fel akart pattanni hogy udvariasan meghajoljon, csak legyintett.

—Hagyd ezt a hajlongást, térj inkább gyorsan a tárgyra!

Isin erre elmondta neki is amit korábban Szontinak is elmondott. S hozzátette hogy helyzetelemzésével mind az összes déjája is teljesen egyetért, ami pedig nagy szó, mert ezek okos nők.

—Írd össze azok nevét akik tudnak az esetről, azután ezek mindegyikét egyszerűen elfogatom és kivégeztetem.

—Ez több száz személyt jelent. Nem volna bölcs lépés. Különben is okvetlenül maradnának akik tudnak Szonti hajzatáról, csak én nem tudom hogy tudják.

—Olyan sokan vannak?

—Igen.

—Akkor érezd magadat nagyon leszídvá, mert nem fedezted fel időben a pusmogást, amikor még csak kevesen tudtak róla!

—Nem igazán érzem bűnösnek magamat, mert egy héttel ezelőtt még senki nem beszélt erről. A dolog nagyon hirtelen pattant ki.

—Értem. És mit javasolsz? - kérdezte igazán nem bőbeszédűen a király.

—A legfontosabb, hogy megvédhessük Hurun trónörökösi címét.

—Egyetértek. - sietett a válasszal a király.

—Ha kiderül Szonti féldéjásága, azt kell mondani, hogy ez egyszerűen nem igaz.

—Na de bizonyítékot követelnek majd, hogy eressze le a frizuráját...

—Nem eresztheti le. Ő ugyanis hivatalosan addigra már nem lesz az élők sorában.

—Hogyhogy?

—Egy zasteknek nincs haja.

—De én nem lennék képes őt megenni! - pillantott riadtan a nőre a király, s erre Szonti elmosolyodott.

—Butuskám, figyelj már Isinre! Azt mondta hogy „hivatalosan” leszek zastek! Még

nem tudom ez konkrétan mit jelent, de biztos vagyok benne, a lényeg az, hogy nem hivatalosan viszont élni fogok!

—Ezt megnyugodva hallom.

—Viszont tudd meg, hogy most kezdtelek igazán szeretni! - és Szonti megsimogatta a király kezét. —Nagyon kedves voltál hogy azt mondtad, nem lennél képes engem megenni!

—Hát ugye... azért mindennek van határa... - mormogta a király szégyenkezve, holott azt sem tudta, tulajdonképpen miért is szégyenkezik.

—Az egésznek a lényege az – folytatta Isin – hogy azelőtt tűnjön el mellőled és a palotából Szonti, hogy hivatalosan megvádolnák őt azzal, hogy déjá. Ha ugyanis már nem él ott, nem a feleséged, sőt mindenki úgy tudja hogy meghalt, akkor már aztán utólag pofázhat aki amit csak akar, mert semmi bizonyíték a szavaira! Akkor te teljes joggal állíthatod, hogy persze, csak amiatt dumál most, hogy már nem él Szonti, mert így nem lehet bebizonyítani hogy hazudik! És felszólítod hogy igazolja a rágalmaid. Minthogy erre semmiképp sem lesz képes, mert ehhez elő kéne kerítenie Szontit, emiatt kijelented hogy bűnös felségsértésben, és elfogadod, elküldöd a királyi kínvallatóhoz... és még az is lehet hogy meg sem fog érkezni oda, mert kicsempészem a palotából, és ha ideérkezik, itt nálam nem nagyon fogják szeretni... lehet hogy visszasírja majd a királyi kínvallatót. Szóval én úgy terveztem, hogy már ma este kell gyorsan egy műveszekedést csinálnod nagy nyilvánosság előtt Szontival. Mondjuk, hirdesd ki, hogy zasteket szeretnél enni, és felhozatsz magad elé őt déjá kislányt, hogy kiválaszd, melyiket csemegézed be. És ekkor legyenek ott körülötted nagyon sokan, lehetőleg olyanok is akikről jól tudod, hogy nem nagyon kedvelik Szontit, és ekkor Szonti azt kell tegye, hogy tiltakozik majd azellen, hogy déját egyél. Tegyen neked szemrehányást emiatt, mondjon olyasmiket hogy azokat bűn megölni, hogy felsőbbrendű lények, s más hasonlókat. Vádoljon meg téged kegyetlenséggel, sőt gonoszsággal. Erre te tégy úgy, mint aki nagyon felháborodott, épp csak meg ne üsd, mert nem szabad hogy széthulljon a kontya... és akkor mondd azt, hogy jó, ha Szonti annyira azt akarja hogy e leányok egyikét se edd meg, akkor teljesedik a kívánsága, és nem eszel belőlük! Akkor helyettük Szontit eszed meg! - és megparancsolod hogy vigye őt a testőrség a konyhára. A testőrség oda is viszi, de mert mindegyikük az én legényem már, sőt a konyhai dolgozók is, emiatt ott semmi baja sem lesz, hanem hamarosan elhozzák hozzám titokban, s itt él majd nálam, teljes biztonságban. Itt Hurun is akármikor találkozhat vele. Neked meg majd küldök fel a legigazibb és legfinomabb zastekből egy adaggal, s azt mondják majd neked az étekhozók, hogy ez Szontiból van... sőt, maguk az étekhozók is úgy fogják tudni!

A király lehorgasztotta a fejét.

—Lehet a zastek a világ legfinomabb falatja, de attól tartok egy körömnnyit sem leszek képes enni belőle, mert mégis úgy érzem majd, mintha Szontit enném... hiszen nem lesz mellettem, s nemcsak akkor, de soha többé sem!

—Hát ennyire szeretsz?! - kérdezte Szonti.

—Na ugye hogy nem is vagy igazi déjá, ha nem vagy képes megérezni, és kérdezned kell...

—Te is akármikor találkozhatasz vele, ha eljössz ide. Magától értetődően nem fogok vele hálalni, sőt más férfi sem. - vigasztalta az uralkodót Isin.

A király kihúzta magát csak úgy ültében, és fenyegetően bökte a mutatoujját Isin felé.

—Akárhogyanis töröm a fejemet, csak arra lyukadok ki, hogy ez nekem óriási veszteség, és emiatt haragszom rád! Ezt neked jóelőre tudnod kellett volna, de nem tudtad! Rosszul végezted a dolgot! Elvárom hogy kiderítsd, kitől indult el ez a pusmogás! Okvetlenül kellett valaki, aki elsőként tudta meg a feleségem titkát, és ezután elhíresztelte! És én annak a vérét akarom!

—Az nehéz lesz. - ingatta a fejét Isin.

—Hogyhogy?! Tudod már talán, ki áll emögött?!

—Persze. Ez a dolgom, hogy tudjam. A szemrehányásod ugyanis felség, az nem volt jogos. Nem tudhatok mindent előre. Ez olyan, hogy a legerősebb férfi is védtelen azellen, hogy ha megy az utcán, és váratlanul orronvágja valaki. Nem láthatok mindent előre. De utólag kideríteni, arra már jelentősek a lehetőségeim!

—Mindenképp hibáztál, mert nyilván valami palotabeli szolgálta leste ki a nejemet, holott a te legelsődlegesebb kötelességed épp az volt, hogy a közvetlen közelemben levő személyzet teljesen megbízható legyen!

—Nem, ez nem így történt. Bevallom, néhány órával ezelőttig én sem értettem hogy mi is történt itt konkrétan, de miután beszéltem Szontival, kezdett végre összeállni a kép! Az ő szavai meg amit már korábban kiderítettem, végre mindent megvilágosítottak! Szóval nem is untatlak a részletekkel, a lényeg, hogy ez az egész évekkel korábban kezdődött, amikor én még nem is éltem talán, és jóelőre megszervezték. Az akció mögött pedig egy Nusztár nevű tábornok áll, aki mindenképp király szeretne lenni.

—Nusztár? De hiszen... hiszen épp tőle kaptam még annak idején ajándékba Szontit... - döbönt meg a király.

—Ugye?! Szonti különben ártatlan. Neki fogalma sem volt arról, amit én is csak pár órája tudok. Az biztos nem ismeretlen előtted ő király, hogy Nusztár régóta azon a nézetten van, hogy nem helyes, ha a déjákat megeszik! Persze, biztosíthatlak róla, ettől semmiképp sem rokonszenves a déják szemében, hiszen ő úgy gondolja a nem-megevést, hogy azon nyomban ki kell végezni az újszülött déjákat, sőt, azt a nőt is, aki déját szült! Az a véleménye, hogy így néhány nemzedék alatt kihull a génkészletből a déjáságot okozó gén, s ezentúl sosem születnének déják, ezek a ronda férgek ahogy ő nevezi e nőket, s így végre minden kucsáj nő szép maradna!

Ifjúkorától ezen a nézetten van, és akad is számos követője...

—De messze nincsenek többségben. Mindezt tudom én is. Térj a tárgyra!

—Parancsodra. Tehát, neki az a mániája, hogy a déjától meg kell szabadulni. Szerintem teljesen örült az ipse. De mert nagy a hatalma, sok a pénze, emiatt biológiai kutatásokba kezdett, amiknek a célját illetően hazudott. Olyan vírust akart előállítani, amit ha utána elterjeszt mindenfelé, akkor az senki kucsájnak ne ártson, de a déjákat ölje meg!

—De a déják igazán nem beteges fajta... - kételkedett a király.

—Ennek ellenére nem lehetetlen ilyen vírust készíteni, bár igazán nem könnyű. Na de Nusztárnak szerencsére ez nem sikerült. Kutatásai közben azonban felfedezett egy szert, ami ha nem is minden nőtől, de bizonyosakból képes majdnem tökéletes déját készíteni!

—Ilyen okos lenne?!

—Persze hogy nem, nem ő kutatgatott, ő csak finanszírozta a kutatásokat, ezt az általa felügyelt tudóscsoport fedezte fel, akiket titoktartásra kötelezett, megfenyegetett, és azoknak nem is érdekük a pletykálgatás, mert igazán irigylésre méltóan

meg vannak fizetve...

Eleinte azt hitte, ez haszontalan felfedezés, mert ő nem még több déját szeretne, hanem a meglevőknek is a megsemmisítését...

—De hogyan lehet közönséges nőkből déjá?! Ez hihetetlen!

—Miért is lenne az, egy egyszerű nő is rendelkezik kivétel nélkül minden olyan tulajdonsággal mint egy déjá, csak a déják jobbak: nagyobb sebektől is felgyógyulnak, élesebbek az érzékszerveik, okosabbak... de a közönséges nők is képesek gyógyulni csak nem annyira, ők sem vakok vagy süketek csak nem olyan éles a szemük és a fülük, ők sem idióták csak nem annyira okosak, és így tovább... valójában nemigen akad nő aki ne szeretne déjá lenni, feltéve hogy emiatt nem fálnak fel... na szóval, Nusztárnak aztán mégis eszébe jutott, mire használhatja e felfedezését!

Mindenekelőtt keresett egy olyan gyereklányt, akiről a vizsgálatai azt mutatták, hogy kiválóan reagálna a déjásító szerére. Ez a nő volt Szonti. Ugye Szonti, mielőtt a királynak lettél volna adva, rengeteg vizsgálatot végeztek el rajtad?

—Persze! Nekem azt mondták, azért, nehogy beteg nőt kapjon a király. Teljesen hihető volt.

—Holott nem ez volt a vizsgálatok célja! Na aztán hogy Szonti a király mellé került – tehát hozzád, felség – megvesztegette az orvosodat, hogy az a rendszeres orvosi felülvizsgálatok alkalmával az összes többi feleségednek olyan szert adjon, amitől azok nem képesek megtermékenyülni, vagy legfeljebb nőt szülhetnek. Ennek ellenére is megfogant fiúval az évek során nyolc feleséged is, de azokat mesterségesen abortáltatta. Ez nem nehéz, elég volt csak beadatnia nekik egy-egy pirulát, amiről azt hazudta hogy vitamintabletta.

—Az aljas! - ugrott fel a király. —Hiszen akkor eszerint nekem egy egész csomó fiam lehetne, de ez meggyilkoltatta a gyermekeimet!!

—Pontosan erről van szó. - válaszolta Isin.

—És engem hogy megalázott, hiszen mindenfelé azt pofázzák, jól tudom, hogy micsoda férfi is vagyok, amikor még csak egyetlen fiút voltam képes nemzeni, de ki tudja hogy egyáltalán az is tőlem való-e... megyek azonnal, és kivégzem a doktort...

—Ahhoz nem kell menned, intézkedtem, jelenleg itt van mindössze néhány szobával arrébb, nálam, és mi sem akadályozza hogy elbeszélgetsz vele! Hogy e beszélgetés kényelmét fokozzam számodra, felség, készítettem már oda be neked elektromos sokkolót, hüvelykszorítót, viszkettető permetet, sőt fülhallgatót is emberzenékkel... de kérlek ne most szórakozz vele, mert fontosabb dolgaink vannak. A lényeg, hogy Nusztár elintézte, hogy okvetlenül az a gyerek legyen a trónörökös, aki Szontitól való, ugyanakkor jól tudta, hogy Szonti érzékeny a déjásító szerre! Amikor a doktortól megtudta, hogy Szonti fiúval várandós, megszervezte a balesetet, és a gyógykezelés során beadta neki a szert. Az eredmény nem volt olyan látványos mint remélte, de azért kielégítő. Sejtette, hogy te nem fogod Szontit elüldözni, megölni, hiszen ő a trónörökös anyja! És Nusztár várt türelmesen, mostanáig, azért, hogy senki ne mondhassa, hogy a Szontival való kapcsolatod csak egy futó kaland. Most már senki sem hinné el neked, hogy nem kedveled komolyan...

—Pedig nem kedvelem. - válaszolta a király.

—Hogy?! - hökkent meg Isin.

—Én őt nem kedvelem. Nem *kedvelem*, hanem *szeretem*. Ki merem jelenteni! Nem

mondom, nem örülök neki hogy déjá lett belőle, akár egészen, akár félig... bár tulajdonképpen ennek is meglehet a haszna. Lehet hogy amiatt volt ilyen okos, például. Amiatt tudott jó hasznomra lenni. De a csuda vigye el, különben is, hát mit képzels rólam ez a Nusztár, vagy bárki, hogy majd megszabhatják *nekem*, hogy ki a feleségem?! A tetves mindenségit, mégiscsak én vagyok a király! A fél Galaxis retteg tőlem, nehogy már épp a saját bolygómon ne tudjak rendet tartani! - és a király elmerengett. —Ha volna egy emberekből álló hadseregem, akkor bezzeg...! Hej de jó is volna!

—Ha akarod, megteremtem neked. - nézett rá csendesen Isin.

—Micsoda?! - és a király elsápadt. —Hé fiacskám, nagyon szépen kérlek, ne örülj meg nekem, most ne, jó! Majd mittudomén holnapután, sőt inkább egy hét múlva nem bánom, de most nagy szükségem van az ép eszedre, most ne engedj az örületnek, légy erős, kérlek!

Isin mosolygott.

—Pedig most már mi sem könnyebb annál, hogy legyen egy megbízható hadsereg, ami ha nem is emberekből áll, de majdnem! És én kész vagyok megteremteni neked, sőt, ez már tulajdonképpen készen is van!

—Hogy rúgjalak tökön, akkor miért nem szóltál eddig róla?!

—Mert nem voltál méltó rá.

—És most már igen?!

—De hiszen kimondtad kényszerítés nélkül, hogy szereted Szontit, azaz egy déját!

—Na elegendem van a mellébeszélésből, volnál-e oly kedves hogy végre összefüggéseiben elmesélsz nekem mindent?! Sőt, nem is mesét óhajtok hanem korrekt tájékoztatást!

—Most már majdnem mindent tudsz, király. Nusztár szeretne király lenni helyetted, s az utóbbi években igazán tekintélyes fegyveres erőt toborzott e célra. Számos úrhajója vár a parancsaira a Kígyótartó csillagkép közelében. De itt a te bolygódon is sok a híve, akik ugyan semmi konkrétumot nem tudnak még, de annyit igen, hogy a gazdájuk valami nagy dologra készülődik! Nusztár a holnaputáni napot jelölte meg nekik, mint ami úgymond a „nagy változások kezdete”. Csupa olyan személyt szedett össze, akik nagyon gyűlölik a déját. Ezek a Birodalmi Hírközlési Minisztérium épületében tanyáznak...

—De hiszen az épp a Központi Hírszerzési Hivatal épülete mellett van, és mégsem tűnt fel semmi a kémelhárítóimnak?!

—Nem, ugyanis a kémelhárítóid vezetője nem más, mint Nusztár féltestvére.

—Végem. - csuklott össze a széken a király. —Ha ez igaz, akkor mindennek vége, akkor már rég mindent ő irányít! Akkor a kezében vannak az úrhajók, a hadsereg, minden... esetleg maga a palota nem, mert azt te uralod Isin, de minden más igen!

—Hát igen. Jól látod király, a legtöbb hadvezéred Nusztár zsoldjában áll közvetve vagy közvetlenül, és emiatt gyakorlatilag biztos, hogy ha lesz egy jó ürügy, az, hogy te Szonti személyében déját bűjtattál éveken át, és a fiad is afféle gyanús déjá-származék, akkor ezek nem haboznak engedelmeskedni Nusztárnak, és neked véged. S teutánad valószínűleg ő Nusztár lesz a király.

—Emiatt nem szabad hogy Szonti lelepleződjék, el kell tűnnie mellőled. - szólt csendesen Lalla.

—Eh, ha ekkora a hatalma Nusztárnak, akkor úgy is átveszi az uralmat, letaszít engem a trónról, legfeljebb kevésbé tűnik majd jogosnak a tette, de akkor is ő

nyer!

—Ez történt volna, ha én mindent ki nem deríték. - szólt elégedetten Isin. —Márpedig még van addig két napunk! És ne feledj valamit király: Nusztár támogatói sokan vannak, de mind férfiak.

—No és?

—Hát, ha egyszer férfiak, akkor nem nők és nem is déják! Ellenben téged támogat az az erő, amit még soha a kucsájok történelmében egyszer sem vetettek be: s ez az az erő a nők és déják támogatása! Márpedig jó ha tudod róluk, hogy ők lényegében emberek.

—Fenét, az emberek félelmetesek, vadak, és kegyetlenek, és hazugok, és...

—És okosak és fanatikusok. - egészítette ki Isin. —S legalább ez a két utóbbi elmondható a déjákról is. Biztos lehetsz benne, életük árán is meg akarják akadályozni, hogy ezentúl csecsemőkorban meggyilkoljanak minden déját és déjászülő nőt, holott ez okvetlenül így lesz, ha Nusztár kerül uralomra! Ezt tehát készek az életük árán is megakadályozni. És garantáltan megvesztegethetetlenek. És hihetetlenül okosak, messze okosabbak mint a férfiak... és a reflexeik is jobbak, fürgébbek... sőt, nem árt nekik az emberek zenéje sem!

—De ez mit sem ér, ha Nusztár katonáinak van a fegyver a kezükben! Senki déjá nem képes ellenállni egy géppuskasorozatnak, vagy egy lézerimpulzusnak!

—No, azért arról szó sincs, hogy minden fegyver a lázadóké lenne! - és Isin sátáni mosollyal meredt a király szeme közé. —Szerencsére Isten úgy rendelkezett, hogy az ő híveinek is adassék hatalom a kezébe! Örömmel közölhetem, hogy bolygód néhány jelentős katonai támaszpontja már teokratikus irányítás alatt áll, azaz azt teszi, amit én, Isin parancsolok!

—Teo.. micsoda?! Mit beszélsz?! Mert azt sem tudom, mit jelent ez a szó!

—Nem akartalak eddig ilyesmivel terhelni téged, felség, de jó ha tudod hogy én egy nagy vallási csoport legfőbb vezetője vagyok. Pontosabban, a vezetője nem én vagyok, de ez nem sokat számít, mert én annál is több vagyok, a legfőbb próféta! És híveim az államigazgatás sőt a hadsereg számos fontos pontjára épültek be titokban. És készek akármikor meghalni is ha úgy rendelem el, és hozzá *boldogan* halnak meg, és a kínhaláltól sem félnek, sőt, annál boldogabbak minél többet szenvedhetnek haláluk előtt a szent ügyért, mert annál biztosabb, hogy *emberként* születnek újjá! Ők emiatt tulajdonképpen máris embernek tartják magukat, tudniillik *tiszteletbeli* embernek, akik tehát most még a szó tényleges értelmében nem emberek ugyan, de majd azok lesznek, ez mintegy meg van ígérve nekik, haláluk utánra, jó magaviseletük esetén! Tehát legalábbis *emberjelöltek*.

—He?! - ámult a király, nem túl értelmes arccal.

—Na tehát a lényeg az, hogy nagyonis sokan élnek errefelé, akik ugyan valóban nem a te híveid, király, többnyire nem is szeretnek téged, ugyanakkor mégis készek bátran a védelmedre kelni, - ha *én* azt parancsolom nekik.

—Hát parancsold meg!

—Épp ezt tervezem, de ehhez kell hogy megígérj néhány apróságot.

—Mindenre kész vagyok, hiszen ez nekem élet-halál kérdése!

—Győzelmünk esetén nekünk kell adj számos úrhajót, amivel oda mehetünk, ahova akarunk.

—Hát ha csak ennyi a kérésed, ezt megkönnyebbülten hallom, ennek semmi akadálya!

—És velünk tarthat aki csak akar.

—Tőlem! De hogyan fogtok győzni?

—A Hírközlési Minisztérium lehet hogy a lázadóké, még a hadsereg fontos egységei is, ellenben a legjobb katona sem ér semmit, ha nem tudja, mit kell csinálnia! Azaz, ha nem jut el hozzá a vezér parancsa. És hát ebben igazán jók az én derék nőim... - és szeretettel nézett végig a déjákon, főleg Lallán.

—De ha maga a Hírközlési Minisztérium az övék...

—Viszont már másfél esztendeje az enyém a bolygó összes olyan gyára, ahol fülhallgatókat és más zenei berendezéseket gyártanak. - somolygott Isin.

—Aha. Képzelem, majd fülhallgatókat vagdosol az ellenséghez, ezzel válaszolsz a golyózáporra!

—Ha Isten úgy akarja, még akár ez is hatásos lehet! - és Isin bevágta a tőle tellő legájtatosabb pofát. —Mindenesetre jobb, ha elfogadod tőlem ezt a speciális, Lalla által kifejlesztett fülhallgatót, és a most következő napokban csakis ezt használsz, különben attól tartok, akkor is győznek majd feletted a lázadók, ha ellenem veszítenek...

—Végülis miként derítettél ki mindent rólam? Pontosabban Nusztár terveiről? - kérdezte Szonti.

—Tudd meg, hogy már pár hónapja az én zseniális Lallám ellenőrzi a teljes globális kommunikációs hálózatot. És elemezte a lezajlott beszélgetéseket.

—Valami szoftverrel?

—Persze.

—De hiszen az még egy számítógépnek is irtózatos feladat!

—Hogyne, csak hogy leegyszerűsítettük a feladatot: mindössze a kódolt beszélgetéseket elemeztettük, gondolván hogy egy összeesküvést biztos nem nyílt vonalon beszélnek meg... A birodalmi kódrendszert Lalla már évekkel ezelőtt megfejtette... rákerestünk, melyek azok a szövegek melyekben szerepel a te neved, meg az hogy „déjá” együtt, majd ezeket tovább szűrtük különböző más kulcsszavakkal... és egyetlen órán belül mindent tudtunk!

—De ezt nem értem, ha egyszer a Hírközlési Minisztérium a lázadók kezében van... beleértve a számítógépét is...

—Az épület van a kezükben. A számítógép pontosan addig, amíg Lalla azt úgy tartja jónak... - vigyorgott Isin.

—Még mindig nem értem, miként akarsz győzni, de én egyszerűen nem vagyok hajlandó lemondani róla, hogy rendszeresen kapcsolatban lehessenek Szontival! Erre találjatok megoldást! - követelte a király.

—A győzelem után add a tulajdonomba a bolygó összes számítástechnikai üzemét, és hónapokon belül kapsz egy *tényleg* lehallgathatatlan telefont, amivel akármikor beszélhetsz Szontival.

—Jó. De ez akkor is, hm... *kényelmetlenség*... és most nagyon enyhén fejeztem ki magamat! Ha Nusztár a kezem közé kerül, nagyon megemlegeti! De a hívei is! Attól tartok, ha győzők csökkentem a palota költségvetését, s hogy az árammal is spóroljak, hónapokon át a lázadók zsírjából készülő mécsesekkel világítok majd... - dörögte a király.

* * *

Aznap este tehát Isin terveinek megfelelően meglett a nagy műveszekedés a király

és Szonti közt, s ennek következtében Szonti hivatalosan meghalt, átlényegült zastekké.

Ahhoz képest hogy meghalt, igazán nagy izgalommal várta Isinék főhadiszállásán, hogy mi fog történni...

—Nem kéne megelőzni őket? - kérdezte Isint. —Hiszen aki támad, annak előnye van! Egyáltalán, biztos hogy támadni fognak?!

—Persze. Az hogy „meghaltál”, óriási csapás Nusztárnak. Az egész tervét reád építette! Hogy te leszel az élő bizonyítéka annak, hogy a király a férfiak árulója, s nincs törvényes trónörökös sem, hiszen Hurun csak egy déjá férfi, vagy legjobb esetben is negyed-déjá! De most hogy te nem vagy, most aztán ugyan miként bizonyítja ezt be... egyetlen érve az lehet, hogy a kis Hurun tényleg nagyon apró az életkorához képest, de ez szánalmas érv, mert vannak nála sokkal apróbb növésű férfiak is, aztán meg az is lehet hogy csak későn serdül, ez sem ritkaság... no meg hogy déjá a szeretője. De ez az utóbbi érv sem számít, mert akadnak mások is akik hébe-hóba összefekszenek egy-egy déjával, nem gyakori ez de nem is példátlan, s ennek oka mint mindenki tudja az, hogy a déják mindenképp jobban értenek ahhoz, hogy kedvesek legyenek, s elcsábítsák a férfiakat, ez ugye muszáj nekik, mert egyiküknek ez nem sikerül, az hamar meghal... és Hurun még tényleg fiatal. Szó sincs róla, hogy Csikirti lenne majd az ő utódának az anyja. Akármikor megeheti a leányt, vagy megölheti, vagy eladhatja... bőven belefér még az életkorába!

Szóval egyszerűen ezzel a váratlan húzással, az eltüntetéssel, a holtta nyilvánításoddal kihúztuk az egész összeesküvés méregfogát, pláne mert ügyesen úgy intéztem, hogy zastekké légy nyilvánítva, így még a holttestedet sem követelhetik, hogy legalább abból megállapítsák, déjá voltál-e! Nusztár felvonultathat ugyan tanúkat, de mert te nem tudsz előkerülni, ezek vallomása már mit sem ér.

Na már most, képzelj magad Nusztár helyébe! Több mint egy évtizede ezen a terven dolgozott, hogy majd a segítségeddel a király helyébe léphet. És tényleg a legutolsó pillanatban bukott meg az egész! Egyszerűen nem lesz önuralma megpróbálkozni valami újabb tervvel, ami megint tíz évig vagy tovább tartana. Feltesz mindent egy lapra, és támad. Ezt fogja tenni.

S ebben a pillanatban megszólalt Lalla, aki a főhadiszállásuk vezérlőpultja előtt üldögélt. A vezérlőpult beborította a teljes, tíz méteres falat, számtalan képernyővel, billentyűzettel és kapcsolóval rendelkezett, voltak itt mikrofonok is, és hat segítője is ült itt, mind déják.

—Kezdődik. - szólt a lány. —Most tette fel a Világhálóra a hírt Nusztár, hogy a király csak amiatt ölette meg Szontit, mert így akarta leplezni, hogy a nő egy déjá. Vádolja a királyt azzal, hogy elárulta a férfiakat úgy általában, hogy a déják szövetségese, hogy a fia Hurun nem is igazi férfi... egyáltalán, bejelenti, hogy a királyt hivatalosan trónfosztottá nyilvánítja, s átveszi ideiglenesen a hatalmat, amíg a dolgok nem rendeződnek. Majd valamikor természetesen összehívja a Királyválasztó Nemzetgyűlést is, blablabla...

—Jobb lett volna nekünk lépni, megelőzni őt. - idegeskedett Szonti.

—Nem. Kezdjük rögvést azzal, hogy nem lett volna ellene nemhogy semmi bizonyíték, de még csak vád sem. És a királynak nem hiányzik, hogy jogtalansággal vádolják. Aztán, nem lehetett teljesen pontosan tudni, hogy kik a hívei ennek a Nusztárnak. Most azonban ki fog derülni, és akkor mindegyikük ellen fel lehet

lépni, s ki lehet nyírni őket.

—Nem szeretem a „kinyírni”-szót. Igazság szerint gyűlölöm a vérengzést.

—Cseppet se aggódj Szonti, akad aki imádja helyetted, s az én vagyok...!

—De miért szereted?

—Nagyon egyszerű oka van. Minél kevesebb a világban a férfi, annál nagyobb biztonságban vagyok én magam... tudod, azt már nagyon fiatalon megtanultam, hogy egyedül a halottak azok, akik bizonyosan nem árthatnak nekem...

—Egy csapat katona elindult a palota felé. Nehézfegyvereket is visznek magukkal.
- szólalt meg Lalla.

—Riadóztasd a palotaőrséget!

—Már megtettem.

Isin felvett a fejére egy speciális sisakot, amire gégemikrofon is volt szerelve, megpöckölt egy kapcsolót a halántékánál, és beleszólt:

—Figyelem, általános harckészültség! Birodalomellenes lázadók törnek a palota felé. Isten nevében megparancsolom, hogy tőletek tellően igyekezzetek végezni mindenkiel közülük. A királyt minden körülmények közt meg kell védelmezni, életetek árán is! Aki a harc során életét veszti, az okvetlenül emberként születik újjá, sőt még az emberek közt sem a legutolsó kis senkiként! Ezt én mondom nektek, a Félemler, szeretett híveim! Különben meg igyekezzetek amiatt is, mert ha e harc során sikerrel járunk, akkor végre meglesz az úrhajónk amivel elmehetünk megalapítani az Igazak Országát! Ehhez azonban győznünk kell. De küzdelmek nem is lesz nehéz, mert számos csodát tartogatok a tarsolyomban, aminek ti nagyon fogtok örvendezni, az ellenség azonban a legkevésbé sem...

—Ezt hallotta a király is? - kérdezte Szonti.

—Természetesen. Hiszen nem véletlenül adtam neki spéci fülhallgatót... remélem van annyi esze, hogy viseli is! Ha nem, akkor jaj neki, de arról már nem tehetek, én megmondtam jóelőre, hogy mihez tartsa magát...

—Nem vagy rólam valami jó véleménnyel, holott ennyi észt igazán feltételezhetnél rólam, fiam! - hallatszott az egyik hangszóróban.

—Jaj de örülök hogy hallom a hangodat drágám! - sóhajtotta Szonti.

—Helyes, az nagyon helyes, hogy aggódsz miattam, de most mi fog történni, mert fogalmam sincs semmiről sem; nem kéne kiadnom valami parancsokat mondjuk?! Hiszen mégis én vagyok a király!

—De igen. Kérlek kapcsolj a fülhallgatód mikrofonrészén a 32768-as csatornára, s ezután mondj egy szép királyos beszédet arról, hogy lázadás tört ki az országban, trónbitorló lépett fel ellened, ez a Nusztár nevű, akit emiatt azonnal megfosztasz minden rangjától és beosztásától, teljes vagyonek Kobzásra és halálra ítéled, mindenkinek megtiltod hogy engedelmeskedjék neki és segítse, mert aki így tesz, az is automatikusan halálra van ítélve, egyáltalán, rendkívüli állapotot, statáriumot vezetsz be, és további intézkedésig mindenkinek tilos elhagynia azt az épületet, ahol épp tartózkodik! És a legfontosabb: jelents be általános repülési tilalmat! Aki ezt nem tartja be, arra lőhetnek a katonáid!

—Jó, kihirdetem, de valami *hadászati* parancsot nem kéne kiadnom, a katonáimnak?!

—Minek, úgysem engedelmeskednének! - nyugtatta meg őt Isin. —Te csak mondd amit kértem, hogy meglegyen mindennek a törvényes alapja, a többit pedig bíz rád! Majd én meg a déják megharcoljuk ezt a csetepatét helyetted!

—Ha te mondod...! - sóhajtotta a király, azzal kihirdette amit Isin javasolt.

Míg e beszélgetés zajlott a király és Isin közt, a palotagondnok – aki már hónapok óta nem a régi volt, hanem az emberszeretőek egyik legfőbb vezetője – ő Lalla hívását fogta egy többszörösen kódolt titkos csatornán.

—Igen, hallottam a Főember parancsát, főnökasszony! Merről jön az ellenség?

—Teljesen mindegy merről jön valaki, aki csak közeledik a palota felé és fegyveres, az mind ellenség, mert senkit nem indítok a palota felé a mieink közül. Ne is számítsatok tehát erősítésre. Aki fegyveres közeledik, csakis ellenség lehet, s elpusztítandó. Magatokra vagytok utalva. Ellenségeitek száma megközelítőleg tizenhatezer fő lehet, ezek azonban javarészt nehéz csapatszállító helikoptereken érkeznek majd és légpárnásokon, azaz jobbra csak kézfegyvereik lehetnek. Nem a palota elpusztítása, hanem elfoglalása a céljuk ugyanis. Ha úgy tesztek ahogy megbeszéltük, ezek nem lehetnek nagyon veszélyesek. Jön azonban egy ürcirkáló is, gondolom csak felügyelni a dolgokat, végszükség esetére, valamint ahogy látom negyven harci helikopter és ötvenegy vadászbombázó. Gondolom ezek is csak végszükség esetére, mert ezek sem sokat tehetnek azon kívül, hogy porig bombázzák a palotát, azt meg Nusztár a legutolsó lehetőségnek tartogatja. Mindenesetre nem finomkodhattok, azaz azonnal állítsátok össze a titkos fegyvert! —Boldogan! Végre! Már nagyon vártam ezt a pillanatot! - sóhajtotta a palotagondnok, azzal Lalla hallotta amint a férfi beszél a mikrofonba, nyilván egy másik vonalon:

—Dicsértessék az Ember!

Ez volt a jel. Lalla ugyan nem látta, de pillanatokon belül egy egész sereg palotaszolga rohant fel az épület lapostetejére, s mindegyikük egy-egy apró alkatrészt hozott magával – mindegyikük másvalamit. Volt aki egy nyomtatott-áramköri lapot, volt aki néhány ezüstös rudat, volt aki összetekkerhető papírvékonyságú számítógépképernyőt...

S ezeket ott gyorsan összedugdosták, s áram alá helyezték. Hamarosan már több mint hetven négyzetmétert borított be valami furcsa műszerféleség.

—Felség, ha látni akarsz valamit a csatából, menj fel a tetőre! - hívta a királyt Lalla, majd figyelmét egy eddig sötét, de most megelevenedő monitorra irányította. Ezen át vette ugyanis fel vele, azaz a Lalla vezérelte központi számítógéppel a kapcsolatot annak a harci eszköznek a komputere, amit most állítottak össze a palota tetején az emberszeretőek.

A király nem habozott felmenni a tetőre. Mire odaért, már készen is volt minden, s azt látta, hogy a tető jelentős hányadát borítja be egyfajta fémtüerdő – hüvelykujjnyi rudak, amolyan teleszkópantennák, s mindet egy kis motor mozgatja.

—Ez meg mi a csuda? - álmélkodott. Igazság szerint nem is remélte hogy választ kap, de kapott. A palotagondnok ezt mondta:

—Ez a mi titkos fegyverünk, felség!

—Aha. És ki találta fel?

—Természetesen a főnökasszony!

—Aha, ő az akit Lallának hívnak?

—Úgy van.

—És ez az izé mit lő ki?

—Semmit.

—Micsoda?! Ez nem valami lézeres izé?!

—Persze hogy nem.
—Hát akkor mire jó?!
—Nagyon gyorsan képes kapcsolatot teremteni bármi komputerrel.
—Mi?! Beszélgetni akartok az ellenséggel?!
—Mi nem, csak az a szuperkomputer ami ebben van.
—És annak ugyan mi az értelme?!
—Az, hogy ez különleges komputer. Annyira az, hogy megtérítettük az Emberek vallására. Reméljük képes lesz rá, és megtéríti a támadók komputereit is, s akkor azok belátják, hogy csúnya dolog volna nekünk, hittestvéreiknek ártani...
—Harminc másodperc múlva odaérnek a helikopterek. - figyelmeztetett Isin a mikrofonon keresztül.
—Nemcsak azok. Innen a tetőről jól látni, hogy jönnek a légpárnások is a palota felé! - szolt a király. A gondnok egy kis kézikamerával mutatta is Isinnek. A képet Lalla is látta.
—Nagyon helyes, akkor hármastaktika! - kiáltotta a leány, és ujjai szinte táncot jártak a billentyűzeten.

A következő pillanatban felbukkant egy csomó helikopter a láthatáron. Fenyegető zúgással közeledtek. Mi tagadás, a király elég aggodalmasan nézte őket...

Most azonban azt láthatta, hogy megmozdulnak a tetőre kirakott ezüstös rudak, a teleszkópantennák... ide-oda billegnek, végül beálltak különböző irányokba... nagyjából ezeknek a fele állt be a helikopterek felé, másik részük arra, ahonnan az ellenséges légpárnások közeledtek.

Ezen kívül az égvilágon semmi különös nem történt. Hacsak azt nem számítjuk, hogy a sebtében kirakott papírvékonyaságú monitoron szemképrázta gyorsasággal mindenféle üzenetek rohantak végig, amit képtelenség volt bárkinek is elolvasni, még egy déjának is. De senki nem is figyelt e kiírásokra a tetőn tolongó emberszeretőek közül.

A helikopterek egyre közelebb értek.

—Mi lesz már?! - türelmetlenkedett a király. —Nem kéne *tennünk* valamit?!
—Mindent megtettünk amit kellett – válaszolta a gondnok – nekünk itt már csak annyi a dolgunk, hogy ha szükséges lesz lesiessünk a kapukat védő testvéreinkhez, segíteni őket a személyes hadakozásban. Sajnos azonban nagyon attól tartok, nem lesz olyan szerencsénk, hogy erre szükség legyen, s emiatt elmarad a hősi halálom.
—Mi a frászkarikáról beszélsz te?! Csak nem arra célsz, hogy csupán annyi a dolgunk, hogy bámészkodjunk?!

A gondnok nem válaszolt neki, hanem szótlanul az égre mutatott, ahol e pillanatban az ellenük támadó helikopterraj három részre szakadt. Az egyikük jobbfelé kanyarodott el, a másikuk balra, teljes sebességgel. Hamarosan már csak egy parányi pont voltak a horizonton. Ám most ott megfordultak, s újra feléjük kezdtek el száguldani... pillanatokon belül máris újra majdnem a fejük felett voltak... a király már épp levetette volna magát a tetőre, hogy valamennyire védve legyen a lövésektől, de a gondnok elkövette azt a felsegysértést, hogy megragadta szorosan a karját, s így nem tudta levetni magát. De nem is volt erre szükség, mert a helikopterek egyetlen lövést sem adtak le. Nem törődtek azok a palotával... csak egymással!

Ugyanis olyan pontosan váltak szét két csoportra, hogy mindegyikbe azonos

számú helikopter került. S most ezek választottak maguknak egy-egy partnert, szemberepültek egymással, és frontálisan ütköztek!

Szívverésnyi idő alatt megsemmisült az egész támadó helikopterflotta, a levegőt nagy robbanások rázták meg, és szerteszét repültek az izzó roncsdarabok.

A helikopterflotta harmadik része pedig ami nem vett részt ebben az örültségben – nos, az más örültséget művelt – azok meredek, függőleges emelkedésbe kezdtek, majd jó két kilométer magasan megfordultak, és zuhanórepülésben, kilencven fokos szögben zuhanni kezdtek a talaj felé, de még a sugárhajtást is bekapcsolták ehhez, hogy annyival gyorsabban zuhanjanak le! És nem is akárhová: telibepontosan becélozták a palota felé közeledő légpárnás flottát, és azok bizony nem is tudtak elmenekülni, és hirmondó sem maradt belőlük e furcsa bombázás után.

—Hú, ez aztán nem semmi! Ezt meg hogy csináltad?! - ámult a király.

—Egyszerűen rádióüzenetet sugárzott a pilótáknak – válaszolta Lalla – ami úgy szólt, hogy „dicsértessék az Ember”! S mert erre nem jött meg a megfelelő válasz harminc másodpercen belül, utasította a helikopter számítógépét, hogy az hajtson végre önmegsemmisítést, mert ellenség kerítette a hatalmába!

—Nem is tudtam, hogy annak van ilyen programja.

—Korábban nem is volt, de most lett nekik.

—Most lett?

—Ha úgy vesszük igen, mert most az utóbbi néhány másodpercben lett átprogramozva. A kódba való behatolás módját természetesen már réges-rég kidolgozta Lalla.

—A katonaság számítógépeit a legjobb programozók programozzák, s a lehető legbiztonságosabbak amik csak léteznek!

—De egészen biztos, hogy minden programozó férfi ott is, ugye?! - kérdezte gúnyosan Lalla. A király nem válaszolt neki. Ellenben a gondnok ezt kérdezte:

—Főnökasszony, mikor várható az úrcirkáló?

—Most már soha. Sikeresen behatoltam annak is a rendszerébe, és utasítottam, hogy emelkedjék kétezer kilométer magasra, ugyanakkor túlgerjesztettem az atommáglyáját...

Hirtelen vakító villanás kápráztatta el a palota tetején állókat.

—Na, szóval ez volt az úrcirkáló! Most már minden világos, ugye?

—Még szép hogy világos, majdnem megvakultam... zsörtölődött az uralkodó.

A palota tetején mozogni kezdtek megint az antennák, és beálltak délkeleti irányba.

Pillanatokon belül feltűntek a vadászbombázók... ám hirtelen éles kanyart vettek, és hamarosan már csak a kondenzcsík emlékeztetett a jelenlétükre.

—Ezek is le fognak zuhanni? - kérdezte a király.

—Le, de nem itt! Az egyik katonai támaszponthoz igyekeznek, ami nem áll a hatalmunkban, és megállás nélkül belerepülnek. Nem sok fog maradni belőlük... de a támaszpontból sem. - válaszolta Lalla.

—És a pilóták ezellen semmit sem tehetnek?!

—Annyit, hogy kiugorhatnak ejtőernyővel, ha ez eszükbe jut. De a repülőgép attól még simán repül tovább, mert most automatán van, a számítógép irányítja... és azt ki sem tudja kapcsolni a pilóta.

—Nincs rá módszer?

—Volt. De most hiába rángatja majd a kikapcsolókart... különben is: ki az a

hülye, aki mindent ki akar kapcsolni, amikor legalább két kilométer magasan rohan a gép, kétezer kilométeres óránként sebességgel?! Na de épp emiatt a katapultálás is igencsak meggondolandó a pilótának, ekkora sebesség mellett kiugrani, szóval nem egy életbiztosítás... de szerintem ez amúgy sem jut az eszükbe. Szerintem egészen mással vannak elfoglalva... jelen pillanatban ugyanis fülrepesztő erővel szól a fülükbe a létező legagresszívabb emberzenénk, de ha kitépik a fülhallgatót azzal se járnak jobban, mert a gép hangszórójából is ugyanaz árad.

—Hú, erre mondjuk mi férfiak, hogy „de geci vagy”!

—Nő létemre?! - kuncogott Lalla.

—Az biztos, hogy téged sosem ennék meg. Többet érsz, mint a súlyod érték-papírban! Ha nem volna Szonti, téged vennék feleségül!

—Én teljesen déjá vagyok!

—Szarok bele. - közölte velősen a király.

—Erről tégy le, én Isiné vagyok, és soha nem is akarok másé lenni!

—Tudom, elég baj az nekem...

—Miért, így is téged szolgállok... de most ne csevegjünk, mert ha jól látom jött valami párszáz katona a palotához, csak úgy gyalogosan! De vannak aknavetőik is...

—No igen, és semmi kézifegyvert nem látok az „embereidnél”!

—A látszat igencsak csalóka, van ám nekik!

—Hol?

—A ruhájuk alatt.

—Nem hiszem, kidudorodna!

—És ez? - kérdezte a gondnok, és előhúzott egy tenyérnyi lézerpisztolyt. Az egész nem volt vastagabb mint két centi.

—Ezzel ugyan nem sokat lőhetsz, alig lehet benne energia!

—De hiszen úgyis csak önvédelemre kell. Különböznék meg most jobban teszed király ha lemész a kapuk valamelyikéhez, ha érdekelnek a részletek.

—Inkább maradnék. Az az aknavető az ellenségnél rém barátságtalanul néz ki, és feltételezem hogy a kapukra lőnek majd vele először. És abban nincs semmi számítógépes kütyü, amit megbolondíthatsz!

—Az igaz, de a fegyvereknek mindig az emberi kezelőszemélyzet a gyenge pontjuk... kérj ott a tetőn akkor valakitől egy távcsövet, és azzal bámészkodj!

A király megtette, s amikor szemügyre vette a legközelebbi kapu környékét, felkiáltott meglepetésében. Csillogó, és igen veszélyesnek kinéző *valami* emelkedett ott a magasba! Néhány óriási parabolatányérszerű dolog, és mind arrafelé irányult, amerről a rohamozók voltak várhatóak.

—Mi az az izé?!

—Valószínűleg az infrasugárzóra gondolsz. - jött meg Lalla válasza. —Az egy olyan szerkentyű, ami infrahangot sugároz, pontosan azon a frekvencián, ami a legelviselhetetlenebb a kucsájok taréjának. Igazság szerint képes olyan erővel sugározni, hogy másodpercek alatt egyszerűen szétrobban bárki férfi taréja.

—Nem is tudtam róla, hogy létezik ilyen fegyver!

—Én találtam ki. Különböznék ne tulajdoníts neki nagy jelentőséget, úrháborúban használhatatlan, mert kizárólag kucsájokra hat, itt is elsősorban a férfiakra... bár ha kellően nagy erővel sugároz, akkor egy déjá is rosszul lehet tőle. Remélem is hogy nem kell bevetni, mert az arrafelé lakó városiak is belehalnának ebbe, bár a

messzebb lakók, ha a házfalak mögött vannak, megmenekülhetnek. De a közeli nem. A közelben még a nők is meghalhatnak.

—Nem értem. Azt hittem ezt veted be az ellenség ellen!

—És jól hitted mert nem habozok bevetni, de csak ha minden kötél szakad.

—Szerintem legalábbis foszladozik már az a kötél, mert már lőállásba akarnak vonulni a vendégeink.

—Nem eszik olyan forrón a zásteket, király... mindenesetre hadd kérdezzem meg, ugye az Isin által adott fejhallgató van rajtad?!

—Igen, mert miért?

—Gondolom, nem szeretnél megőrülni...

A király nem is válaszolt neki, mert e pillanatban érdekes dolog történt odalent: a katonák, akik eddig a palota kapujának szakszerű becélzásával voltak elfoglalva, most hirtelen abbahagyták e munkálkodást, és kapkodtak inkább mindegyikük, leginkább azonban a fülükhez és az övükhöz...

—Mit kapkodnak ezek?!

—Képzeld magadat a helyükbe, hogy hirtelen maximális hangerővel üvölt a fülükbe az emberzene... ha el is sütnék valamit a kapu felé, hamar abbahagyják, nem bírják sokáig...

—Ne tréfálj, nem lehetnek olyan hülyék, hogy emberzenét raknak a lejátszójukba, s az különben sem olyan, hogy távirányítható lenne!

—De bizony! Erre célzott Isin, amikor azt mondta tegnap neked felség, hogy övé már az összes gyár, ahol zenelejátszó kütyüket gyártanak... s amióta ezek az övéi, azóta kizárólag olyan modelleket gyártanak ezek, amelyekbe *eleve* bele van égetve az összes emberzene! Sőt, olyan zenék is, amiket én találtam ki az eredeti emberzenék alapján, és kifejezetten úgy csináltam őket, hogy a lehető legkibírhatatlanabbak legyenek egy kucsáj férfinak! Igazság szerint ezek közül némelyiket még maga Isin is alig képes elviselni, holott ő aztán a végtelenségig ellenálló az eredeti emberzenékkal szemben... szóval, ezek az újmódi, modern zenelejátszók pompásan működnek, úgy, ahogyan a gazdáik akarják. Egészen addig, míg nem kapnak egy speciális rádióimpulzust. Ettől kezdve egyáltalán nem érdekli őket egy dal sem amit beléjük táplált a gazdájuk, hanem mindaddig amíg csak ki nem merül a telepük, az emberzenéket játsszák le, maximális hangerővel, a bennük rejtőz, átírhatatlan mikrocshipből, és még a távirányítónak sem engedelmességek! Egyetlen módon lehet leállítani őket: megsemmisítéssel! Szóval szegény fiúk odalent hiába is erőlködnek...

—Nem erőlködnek azok már, úgy látom egyszerűen kiszedték a fülükből, és szét-tapossák őket!

—Ezt megtehetik, de emiatt most nincs semmi, ami elnyomja a fülükben a környezeti zajokat... király, most állítsd jó hangosra a fülhallgatódat!

—Így is jól hallak... - kezdte a király, ám ekkor bömbölő hangorkán harsant fel a kapu felől. Még idefent a tetőn is kibírhatatlanul hangos volt. Isin egyik kedvence szólt, a „Birodalmi induló”. De akkora erővel tényleg, hogy a kétszáz méterrel a kaputól álló házak üvegablakai is beleremegtek a rezonanciába.

Nyilvánvaló volt, hogy nagyonis jól teszi a király, ha felhangosítja a maga megszokott kucsáj zenéit! Így is hallotta ugyan az emberzenét, de legalább valamelyest elnyomta azt a kucsáj zene. No meg ez igazán profi fejhallgató volt, *eleve* letompította a külvilág zajait.

Így tettek az emberszeretőek is. Lehet hogy szerették az embereket, ez azon-

ban nem okvetlenül vonatkozott az emberek *zenéire* is... különben lehet hogy azokat is szerették úgy elméletileg, de ez nem jelentette, hogy el is tudják azt viselni...

S a birodalmi induló még hagyján volt. De most felhangzott egy „Cybernoid” című zeneszám. Ez egy ősrégi emberzene volt, az emberi számítástechnika hajnalán készítették a C-64 nevű mikroszámítógéppel. Ez aztán egymerő iszonyat volt, ettől még Isin is mindig borzongott, mert ebben olyan, a valóságban nem is létező hangszereket emuláltak számítógéppel, amiknél például a zenei tulajdonságokat meghatározó burkológörbét valamely más hangszer burkológörbéjének a megfordításával modellezzik...

És odalent a támadóknak nem volt fülhallgatójuk, ami tompította volna a zenéket. Ami volt nekik nem tehették fel, mert abban is emberzene szólt...

Az akusztikai támadást úgy igyekeztek megtorolni, hogy lőttek párat a kapu felé, hátha eltalálják az arrafelé felállított óriási hangfalakat, kettőt ki is lőttek, de volt belőlük harmincnál is több...

És az nem létezett, hogy soká lődözhetek volna. Másodperceken belül eszeveszett menekülésbe kezdtek, kezüket a fülükre szorítva, rohantak inuk szakadtából, de ez nem sokat segített rajtuk, mert nemcsak a fülükkel hallották a borzalmas ritmusokat, de a tarójukkal is, vibrált a fejük, mintha az agyukban szólna a sok kolomp, gong, mintha abban pengene minden egyes gitárhúr, s belül a koponyacsontjukat püfölné a dob...

—Azt hiszem ezt a csatát megnyertük. - mondta nyugodtan a palotagondnok.

—Én is azt hiszem – válaszolta Lalla – de a zenét ne kapcsoljátok ki, csak tíz perc múlva. És szedjétek össze az odakint elhányt fegyvereket.

—Úgy lesz főnökasszony!

—Különben meg nemcsak a csatát nyertük meg, hanem az egész háborút is.

—Igen?! - vált figyelmessé a király tekintete.

—Mit gondoltok, mit csinált Isin, amíg én veletek foglalkoztam?! Természetesen az ellenség többi erejére koncentrált!

—Hadd halljam, mi lett az eredmény?! Remélem, ő már nem volt olyan kíméletes az ellenséggel, mint te, Lalla?!

—Hát nézd király, elég fura amivel vádolsz, hiszen a szemed láttára robbantottam fel egy egész ürcirkálót, s ez neked kímélet?! Meg amit a helikopterekkel és a vadászrepülőkkal műveltem?!

—Jól van na, nem akartam szemrehányást tenni neked, sőt, kifejezetten dicséretet érdemelsz, ki is tüntetnélek ha férfi volnál, de így nem tudom mit adhatnék...

—Azt bízd csak rám, légy nyugodt, benyújtom majd a számlát de vastagon ám, miután konszolidálódott a helyzet!

—Én csak arra kérek, hogy ne lehetetlenségeket kívánj, és Szonti értsen egyet a kívánságaiddal. Ami meg Isint illeti, jut eszembe jobb ha mégis kíméletes, mert nem lenne rossz Nusztárt élve elfogni! Ugyanis sajátkezűleg szeretném halálra kínozni.

—Erről még nem késtel le. A fickó ugyanis elmenekült.

—Hogyhogy?! Hogy engedhette ezt Isin?!

—Nem rajta múlt. Volt olyan óvatos a trónkövetelő, hogy nem szállt le a bolygóra. S azután, hogy Isin pillanatok alatt kinyírt mindenkit a Távközlési Minisztériumban, sőt a Hírszerzésnél is...

—Na ezt részletesen akarom hallani!

—Pedig csalódní fogsz, mert nincs sok mesélnivaló róla. De ezt mondja el inkább ő.

—Mondja!

—Az úgy volt felség, hogy körbevettem azt a háztömböt a híveimmel... azaz nem is körbe, csak az egyik oldalról. Vittek efféle infrásugárzókat is. És aztán utasítottam odabent a számítógépüket, hogy kapcsoljon rá a benti hangszórókra emberzenéket. A fülhallgatóikat is megbolondítottam. Ugyanekkor pedig bekapcsoltam az infrásugárzót is. Aki ki akart onnan jönni, annak kampec, mert szétpukkadt a taréja, de aki bennmaradt, az is megőrült. Persze a hátsó kijáraton át elmenekülhettek, de ezt kevesen tudták elérni, a legtöbbben egyszerűen nem jutottak el odáig élve. S ha ott kiment valaki, még ott is iszonyú kínokat kellett szenvednie, mert még ott is annyira erős volt az akusztikai környezetterhelés. Ráadásul lebegett odafent egy helikopterem, ami azonnal altatónyilat lőtt belé, de így is csak tíz foglyot ejtettünk, a többi ezernyolcszázhetvenkettő mind meghalt odabent. Többnyire az infrásugárzótól, bár néhányat állítólag egyszerűen szétapostak menekülés közben. No és mert ez volt az összeesküvők központja, emiatt Nusztár úgy értékelte hogy vesztett, és nem szállt le az űrhajójával...

—Hát robbantsa fel azt is Lalla, de azonnal!

—Ez nem így megy, odáig nem hat el az antennám, de különben sem vagyok mindenható, könnyedén elképzelhető, hogy neki azért kissé más a számítógépe kódja! De meg már úgyis hiperugrott.

—Ej de kár!

—Majd indítasz ellene bosszúhadjáratot.

—Okvetlenül ezt kell tenni... akkor itt az én bolygómon már minden rendben?

—Majdnem teljesen. Az összes átpártolt bázis lényegében megsemmisült. Ahol volt elég hívünk a közelben, ott egyszerűen kikapcsoltattam a számítógépekkel minden áramot, de még a vészgenerátorok is leálltak, így nem nagyon tudtak vitézkedni, pláne mert náluk is elkezdtek szólni az emberzenék. Azaz a katonák nagy részét elfogtuk. Ahol nem volt elég hívünk a közelben ilyesmihez, ott azt csináltam, hogy az egyik ellenséges bázis rakétaival szétlővettem a többi ellenséges bázist és viszont. Néha meg egyszerűen a főnökeik nevében hamis parancsokat küldözgettem a pilótáiknak, akik azt hitték hogy ez meg az a bázis a tied felség, és meg kell támadniuk, holott az Nusztár valamelyik támaszpontja volt. Szóval hiába volt a lázadóknak több a fegyveres erejük, ha egyszer totális összevisszaság uralkodott ott, az én jóvoltomból!

—Rendben. Hát, elégedett vagyok veletek! Bevallom nagyon örvendek, hogy az én oldalamon álltok!

—Igazság szerint ez nem felel meg a valóságnak, mert a magunk oldalán állunk. - vágta rá Lalla.

—Jó, érték én a szóból... máris megyek hozzátok, hogy benyújthassátok a követe-
léseket!

Míg vártak a királyra, Szonti ezt kérdezte Lallától:

—Akkor most mi lesz? Azt akarod majd, hogy hirdesse ki, hogy a déják ugyanolyan teljes jogú állampolgárok mint a férfiak, nem szabad őket megenni, például?

—Dehog. Ez csak egy gyönyörű álmom. Még talán lehet, hogy bele is egyezne ebbe

a király... úgy néz ki, nem is olyan gonosz, mint hittem róla! Még inkább azonban, képzeled magadat a helyébe: nyíltan szólva be van rezelve, szerintem egy zabszem sem fér most a seggébe, mert lehetetlen nem arra gondolnia, hogy Isinne csak akarnia kell, s ő lehetne a király, s ezellen XII. Borzalmas a világon semmit nem tehetne! A palota is Isin hatalmában van, a hívei akármikor elfogják a királyt, de az egész hadsereg is tehetetlen Isin ellen, no meg ellenem, hiszen nyilván a királyhű erőket is legyőzhetjük ezzel a kommunikációs-informatikai háborúval! Szóval persze hogy beleegyezne, mert mást nem tehet. Na de ha én ezt kikövetelem tőle, akkor hamarosan vége lesz a királyságának! Azonnal kitör ellene egy globális lázadás, majdnem minden férfi az ellensége lesz, és legfeljebb iszonyatos vérfürdővel lehetne konszolidálni a helyzetet. Azt én nem akarom, ahhoz több férfit kéne megölni, mint ahány déját századok alatt elpusztítanak. Nem ilyen áron akarom kivívni a déják szabadságát, ez örökre lelkiismeret-furdalást okozna bennünk. De még azzal se mennék sokra ha vállalnám, mert csak ezen a bolygón van hatalmunk, de ha kitudódik hogy itt a déják átvették a hatalmat, a birodalom többi bolygója azonnal fellázad a király ellen, s ezellen mit sem tehetnék, sőt, utána idejönnének nagy űrflottával, és szerintem miszlikbe lőnék a bolygót, csak amiatt, hogy a szerintük rossz példa meg ne fertőzze a többi bolygót!

—Akkor volt-e egyáltalán értelme annak, hogy győztünk?!

—Naná! Ne feledd el: el akarunk költözni! Most az lesz, hogy szépen kiraboljuk a királyt. Pilikidi és Kúkadün már szépen összeírták, mi az a minimum, amire szükségünk van egy kivándorláshoz, és mi kéne optimális esetben. Nos én nem leszek szemérmes, és jóval többet kérek majd az optimálisnál is... és az emberszeretők ezzel elrepülnek! És Isin megparancsolja nekik, minden isteni tekintélyt beleadva, hogy látástól-vakulásig dolgozzanak azon a bolygón ahová kivándorolnak, mert mielőbb fel kell fejlődniük hatalmassá, félelmetessé... lehetőleg nem is egy bolygót kell belakniuk! S amikor már akkora lesz az erejük, hogy összemérhető a kucsájok mostani erejével, na, *akkor* kell megjelenniük itt a bolygó felett egy hadiflottával, és szólni az akkori uralkodónak, hogy *nono és ejnye-bejnye*, nem szabad ám így bánni a déjakkal! Akkor, igen, *akkor* jön el a déják szabadsága! Ha odafent kering egy iszonyatosan felfegyverzett űrflotta, akkor kushad majd mindenki, és nem mer semmit sem ellenkezni! De ahhoz el kell jöjjön az az idő...

Szonti nagyot sóhajtott.

—Akkor mégsem mehetek veletek. Mert eszerint a király nem tart veletek, és nem is lenne okos ha veletek tartana, mert akkor más lenne a király, s az lehet hogy ellenetek támadna, most az elején, amikor még gyengék vagytok.

—Úgy van, de épp emiatt én sem megyek el a kivándorlókkal, és Isin sem megy el. Mi itt maradunk néhány hívünkkel együtt, és figyelünk mindenre. No meg terjesztjük az emberszeretők vallását is, mert az hasznos nekünk. Igyekszünk erősíteni a király hatalmát, és ügyelünk rá, hogy utána majd Hurun legyen a király, mert ő is jóbarátunk. De a többiek akik kivándoroltak, fejlődjenek csak... és egyszer visszatérnek megmenteni az ittmaradtakat. Ne feledd: ez isteni parancsba lett adva nekik!

—Szerinted mennyi időbe telik ez?

—Nem többbe mint kétszáz év, lehet hogy száz sem lesz. Ezek tényleg fanatikusak, és ténylegesen nem tartom lehetetlennek, hogy némelyikük szó szerint halálra

dolgozza magát a Nagy Ügy érdekében! Nem lehetetlen tehát, hogy a ma élő, sőt, a ma már felnőtt déják megéljék azt a boldog pillanatot.

—Én azt hittem, most el lesz víve arra a bolygóra az összes déjá!

—Dehogy. Azonnal lebuknánk... ne feledd, nem szabad hogy ez kitudódjon! Akkor azonnal azon kis közösség ellen támadnának sokan. Természetesen be lesz pakolva a kivándorlók űrhajóiba az összes déjá aki most az állami intézményekben van, sőt, ragaszkodom hozzá, hogy a király a vagyonának nagyobbik hányadán déjakat vásároljon, s azokat is küldje el az emberszeretőekkel. De a többség mégis marad, sőt még azt sem követelem meg, hogy törvényeket adjon ki a király a déják érdekében. Talán csak egyet: tiltsa meg, hogy tizenötévesnél fiatalabb déjakat megegyenek! Ez nem lesz gyanús, hivatkozzék rá, hogy az pocséklás, mert azon még kevés a hús, no meg illik hogy ezt biztosítsuk a déjáknak, az esélyegyenlőség nevében, hiszen ha gyerekkorban eszik meg, akkor esélye sincs arra, hogy megkedveltesse magát a gazdájával! Nem, semmi értelme hogy most törvényeket követeljek. Én a dolgok teljes változását óhajtom, s ahhoz kell egy külső hatalom, ami támogatja a harcunkat, s ezt a hatalmat szeretném megteremteni. Muszáj, mert más nem jön a segítségünkre, se más kucsájok, se istenek, se emberek...

Ekkor lépett be hozzájuk a király. Hangulatérzékelők nélkül is világos volt, hogy elég aggodalmas, miféle követeléseket hall most.

—Hát akkor kezdjük. - szólt Lalla. —Mindenekelőtt mindenkinek a teljes vagyona kell, aki lázadó volt. Továbbá a hatos űrrombolók ezrede, a Lelemény Kereskedelmi Szövetség teljes űrflottája, a... - és még sorolta sokáig.

És a király erre mind rábólintott, és végtelenül örvendett, mert ő is azt hitte, Lalla egy csomó *politikai* követeléssel áll elő mindjárt a déják érdekében! De erről szó sem volt. Sőt, kiderült, hogy Lalla és Isin ittmarad, persze Szonti is, meg még néhányan akikben a király feltétel nélkül megbízott a történetek után, s ennek az uralkodó nagyon örvendett, mert hatalma legfőbb támaszainak tartotta őket.

S így történt, hogy beteljesült az emberszeretők nagy vágya, Isin, a Félemler teljesítette amiről álmodtak, s egy szép napon elhajózhattak az Űr messzeségeibe! S igazán nem szegényen: kétszáz rogyásig pakolt, hatalmas teherűrhajóval mentek, s ezt ugyanennyi harci űrhajó kísérte, a legmodernebb fegyverekkel! Igazság szerint alig is volt elég képzett űrpilótájuk ennyi sok űrjárműhöz...

Nem maradt a bolygón száznál több emberszerető. De ez nem törte le a maradók jókedvét. Azt mondták, kezdetben még kevesebben voltak, aztán hogy elterjesztették e vallást, az Igazság Szavát... majd ez lesz most is. Sőt, most már legalább tudják, hogy valahol szabadon élnek az övéik...

És imádkoztak nap mint nap, hogy jöjjön el az Emberek Országáa...

És imáikat meghallgatta az Úr, mert egy év sem telt el a Nagy Elköltöztéstől számítva, s megjelent a bolygó fölött az Emberek iszonyatosan nagy űrhajója, Zénó király vezetésével...

Ez azonban már egy egészen más történet, melynek címe:

Specialisták

Vége

Elkezdve: 2006.04.23, 16 óra 22 perc

Befejezve: 2006.08.13, 10 óra 52 perc